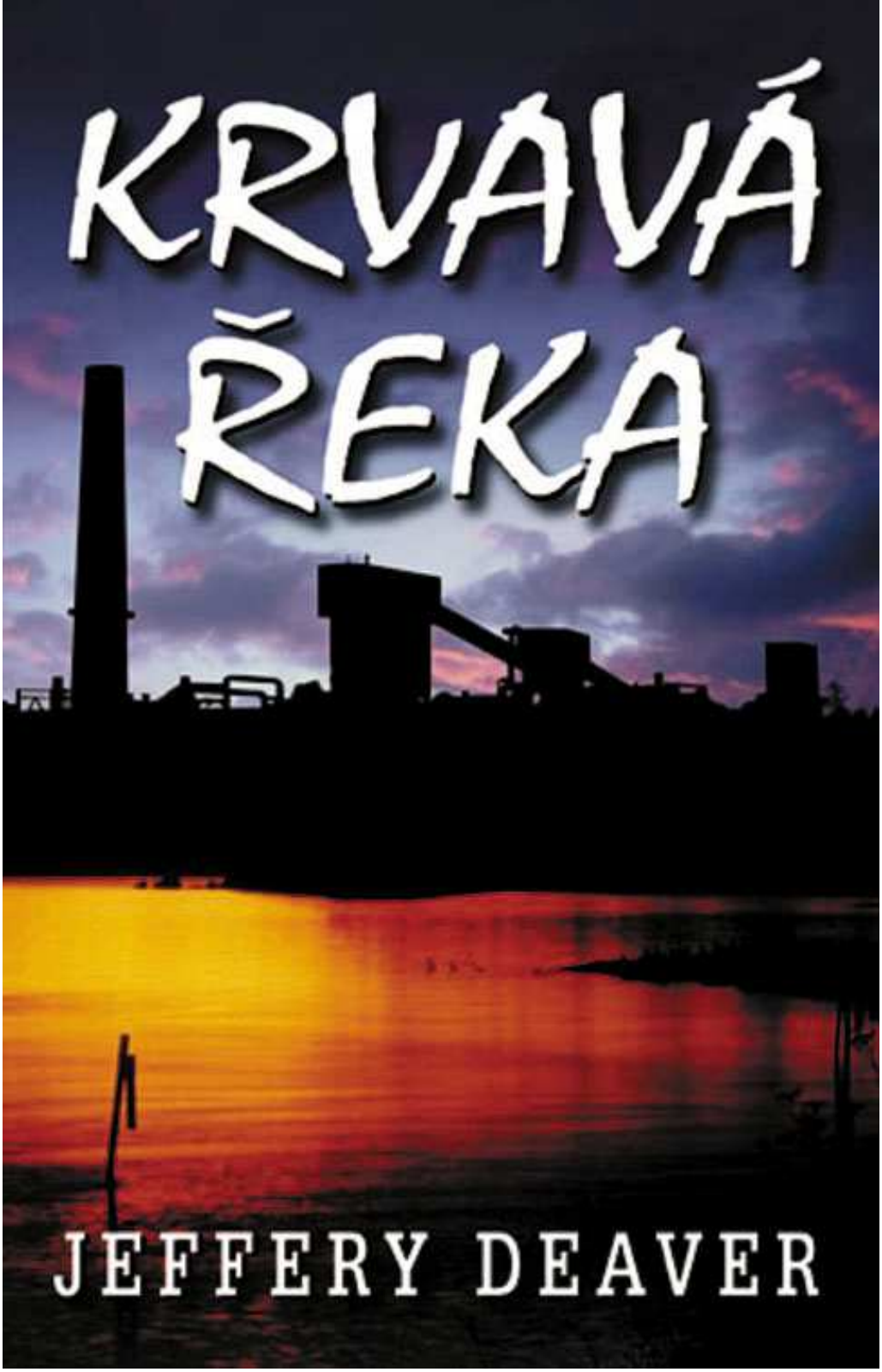

KRVAVÁ
ŘEKA
JEFFERY DEAVER

Krvavá řeka

Jeffery Deaver

Domino

Copyright © 1993 by Jeffery Wilds Deaver
Translation © 2002 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu BLOODY RIVER BLUES,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 2000,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Vratislav Konečný
Korektura: Michaela Kontriková
Technický redaktor: Martin Pech
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r.o., Český Těšín..
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava 1,
v roce 2002
ISBN 86-7303-072-1

„Na film potřebujete akorát bouchačku a holku."

JEAN-LUC GODARD

1

Chtěl jen bednu piva.

Ale vypadalo to, že si ji bude muset obstarat sám.

Aspoň mu to tak vysvětlil Stile. „Vzadu na yamaze ti bednu labattsů přivezu jen těžko."

„Nevadí," řekl Pellam do mobilního telefonu.

„Kdybys chtěl karton, tak to nějak zvládnu. Jenže se mi roz-viklal nosič. Myslím, že ti dlužím novej. Sony."

Motocykl patřil filmové společnosti - ta ho poskytla Pellamovi, který ho pro změnu zapůjčil Stileovi. Stile byl kaskadér. Pellam raději nedomýšlel, co Stile s motorkou dělal, když zničil zadní nosič.

„Nevadí," řekl znovu. „Někde si tu bednu seženu."

Ukončil hovor, z přední skříňky karavanu Winnebago vytáhl hnědou koženou bundu a pokusil se rozpomenout, kde zahlédl prodejnu se zlevněnými nápoji. Lahůdkářství Riverfront sice nebylo daleko, ale datum příští zálohy ano a Pellam neměl moc chuti platit 26 dolarů 50 centů za bednu piva, ani kdyby ho dovezli až z Kanady.

Vešel do kuchyňky v karavanu, zamíchal chilli a strčil do malé trouby kukuřičný chléb. Přemýšlel, zda nemá uvařit něco jiného. Nikdo si snad zatím nevšiml, že kdykoliv se partie pokeru koná u Pellama,. je k jídlu chilli. Někdy ho Pellam podával s hot dogy, někdy s rýží, ale vždycky to bylo chilli. Plus ústřicové sušenky. Nic jiného Pellam připravit neuměl.

Přemýšlel, že se zkusí obejít bez piva - zavolá Stileovi a řekne mu, ať tedy přiveze karton. Pak ovšem všechno propočítal a dospěl k závěru, že šest piv rozhodně nebude stačit a že přece jen potřebuje celou bednu. Bude jich hrát pět a partie potrvá šest hodin, což znamená, že i bedna vyjde jen o fous. Už takhle bude muset otevřít meškal a whisky.

Vyšel ven, zamkl dveře karavanu a vyrazil po silnici táhnoucí se podél šedé vodní plochy řeky Missouri. Bylo pozdní odpoledne podzimního pracovního dne, takže zde

podle všech zásad měla panovat dopravní špička. Svažující se a opět stoupající silnice však byla zcela opuštěná. Vysoký a štíhlý John Pellam měl dnes na sobě džínsy a pečlivě zapnutou bundu. Pod ní se skrývala pracovní košile, která kdysi bývala černá, zatímco dnes měla skvrnitě šedou barvu. Jeho kovbojské boty vydávaly na vlhkém asfaltu hlasité šoupavé zvuky. Pellam litoval, že si dnes nevzal kšiltovku s emblémem Lakers nebo alespoň stetsona. Od řeky se totiž zvedal chladný vítr prosycený slaně rybím zápachem. Pellama z něj pálily oči a bolely uši.

Kráčel po silnici rychlým tempem. Měl strach, že se Danny -scenárista filmu, který právě natáčeli - dostaví o něco dříve. Pellam nedávno nechal ve vaně jeho hotelového pokoje pětikilového sumce a Danny mu pohrozil, že mu za to na oplátku přivaří dveře karavanu,

Čtvrtým hráčem pokeru byl jeden kulisák ze San Diega, který vypadal úplně jako námořník, jímž kdysi skutečně býval - včetně tetování. Posledním, kdo měl přijít, byl jistý advokát ze St. Louis, muž s jestřábím výrazem a podbradkem. Losangeleská pobočka filmové společnosti si ho najala, aby dojednal s místními lidmi smlouvy o pozemcích a komparsech. Neustále žvanil o washingtonské politice, jako by někdy kandidoval na prezidenta a neuspěl jen proto, že byl ze všech kandidátů jediný poctivý. Jeho řečnění se sice nedalo vystát, ale zato byl ideálním pokerovým protihráčem - hodně sázel a roztomile prohrával.

Pellam nyní s rukama v kapsách odbočil od řeky na Adams Street a zadíval se na strašidelnou a opuštěnou budovu maddox-ských železáren, postavenou z červených cihel.

Je vlhko, napadlo ho. Možná začne pršet.

Snad se filmování v tomhle zatraceném městě příliš neprotáhne.

Nepřipálilo se to chilli? Opravdu zavřel plyn?

Vzpomněl si na bednu piva.

XXX

10

„Takže Gaudia půjde po Třetí ulici, jasný? Většinou dělá do šesti nebo do půl sedmé, ale dneska půjde ještě na panáka s nějakou holkou, kterou vůbec neznám."

„A proč je vlastně v Maddoxu?" zeptal se Philip Lombro Ral-pha Balese.

„Zrovna vám to říkám. Staví se ještě na panáka v Jolly Rogue, Znáte to tam? A pak půjde do Callaghan's na stejk."

Philip Lombro poslouchal se skloněnou hlavou. Dvěma prsty roztaženými do tvaru V se dotýkal své podlouhlé opálené tváře. Opálení však u Lombra neznamenalo bronz; jeho pleť byla spíše stříbrná jako platina, což dobře ladilo s hustou hřívou pečlivě nalakovaných bílých vlasů. „A co Gaudiova gorila?" zeptal se.

„Ta tady nebude. Gaudia si myslí, že Maddox je bezpečný. O půl osmé má rezervaci. Je to pět minut chůze - změřil jsem to -a ve čtvrt na devět už zase odejde."

Ralph Bales seděl na předním sedadle světle modrého lincolnu a hovořil s Lombrem. Devětatřicetiletý Bales byl svalnatý a chlupatý po celém těle s výjimkou hlavy. Jeho obličej byl naprosto nepřiměřeně odulý, jako by měl na hlavě latexovou masku pro speciální efekty. Nebyl vysloveně ošklivý, ale vzhledem k vrstvě tuku působila jeho tvář poněkud těstovitě. Dnes měl na sobě košili s červenými a černými pruhy, modré džínsy a koženou bundu. „Je na Třetí ulici, jasný? Táhne se tam boční ulička, která vede na západ. Je úplně tmavá. Stevie v ní bude předstírat bezdomovce."

„Bezdomovce? V Maddoxu žádní bezdomovci nejsou."

„No tak nějakého burana. Burani v Maddoxu jsou," poznamenal Ralph Bales.

„Dobře."

„Má u sebe berettu dvaadvacet. Ta ani nepotřebuje tlumič. A já budu mít rugera. Stevie na něj zavolá, on se zastaví a otočí. A Stevie ho pěkně zblízka odpráskne. Já se budu pro všechny případy držet opodál. Odstřelíme ho, nasednem do Stevieho auta za řekou a mizíme."

„A já budu před tou uličkou," prohlásil Lombro. „Na Třetí."

Ralph Bales chvíli neříkal nic a upřeně se na Lombra díval. Viděl jeho skobovitý nos, laskavé oči, elegantní oblek, kašmírovou kravatu... Bylo to zvláštní, ale více se toho na Lombrovi nedalo vypozorovat. Člověk by si myslel, že se dá Philip Lombro snadno zařadit do nějaké škatulky, jako by o něm jeho stříbrné vlasy, dokonale naleštěné mokasíny se střapci a otlučené rolexky mohly vypovědět naprosto vše. Jenže z těchto detailů se dal v Lombrově případě těžko poskládat jakýkoliv výsledný obraz. Byl jako fotka v časopise People.

Nyní Lombro poklidně opětoval Bálešův pohled a řekl: „Ano? Je v tom snad nějaký problém?"

Ralph Bales usoudil, že kdyby chtěl, mohl by souboj v přetlačování pohledem vyhrát, ale začal si raději prohlížet chomáč chlupů na hřbetě své ruky. „Prostě si myslím, že není moc dobrej nápad, abyste se tam taky ochomejtal. Ale to už jsem vám říkal." .

„Ano, říkal."

„Pořád si myslím, že to není dobrej nápad."

„Chci vidět, jak umře."

„Uvidíte fotky. V Post-Dispatch určitě nějaké otisknou. A v Reportéru taky. Barevné."

„Budu tam od čtvrt na osm."

Ralph Bales zabubnoval prsty na kožené sedadlo lincolnu. „Já se z toho zjevím."

Lombro se podíval na hodinky. Sklíčko bylo zažloutlé a odřené. Šest padesát. „Můžu si na tu práci najít někoho jiného."

Ralph Bales chvíli mlčel. „To nebude nutné. Jestli chcete bejt u toho, je to vaše věc."

„Ano, je to moje věc."

Ralph Bales bez odpovědi otevřel dveře auta. , A pak se to stalo.

Doprdelepráce...

Ozvalo se bouchnutí, náraz skla o sklo a pak několik tlumených ran. Ralph Bales spatřil štíhlého muže v hnědé kožené bundě, který stál opodál se sklopenou hlavou a kyselým úsměvem na tváři.]á věděl, že se něco takového přihodí, říkal ten úsměv. Ze dna lepenkové bedny, která ležela na chodníku, vytékalo zpěněné pivo.

Muž pohlédl na Ralpha Balese a pak za něj do auta. Ralph Bales zabouchl dveře a odešel pryč.

„Hej, moje pivo...," řekl muž s žalostným úšklebkem.

Ralph Bales si ho nevšímal a pokračoval po Adams Street.

„Hej, moje pivo!"

Ralph Bales ho ignoroval.

Muž vykročil směrem k němu. „Mluvím s várna. Hej!"

„Jdi do hajzlu," řekl Ralph Bales a odbočil za roh.

Vysoký muž za ním dlouho civěl s ústy zkroucenými do rozhořčeného úšklebku. Nakonec se sklonil, přiložil si ruce podél očí a zadíval se do okénka lincolnu. Zaklepal na sklo. „Hej, váš kámoš... Hej,.." Zaklepal znovu. Lombro zařadil rychlost a hbitě vyrazil vpřed. Muž uskočil a díval se, jak lincoln svižně mizí. A pak zkormouceně poklekl ke zraněné bedně, z níž prýštilo do odpadního žlábku pivo jako z uraženého požárního hydrantu.

Pochůzkář maddoxské policie Donald Buffett sledoval, jak na ulici vytéká poslední pivo, a přemýšlel, že kdyby se tohle stalo na Cabriniho sídlišti na západní straně města, už dávno by dobrá desítka chlapů chlemtala zlatý mok rovnou ze strouhy nebo by nad rozbitými střepy sváděla souboje na nože.

Opřel se o cihlovou zeď a díval se, jak ten muž - Buffettovi připadal jako kovboj - otevírá bednu a zachraňuje, co se dá, jako když se dítě probírá hračkami. Po chvíli se kovboj postavil a napočítal snad dvanáct či patnáct zachráněných lahví. Lepenková bedna byla nasáklá pivem a pomalu se rozpadávala.

Buffett očekával, že se kovboj na muže vystupujícího z lincolnu vrhne a uštědří mu ránu. Bývaly doby - ještě před službou u policie, ještě před akademií -, kdy by si to i sám Buffett vyřídil s tím chlápkem ručně a stručně. Teď se však jen díval, jak kovboj narovnává neporušené lahve do stínu Neumanova skladu nábytku a ukrývá je. Nejspíš plánoval, že se vrátí do prodejny pro novou bednu. Odhodil krabici do popelnice a otřel si ruce do kalhot.

Buffett se odrazil od zdi a vyšel na ulici.

„Dobrý večer, pane," řekl.

Kovboj vzhlédl a zavrtěl hlavou. „Viděl jste to?" řekl. „Věřil byste tomu?"

„Pohlídám vám je, jestli si chcete zajít pro tašku nebo tak."

„Jo?"

„Jasně."

„Tak díky." Kovboj zmizel na liduprázdné ulici.

O deset minut později se vrátil s plastikovou nákupní taškou, která již obsahovala dva kartony. Kromě toho nesl nevelký papírový pytlík, který teď podal Buffettovi.

„Jednoho labattse bych vám nabídl, ale nejspíš máte na pití ve službě nějaký předpis. Takže vám nesu jen kafe a koláček. Uvnitř máte dva cukry."

„Děkuji vám, pane," řekl Buffett škrobeně a pocítil rozpaky, že mluví tak formálně. „To jste nemusel."

Kovboj začal zvedat piva a ukládat je do nákupní tašky. Buffett se nenabídl, že mu pomůže. Nakonec se kovboj vztyčil a řekl: „John Pellam."

„Donnie Buffett."

Oba kývli, aniž by si podali ruce.

Buffett zvedl kávu jakoby na přípitek a odešel. Za sebou uslyšel jemné zacinkání lahví, když kovboj vyrazil směrem k řece.

Toho večera v sedm hodin dvacet minut se Vincent Gaudia zadíval do hlubokého výstřihu bílých šatů své světlovlasé společnice a řekl: „Je čas dát si něco k jídlu."

„Měls na mysli něco konkrétního?" zeptala se blondýna šepta-vě a úsměv jí jemně zvrásnil několikamikronovou vrstvu líčidla.

Gaudia byl na podobných ženách až chorobně závislý. Přestože se na ně díval jako na pouhou komoditu, snažil se k nim nechovat povýšeně či blahosklonně. Některé z jeho milenek byly velice inteligentní, jiné duchovně založené, a některé dokonce strávily mnoho hodin charitativní činností s nějakým bohulibým účelem. A ačkoliv Gaudiovi ani náhodou nešlo o jejich mysl, duši či svědomí, dychtivě jim naslouchal, když hovořily o svých zájmech, a činil tak s nepředstíranou zvědavostí.

Na druhé straně od této dívky ze všeho nejvíce chtěl, aby se nechala odvézt do jeho apartmá, kde jí řekne, aby už přestala klábosit o duchovních rádcích a klekla si na všechny čtyři, a on jí pak prsty nadzvedne podvazkový pás a bude za něj tahat jako za otěže. Zvedl ruku, která strategicky spočívala na jejích ňadrech, a řekl: „Prozatím jsem měl na mysli večeři."

Dívka se zahihňala.

Odešli z Jolly Rogue a zamířili přes River Road ke Třetí ulici směrem do centra Maddoxu - kolem zlověstně vyhlížejících skladišť, výkladů zaplněných ušmudlaným a rozpadajícím se použitým nábytkem, přízemních kanceláří a pochybných kaváren. Blondýna se v chladu ještě více přitiskla ke Gaudiovi. Mrazivý vzduch připomněl Vincentu Gaudiovi dětství strávené v Cape Girardeau, kdy cestou ze školy brouzdal střevíci v listí a připravoval karamelové jablko nebo cukroví na Halloween. Během těchto svátků vždy vyváděl ty nejbláznivější kousky, a tak v něm nyní vůně chladného podzimního vzduchu nemohla nevyvolat příjemné vzpomínky. „Cos dělávala o Halloweenu?" zeptal se své společnice. „Myslím jako dítě."

Blondýna zamžourala a soustředila se na odpověď. „No, vždycky jsme si užili spoustu zábavy. Většinou jsem se

převlíkala za princezny a tak podobně. A jeden rok jsem byla čarodějnice."

„Čarodějnice? To ani náhodou. Ty bys nemohla být čarodějnice, ani kdyby ses sebevíc snažila."

„Lásko... A pak jsme vždycky dostávali sladkosti. Tuny sladkostí. Já měla ráda čokoládové Baby Ruth, a tak jsem si jednou vyhlídla dům, kde je rozdávali, a pořád jsem se tam vracela. Během jednoho Halloweenu jsem jich dostala dvanáct. Ale musela jsem si dávat pozor, aby mě nepoznali. Měla jsem tehdy spoustu uhrů."

„Dneska už děti po domech moc nechodí. Je to nebezpečné. Slyšelas o tom chlapovi, který jim do jablek nastrkal jehly?"

„Já jablka nikdy neměla ráda. Brala jsem jenom čokoládové tyčinky."

„Baby Ruth," vzpomněl si Gaudia.

„Kam to jdeme? Tahle čtvrť je pěkně odporná."

„Stejně jako celé město. Ale mají tu nejlepší biftekárnu ve státě, když nepočítám Kansas City. Jmenuje se Callaghan's. Máš ráda bifteky?"

„Jo, mám ráda bifteky. S mořskýma potvorama. Jenže jsou drahé," dodala blondýna upejpavě.

„Myslím, že s mořskýma potvorama je tady dělají taky. Jestli chceš biftek s mořskýma potvorama, tak si ho objednej. Můžeš mít všechno, nač si vzpomeneš."

Ralph Bales stál na nároží v přístěnku před bankou Missouri National a díval se, jak se dvojice prochází pod matným pouličním světlem tvořeným jedinou nespálenou žárovkou ze čtyř. Dívka byla zavěšena do Gaudiova ramena, což bylo pravděpodobně jen dobře, protože pokud měl Gaudia u sebe zbraň, pak mu ta holka blokovala pravou ruku.

Na druhé straně ulice stál s vrnícím výfukem tmavý lincoln Philipa Lombra, neskladný jako dopravní letadlo. Ralph Bales si chvíli prohlížel jeho dokonalou karoserii plnou nablýskaného chrómu a pak se podíval na siluetu Philipa Lombra za volantem. Ten chlap byl šílenec. Ralph Bales nedokázal

pochopit, proč se na to chce Lombro dívat - proč chce přihlížet samotnému aktu střelby. Znal pár chlápků, kteří se vždycky při vraždě udělali, protože je nějakým zvráceným způsobem sexuálně přitahovala. U Lombra však měl pocit, že se na Gaudiovo zavraždění ani tak dívat nechce, jako spíše musí.

Skrz chladný vzduch k němu dolehl hlas - Bálešův kolega Ste-vie Flom právě sehrával roli schizoidního bezdomovce. „Takhle to všecko je, takhle. Já čtu noviny... Čtu noviny, čtu je, zapomeň, co čteš, zapomeň, cos četl..."

A pak se Ralphu Bálešovi zdálo, že zaslechl cvaknutí úderníku na Stevieho berettě, přestože to klidně mohla být jen jeho představa - v podobných okamžicích člověk slyší zvuky a vidí věci, které jsou jindy neslyšné či neviditelné. Nervy se mu chvěly jako karoserie závodního dragsteru, když čeká na zelenou. Přál si, aby nebyl tak nervózní.

Po chvíli se ozvalo plesknutí kožených podrážek o beton, které znělo velmi hlasitě. Pleskán, a šoupání nohou po vlhkém opuštěném chodníku.

Hihňání.

Pleskání.

U Gaudiových chodidel se cosi zalesklo. Ralph Bales věděl, jak si Gaudia zakládá na módě, a domyslel si, že má nejspíš na nohou boty v ceně pěti set dolarů. Bales samotný měl sice také boty s visačkou „ručně šitý svršek", jenže problém byl, že onen svršek ručně šili Tchajwanci.

Kroky v šestimetrové vzdálenosti.

Předení výfuku Lombrova lincolnu.

Tlukot Bálešova srdce.

Stevieho bláznivé opilecké blábolení. Hádka sama se sebou.

Blondýnčino hihňání.

A pak Stevie řekl: „Nemáte čtvrťák, pane? Prosím?"

Jenže Gaudia se jako naschvál zastavil a podal Steviemu bankovku.

Ralph Bales vyrazil přes ulici a v ruce svíral obrovského rugera s těžkou hlavní. Vtom se ozval blondýnčin pronikavý

výkřik a vzduchem se mihl rozmazaný pohyb, když ji Gaudia popadl a vystrčil před sebe jako štít. Jeden výstřel a po něm dva další. Blondýna se skácela k zemi.

Gaudia se dal na útěk. Zběsile prchal pryč.

Kristepanenakříži...

Ralph Bales zvedl těžkou pistoli a dvakrát vypálil. Přinejmenším jednou Gaudiu zasáhl. Zdálo se mu, že ho trefil do spodní části krku. Gaudia padl na chodník, nakrátko zvedl ruku a znehybněl.

Lombrův lincoln vyrazil pryč a s ostrým burácením střelhbitě zrychloval.

Chvíli bylo ticho.

Ralph Bales vykročil ke Gaudiovi.

„Ani hnout!"

Výkřik se ozval snad z pouhých dvou metrů. Bales se téměř pozvracel šokem. Srdce mu poskočilo tak silně, že začal přemýšlet, jestli ho nestihl infarkt.

„Tím myslím vás, pane!"

Ralph Bales svěsil ruku a sklopil hlaveň pistole k zemi. Jeho dech byl mělký a přerývaný. Nasucho polkl.

„Odhoďte zbraň!" V hlase chraptěla těžko ovládaná hysterie.

„Vždyť ji odhazuju." Ralph Bales poslechl. Upustil zbraň a přimhouřil oči. Zbraň při dopadu nevystřelila.

„Lehněte si na zem!" Policista se přikrčil s pistolí namířenou přímo na Bálešovu hlavu.

„Dobře!" řekl Ralph Bales. „Nic nedělejte. Už si lehám."

„Rychle!"

„Lehám si rychle! Už si rychle lehám!" Ralph Bales nejprve poklekl a pak se položil na břicho. Ucítil kolomaz a psí moč.

Policista ho obešel, odkopl ruger stranou a promluvil do vysílačky: „Tady je Buffett. Jsem v centru Maddoxu a mám tu deset--třináctku. Přestřelka s dvěma oběťmi. Potřebuji sanitku a posilu na..."

Operátor maddoxského policejního a požárního dispečinku však již nezjistil, kam přesně potřebuje Donnie Buffett sanitku a posilu - alespoň ne v tom okamžiku. Policistovo hlášení se totiž náhle přerušilo, když z uličky vystoupil Stevie Flom a vyprázdnil mu do zad zásobník beretty.

Buffett zachroptěl, padl na kolena a pokusil se ohnat za sebe. Vzápětí se skácel kupředu.

Ralph Bales se postavil a zvedl rugera. Přistoupil k bezvládnému policistovi, namířil mu na hlavu obrovskou pistoli a natáhl ji.

Těžká modrá hlaveň se pomalu uhnízdila v policistových vlhkých vlasech. Ralph Bales si levou rukou zakryl oči. Srdce mu osmkrát poskočilo, ruka se mu napjala a opět uvolnila. Nakonec však Bales od policisty odstoupil a spokojil se s jedním výstřelem do hlavy Vincenta Gaudii a jedním do blondýnky.

A pak, jako by byli dvojicí basketbalových fanoušků, kteří se už nemohou dočkat pozápasového piva, Ralph Bales se Steviem Flomem rychle vyrazili k ukradenému černému sporťáku s červeným závodním pruhem na boku. Stevie nastartoval motor a Ralph Bales se posadil na pohodlné sedadlo s kulatou opěrkou hlavy. Přiložil si silný ukazováček na horní ret a ucítil kyselý střelný prach a kouř z roznětky. Když poté pomalu mířili k řece, sledoval Ralph Bales světelnou auru vyzařující z města St. Louis na jihu a napadlo ho, že teď se stačí už jen postarat o toho svědka - o toho chlápka s pivem - a všechno bude v pohodě.

Žluté světlo se rozzařuje a opět pohasíná, mění se v černou prázdnotu, ta poté opět přechází ve iluzí, pohyby, křik, znovu černo, hluboká hluboká bolest, nemůžu dýchat nemůžu polykat... Útržky žlutého světla. Jsou tady, ale vzápětí odplouvají pryč... Neopouštějte mě, neopouštějte mě...

Donnie Buffett na chvíli zaostřil zrak na Pennyin zděšený obličej. Byl pobledlý a lemovaly ho tmavé vlasy. Pohled na její hrůzu Buffetta upřímně vystrašil. Natáhl se pro její ruku a omdlel.

Když znovu otevřel oči, byla jeho žena pryč a místnost potemněla. Ještě nikdy nebyl Buffett tak vyčerpaný.

A neměl takovou žízeň.

Po několik minutách si začal uvědomovat, že ho někdo postřelil. A ve chvíli, kdy mu to došlo, okamžitě na všechno zapomněl -na Penny, na úděsně rozbolavělý pocit v zádech a v břiše, na žízeň. Soustředil se pouze na to, aby si alespoň něco vybavil. Třeba jen jediné slovo. Krátké slovo. Jediné slovo, které dá smysl celému jeho životu.

Slovo. Co je tím Slovem? Buffett upadl zpět do bezvědomí. Když se znovu probudil, spatřil sestřičku filipínského původu.

„Vodu," zašeptal.

„Propláchnout a vyplivnout," řekla sestra.

„Mám žízeň."

„Propláchnout a vyplivnout." Sestra mu nastříkala do úst vodu z plastové lahve. „Nepolykat."

Buffett vodu polkl. Pozvracel se.

Sestra si hlasitě povzdechla a očistila ho.

„Necítím nohy. Vy jste mi uřezali nohy?"

„Ne. Jste vyčerpaný."

„Ach tak."

Slovo. Co je to, ksakru, za slovo? Prosím, matko Boží, ať si na ně vzpomenu...

Donnie Buffett usnul při snaze vzpomenout si na Slovo, a když se zakrátko probudil, stále se ještě pokoušel si to Slovo vybavit. To už však naproti němu seděli dva muži ve zmačkaných oblecích. Buffett se na ně podíval a usmál se.

„Hele, on se usmívá," řekl světlovlasý muž s hranatou čelistí.

„Hej, Donnie," přidal se druhý muž. „Nebudu se tě ptát, jak se cítíš, protože bys mi stejně odpověděl, že je to blbá otázka a cítíš se na sračky." Tento muž měl tmavou pleť a krátké ulízané vlasy. Podíval se na Buffetta s neskrývanou účastí a vřele mu stiskl ruku.

„Dostali mě zezadu. Za mnou stál ještě jeden."

Bob Gianno, detektiv s tmavou pletí, pokračoval: „Přijede se na tebe podívat starosta. Chce ti popřát hodně štěstí."

Štěstí? K čemu potřebuju štěstí? Vždyť jsem štěstí měl. Nepotřebuju žádné štěstí. Potřebuju se sebrat z téhle postele.

Buffett usilovně natahoval rty.

„Co to je?" Richard Hagedorn, světlovlasý detektiv, se předklonil.

„Proč nemůžu...?" Buffett zavrtěl hlavou a rozhořčeně řekl: „Vždyť jsem měl neprůstřelnou vestu."

„On tě střelil pod ní. Tak to aspoň říkali na tiskové konferenci."

„Aha." Na tiskové konferenci? Copak se kvůli mně konala tisková konference?

„Seznámili jsme se s tvou ženou, Donnie," řekl Gianno. „Je moc hezká."

Buffett tupě přikývl.

Detektiv pokračoval: „Asi víš, proč jsme přišli. Co nám můžeš o tom incidentu říct?"

Buffettovo zorné pole opět potemnělo a rozpustilo se do milionu černých teček. Žluté světlo, bílé světlo. Orgány se mu přesouvaly v těle a poletovaly sem a tam. Buffett ucítil pronikavou bolest, která byla o to děsivější, že mu jako by vůbec neubližovala. Pokusil se rozpomenout na to slovo. To Slovo. To SLOVO. Odpověď se skrývá v tom Slově.

„Já..." Jeho hlas zanikl v chraptění. Zhluboka se nadechl.

„Možná bychom měli...," začal Hagedorn, ale Buffett si otřel pot z obličeje do přikrývky a řekl: „Viděl jsem jen jednoho pachatele. Plešatějící běloch s tmavými vlasy. Stál zády ke mně, takže jsem mu neviděl do tváře. Mohlo mu být kolem pětatřiceti." Pauza. Vzduch při průchodu jeho vyprahlými ústy syčel a pálil jako alkohol v ráně. „Měřil takový metr sedmdesát pět nebo metr osmdesát. Váha kolem devadesáti. Měl na sobě tmavou bundu, košili a myslím, že džínsy. Už si nevzpomínám. A taky měl velkou bouchačku."

„Čtyřiačtyřicítku."

„Čtyřiačtyřicítku," přitakal Buffett pomalu. „Ten druhý - ten, který měl postřelil..."

„Viděl jsi ho vůbec?"

Buffett zavrtěl hlavou. „A koho vlastně zastřelili?" zeptal se.

„Vince Gaudiu a nějakou šlapku."

„Fíha," zašeptal Buffett uctivě. „Gaudiu." Zavřel oči a zakroutil hlavou. „Peterson bude prskat krev."

„Vykašli se na Petersona," řekl Hagedorn. „My jsme tu od toho, abychom dopadli toho parchanta, který postřelil tebe, Donnie."

„Toho třetího jsem taky neviděl," poznamenal Buffett.

„Třetího?" zeptal se Hagedorn a vyměnil si s Giannem pohledy.

„Toho v lincolnu."

„V jakém lincolnu?" Gianno si začal psát poznámky.

„V tmavém lincolnu. Parkoval na druhé straně ulice. Poznávacích značek ani typu jsem si nevšiml." Buffett se rozkašlal. „Chci trochu vody."

Hagedorn odešel na toaletu a vrátil se se skleničkou.

Podal ji Buffettovi, který zaváhal a řekl: „Možná budu zvracet."

„Už jsem viděl horší věci než blinkajícího poldu," odpověděl Gianno.

Buffett však nakonec nezvracel a vítězoslavně podal Hagedor-novi prázdnou sklenici. „Tohle je nejlepší věc, kterou jsem měl kdy na jazyku."

Všichni muži se rozesmáli. Žádný z nich nemusel říkat nahlas slova, která se jim teď současně vybavila.

„Ten člověk v lincolnu...," pokračoval Gianno. „Čekal tam na pachatele?"

„Ne, odjel odtamtud sám. Možná to byl někdo, kdo musel oběť identifikovat."

„Ne," namítl Gianno. „Gaudiu přece každý zná. Vždyť je to panák z obálek časopisů. Teda byl."

„No, možná si ten chlap v lincolnu toho plešouna najal," nadhodil Buffett.

„Nějaká velká ryba? To by mě teda zajímalo. Máš ponětí, kdo mohl sedět uvnitř, Donnie?"

„Ne. Ale viděl jsem chlápka, který to ví."

„Myslíš nějaký svědek?"

Buffett jim řekl o incidentu s rozbitým pivem. „Ten člověk mluvil s řidičem a něco mu říkal."

„To je fantastické." Hagedorn se usmál.

Gianno se obrátil k prázdné stránce v zápisníku. „Jak vypadal?"

Buffett se jim užuž chystal poskytnout mužův popis, ale vtom se mu vše sepnulo a on si vybavil ono slovo. Ono kouzelné Slovo.

Rozzářil se a zašeptal: „Pellam."

„Polem?" zeptal se Gianno a zamračeně se podíval na Hage-dorna.

„Jmenuje se Pellam." Úsměv na Buffettově obličeji zářil stále silněji.

„Ty znáš jeho jméno?" Gianno nadšeně přikývl. „On tu někde bydlí?"

„To nevím." Buffett pokrčil rameny, čímž si okamžitě způsobil bodavou bolest za krkem. Chvíli zůstal strnule ležet a nehýbal se, dokud bolest pomalu neustoupila.

„My už ho najdeme," řekl Gianno významně.

Z Buffettova obličeje se pomalu vytratil úsměv, když se snažil pohnout nohou a zjistil, že to nedokáže. Napadlo ho, že má příliš pevně zastrčenou přikrývku. Nepřítomně za ni zatáhl a plácl se po stehně. „Musím si trochu rozproudit krev. Už moc dlouho ležím na zadku."

„My toho člověka najdeme, Donnie." Gianno hlasitě zavřel zápisník.

„Jenže znáte svědky," poznamenal Buffett. „Po takovém incidentu vždycky ztratí paměť. A ztratí ji i on. Vsadím se s várna o cokoliv."

Gianno si odfrkl. „Však on bude mluvit, Donnie. S tím si hlavu nelámej."

S chilli byl očividně nějaký problém.

Po pivu i whisky se jenom zaprášilo, ale hrnec s chilli stále zůstával prakticky netknutý.

Danny a Stile setrvali v karavanu i poté, co ostatní hráči odešli, a pomohli Pellamovi s úklidem. Dariny se svým tlustým nosem, hladkou pletí devětadvacetiletého muže a havraními vlasy po ramena připomínal ze všeho nejvíce navažského bojovníka.

„Co jsi s tím chilli udělal?" řekl Pellamovi, svraštil nos a vyklepal popelníky do odpadkového koše. Přestože často říkal lidem nepříjemné věci, jen málokdy se na něj někdo urazil.

S chilli?

Stile strčil lahve od piva do dalšího pytle a podrbal se ve štětinatém kníru. Ačkoliv byl Pellam - tedy alespoň podle rodinné historky - potomkem proslulého pistolníka Divokého Billa Hickoka, měl dojem, že pokud Divokému Billovi někdo jako by z oka vypadl, pak to není on, nýbrž právě Stile; byl vychrtlý a nosil špinavě blonďatý knírek vietnamského veterána. „Vzpomínám na jeden western, na kterém jsem kdysi dělal...," zasnil se nyní. „Už ani nevím pro koho. Měl jsem tam spadnout ze skály. Myslím, že mohla měřit tak pětadvacet metrů..., jenže se porouchal kompresor, takže nemohli nafouknout vzduchový vak tolik, jak si vedoucí štábu přál."

„Hm," zamumlal Pellam a odešel do kuchyňky, aby se podíval na chilli. Snědl dvě misky obložené cibulí a plátky sýra. Připadalo mu úplně normální.

„Vlastně ne," pokračoval Stile. „Měřila čtyřicet metrů."

„K věci," napomenul ho znuděný Danny. Jako scenárista s nominací na Oscara obvykle sedával v luxusních hotelových apartmá před notebookem NEC a psal scény, které posílaly lidi jako

Stile ze čtyřicetimetrových skal - Stileovo vyprávění na něj tudíž nemohlo udělat pražádný dojem.

„Člověče," pokračoval Stile, „byli jsme tam uprostřed pouště, v absolutně indiánském prostředí, chápeš, co tím chci říct?"

Co je s tím chilli?

Pellam ochutnal další lžíci. Jasně, je připálené. Kouřová chuť mu připomínala skotskou. Ale jinak na něm nebylo nic špatného. Připálenost přece mohla být tvůrčím záměrem, jako by zkoušel nový recept. Kdyby chilli chutnalo například jako hrách, nikdo by mu nic neřekl - snad jen: „To chilli je zatraceně dobré, Pellame."

Pellam naskládal nádobí do malého dřezu a trochu ho opláchl ve vodě kapající z kohoutku.

„A když jsem dopadl, zabořil jsem tak hluboko, že moje přezky na opasku nechaly v zemi pod vakem otisky."

„Eh. To se někdy stává," řekl Danny netečně.

Pellam otevřel dveře, aby v karavanu trochu vyvětral. A nebylo to jen kvůli připálenému chilli. Právník ze St. Louis si zapaloval jednu cigaretu od druhé. Pellam si již dříve všiml, že se lidem ze Středozápadu zřejmě ještě nedoneslo, že tenhle zlozvyk škodí zdraví.

Danny se Stilem se hádali, kdo má riskantnější život - zda Stile, který se vrhá z vysokých skal, anebo Danny, který musí smolit příběhy pro producenty a lidi z vývojového. Stile řekl, že to snad Danny nemyslí vážně, a pokoušel se ho přesvědčit, aby s ním někdy skočil.

„Žít a zemřít v L. A.," zašeptal Stile téměř nábožně. „Úděsná scéna. Myslím ten skok z mostu."

Pellam, který byl stále u předních dveří, přimhouřil oči. V trávě nedaleko od místa, kde parkoval karavan, zahlédl hranatý stín. Co to je? Zaostřil zrak, ale příliš to nepomohlo. Vzpomněl si, že se na stejné místo díval již za světla - bylo to pole zarostlé plevelem. Co může v tuhle noční dobu postávat uprostřed tak zavšiveného pole? To je divné, ten stín vypadá úplně jako...

Stín začal vrnět.

... auto.

Vtom od jeho kol začala odlétávat hlína a štěrk a vůz se dal rychle do pohybu. Vycouval z trávy, a když zamířil na silnici, zachytil podvozkem o ostrý sráz.

Nejspíš milenci, pomyslel si Pellam. Ocucávají se. Nemohl si vzpomenout, kdy se sám naposledy muchlal s nějakou ženou. Dělají to lidé vůbec ještě? Na Středozápadě pravděpodobně ano. Pellam bydlel v Los Angeles a žádná žena, se kterou kdy chodil, to s ním nikdy nedělala.

Když se otočil zpátky ke karavanu, uvědomil si, že auto rozsvítilo světla až daleko na River Road. Díky tomu nemělo podsví-cenou poznávací značku a ta se už pak nedala na dálku přečíst. Divné...

„To bych chtěl vidět," řekl Danny rázně.

„Bylo to jen auto," zamumlal Pellam a zadíval se ještě jednou za vzdalujícími se koncovými světly.

Kolegové na něj vytřeštili oči.

„Myslel jsem ten skok z mostu," upřesnil Danny.

„Aha."

Danny poděkoval Pellamovi za hru a za společnost, ale ne za chilli. Když odešel, vstoupil Stile do kuchyňky a začal mýt nádobí.

„To nemusíš."

„Žádnej problém."

Umyl veškeré nádobí kromě hrnce od chilli.

„Teda, takhle připálený dno. To si dělej sám, kámo."

„Zdržel jsem se cestou z obchodu."

„Jak dlouho se budeš v tomhle zatraceném městě ochomejtat ty?" zeptal se Stile.

„Až do konce natáčení. Tony přetáčí každou druhou scénu."

„Jo, to on dělá. No, jestli tady budem ještě příští týden, zastav se na partičku u mě v Quality Irmu. Mám tam plotýnku, takže můžu uklohnit filadelfské sýrové stejky. S cibulí. A

mimochodem, zítra dostanu auto z půjčovny. Takže už budeš mít zpátky motorku."

Stile byl ve městě teprve tři týdny a už stačil zničit převodovku vypůjčeného auta. Půjčovny automobilů by se měly každého ptát na povolání a nepůjčovat vozidla kaskadérům.

Pellam přistoupil ke dveřím. „Když jsi sem přicházel, neviděls tam parkovat auto?"

„Kde? Támhle? Vždyť je tam jen spousta plevele, Pellame. Proč by tam měl někdo parkovat?"

Stile vyšel ven a nabral do plic vzduch. Zapískal pod svým pistolnickým knírem jednu melodii od Stevieho Wondera a vyrazil dlouhými kroky k otlučené yamaze s nosičem, který se nejistě houpal u zadního blatníku.

„Byl to on?"

„Těžko říct."

„Viděl to auto?"

„Jak můžu vědět, jestli viděl auto, když ani nevím, že to byl On? A jestlis utrhl převodovou skříň, hochu, tak ji pěkně zaplatíš. Slyšíš mě?" vyplísnil Ralph Bales Stevieho Floma. Oba již vystoupili z pontiaku a nyní seděli v Bálešově cadillaku. Stevie řídil.

Steviemu Flomovi bylo pětadvacet le1- Byl to severoitalský blondýn a měl úžasné svaly a hladkou pleť dítěte. Jeho kulatý obličej nikdy nebrázdil jediný uhřík a možná i proto spal Stevie již se 338 ženami. Pracoval jako manipulační dělník v říčním přístavu, ale velmi často míval nemocenskou a opravdové peníze vydělával sázením a plněním prazvláštních zakázek, na které mělo žaludek jen velice málo lidí. Byl ženatý a měl tři milenky. Vydělával zhruba šedesát tisíc ročně a z toho přibližně třicet tisíc prohrál v Renu a při pokerových partiích v Memphisu a východním St. Louis.

„Jed," poručil mu Ralph Bales, když se ohlédl ke karavanu. „Zdá se, že se na nás díval."

„A co?"

„Co co?"

„Díval se na nás, nebo ne?"

„Prostě jeď."

Obloha byla bez mráčku. Nalevo od nich se pomalu sunula na jihovýchod obrovská vodní plocha řeky Missouri. Stejná vodní plocha, která ještě včera, když Bales plánoval Gaudiovu vraždu, vypadala kalná a zčernalá, měla dnes večer zlatavý odstín, neboť ji osvětlovala bezpečnostní světla z malé továrny na jižním břehu řeky.

Ralph Bales se domníval, že vypátrat toho svědka bude úplná hračka. Stačí najít prodejnu, kde kupoval to pivo, a vystopovat ho odtamtud.

Jenže zapomněl, že se nachází v Maddoxu ve státě Missouri, kde místní nemají mnoho jiných možností než být nezaměstnaní a propít celý den nebo dělat nějakou nádeničinu pro maddoxskou říční službu či ohýbat hřbet pro místní farmáře a v tom případě pít až po nocích. Když se tedy Ralph Bales díval do telefonního seznamu, našel v nejbližším okruhu od místa, kde se při výstupu z Lombrova auta srazil s oním pivním svědkem, celkem čtyřiadvacet diskontních prodejen s alkoholem.

A tak ukryli sporťák do příkopu, rugera uložili ke spánku dvanáct metrů pod zčeřenou hladinu Missouri, spěchali se domů převléknout a pak se sem vrátili v autě Ralpha Balese. Bales si mezitím oholil knír a nasadil si falešné brýle, zmačkanou tvídovou čepici, nažehlenou modrou košili s rozhalenkou a sako se vzorkem rybí kosti. V přestrojení za právníka pojišťovny zastupující postřeleného policistu pak chodil od prodejny k prodejně, až nakonec našel prodavače, který si vzpomněl, že zhruba kolem sedmé hodiny večer prodával bednu piva štíhlému muži v kožené bundě.

„Říkal, že má na Bide-A-Wee zaparkovaný karavan."

„To je ten... Co to je?" zeptal se Ralph Bales.

„To je ten kemp pro karavany. U betonárny. A ještě jedna věc," varoval prodavač vážně Balese. „Nežádejte ho o roli ve filmu. Na tohle on neslyší."

Ve filmu?

Ralph Bales se Steviem Flomem pak pomalu odjeli k řece a zaparkovali na zarostlém plácku před kempem Bide-A-Wee. Měli možnost nahlédnout do malých okének karavanu, ale Ralph Bales nedokázal s určitostí posoudit, zda je uvnitř ten chlap s pivem, anebo ne. Pak se otevřely dveře a Stevie si vzal do hlavy, že muž v karavanu hlásí na policii popis jejich auta, a tak raději vypadl. Ralph Bales na něj křičel: „Bacha na převodovku!" ale Stevie mu vůbec nevěnoval pozornost.

Nyní uháněli devadesátikilometrovou rychlostí pryč z nočního Maddoxu.

„Zítra ráno ho navštívíme."

„Jenže on možná už dneska večer poskytne poldům tvůj popis."

Ralph Bales to chvíli zvažoval a pak zavrtěl hlavou. „On o té přestřelce vůbec neví. Vždyť v tom karavanu pořádal večírek, propána. A když je člověk svědkem vraždy, tak večírky nepořádá. Nebo myslíš, že jo?"

Stevie odpověděl, že asi ne, a pustil kazetu s Metallicou.

Druhý den v sedm hodin ráno se s perlíky v ruce vrhli na dveře winnebaga.

Přerušený sen se týkal staromódních aut, která pomalu objížděla místo natáčení. Kdosi se Pellama neustále ptal, jestli nechce svézt. Pellam chtěl, ale řidič auta, který mu svezení nabízel, nikdy nezastavil na dost dlouho, aby mohl Pellam do auta nastoupit. A tak Pellam jen znuděně čekal, až ho nějaké auto naloží.

Nebyl to bůhvíjaký sen, ale alespoň při něm Pellam spal, zatímco když se do díla pustily perlíky, chtě nechtě se probudil. Posadil se na posteli a přehodil si nohy přes okraj palandy v zadní části karavanu. Rychle našel hodinky. V sedm hodin ráno býval často již vzhůru, ale jen zřídkakdy ho někdo v tuto dobu probouzel. A to byl setsakramentský rozdíl.

Kladiva dopadala na dveře.

Pellam se vztyčil, oblékl si džínsy a černé tričko a zadíval se do zrcadla. Celou noc spal ve stejné poloze - na břiše jako kojenec -a černé vlasy mu nyní trčely v nejnemožnějších

úhlech z hlavy. Pellam si je uhladil a protřel si zmačkané rýhy, které mu na obličeji zanechalo prostěradlo. A pak se už vyrazil podívat, kdo že se to ohání kladivem.

„Nazdar, kámo," řekl Stile a prošel kolem něj do kuchyně. „Měl jsem se pro tebe zastavit."

Pellam postavil konvici na kávu. Stile bloumal v karavanu vedle nevelkého jídelního stolu, který byl stále pokryt kartami a Pellamovou skrovnou výhrou. Zadíval se na hrnec od chilli a poklepal nehtem na černou slupku. Nakonec zabrousil rukou do miniaturní ledničky. „Nemáš tu vůbec žádné jídlo."

„Proč jsi přišel?" zamumlal Pellam.

„Máš vypnutý telefon." Stile našel starou housku a rozlomil ji napůl. Jednu půlku přistrčil Pellamovi, který zavrtěl hlavou a nasypal si do umělohmotného kelímku dvě lžičky rozpustné kávy. „Kafe?" zeptal se Stilea.

„Né. Přijel jsem autem. Tu motorku si můžeš vzít zpátky. Mám ji v kufru. Na blatníku je jeden drobný škrábanec. Jinak je motorka v perfektním stavu. Teda, je trochu zablácená. A pak ten nosič."

Pellam nalil vodu do kelímku a ztěžka se posadil na lavici. Stile mu sdělil, že je celý rozcuchaný.

„Co tady děláš?" zeptal se Pellam znovu, když si upravoval vlasy.

„Potřebuje tě Tony. Je úplně na mrtvici - říká se tomu tak? -a ty si klidně vypneš telefon."

„Protože jsem chtěl spát o trochu dýl než jenom do sedmi."

„To já už jsem hodinu vzhůru." Stile cvičil každý den za rozbřesku taj-či. Nyní rozmyslně žvýkal housku. „Víš, Johne, musím se přiznat, že jsem byl trochu zvědavý, proč vlastně pro Tonyho děláš."

Pellam třikrát usrkl pálící kávu. Na instantní kávě bylo cosi neopakovatelného. Chutnala příšerně, ale dlouho vydržela horká. Pellam otřel palec o ukazováček, čímž Stileovi odpověděl, že s To-nym spolupracuje výlučně pro peníze.

Stileovo zamručení bylo obdobou pokrčení ramen, jako by Stile Pellama podezíral, že je za tím ještě něco dalšího. Na druhé straně byl Stile kaskadérem nejvyšší třídy, a i kdyby dostal minimální mzdu sjednanou v kolektivní smlouvě, nebylo by to málo. Stile navíc dubloval jednu z hlavních postav a vzhledem k této skutečnosti - v kombinaci s jeho dlouholetými zkušenostmi v branži - se pro něj jeho agentovi podařilo sjednat nadstandardní honorář. Velmi dobře chápal, z jakých pohnutek člověk tíhne k velkorozpočtovým projektům.

„No, chce s tebou mluvit sám pan Ejznštejn a mě pro tebe posílá." Stile dožvýkal housku.

„Řekl ti, oč jde?"

„Chce vyhodit do vzduchu ropnou rafinerii. V závěrečné scéně."

„Cože?" Pellam si protřel oči.

„Přísahám Bohu. Hodlá vyrobit maketu staré DC-sedmičky, zapřáhnout ji za vrtulník a pak..." Stile napodobil padající letadlo. „... bum..."

Pellam zavrtěl hlavou. „On se snad... Ty parchante. Sežereš člověku poslední housku a ještě si z něj děláš srandu. A to se ještě ani nerozednilo."

Stile se zasmál. „Necháš se docela snadno nachytat, Pellame. Tak vstávej a jdeme. Vrchnost volá."

V kempu Bide-A-Wee stály dva stany, jeden karavan winneba-go, který parkoval v řadě nejblíže u silnice, a ford Taurus, z jehož kufru vyčníval kus žlutého motocyklu.

Karavan obklopovala neobsazená místa lemovaná krátkými kovovými trubkami a rozvodnými skříněmi pro připojení elektřiny. Jednotlivá místa se táhla směrem k řece jako kóje v miniaturním autokině.

Stevie Flom odbočil z River Road a ujel asi půl bloku kolem skupiny přízemních a jednopatrových domů a skladů se zatlučenými okny. Původně se snažil zaparkovat zadkem dopředu v jedné uličce mezi dvěma opuštěnými prodejnami. Ralph Bales mu však řekl, aby přestal fantazírovat, zaparko-

val normálně na ulici, nechal puštěný motor a četl si noviny nebo něco takového.

Bales nyní kráčel po River Road. Bylo už ráno, ale v karavanu stále svítila světla. A pak spatřil Bales mužskou siluetu, která chodila uvnitř sem a tam. Ralph, Bales tedy vešel do telefonní budky, jejíž podlaha byla poseta drobnými modrými kostičkami ze čtyř rozbitých drátěných oken. Skrz otvory prorůstaly do budky větve tří vysokých keřů. Bales vytáhl kapesník, zvedl sluchátko a předstíral, že telefonuje, zatímco ve skutečnosti pozorně sledoval dění v karavanu.

Po chvíli se zadíval k řece za karavanem. Dnes ráno vypadala znovu úplně jinak - už nebyla stříbrošedá a neměla ani zlatavý odstín ze včerejší noci. Její hladina byla nyní prodchnuta rezavě červeným odrazem rudě zbarvené oblohy. Bales měl dojem, že obloha má rezavý nádech díky zplodinám z rafinerií za Wood River na druhé straně Mississippi. Stále vanul mírný vánek, který ohýbal trávu a býlí na břehu řeky, ale sotva dokázal zčeřit kalnou hladinu Missouri, která se majestátně přesouvala směrem na jih.

Ralph Bales si vzpomněl na skladbu, která ho již několik let nenapadla. Byla to pětadvacet let stará skladba ze závěrečné scény filmu Bezstarostná jízda. Bálešovi zněla hudba zřetelně v uších, ale nedokázal si vybavit text - pouze útržky slov týkající se muže, který chce být svobodný, a řeky protékající nějakým místem a vlévající se do moře...

Dveře karavanu se otevřely.

Jo, to je on. Ten chlápek s pivem, ten svědek. Doprovázel ho vytáhlý muž se splihlým knírem. Oba zamířili ke kufru zaparkovaného fordu Taurus a společnými silami z něj vytáhli motocykl.

Ralph Bales vytasil pod kabátem kolt a pomalu se rozhlédl kolem sebe. Kilometr od něj přeřadil kamion na nižší rychlost a z jeho výfuku se vyvalil kouř. Kolem prolétlo hejno šedivých ptáků. Uprostřed kalné řeky bojoval s proudem otlučený a záplatovaný vlečný parník.

Oba muži nyní postávali nad motocyklem a o něčem se bavili. Muž s knírkem ukázal na cosi, co vypadalo jako škrábanec na blatníku, a pak zakolébal s chromovaným nosičem. Muž s pivem pokrčil rameny a odtáhl motocykl k cestě.

Ralph Bales vyčkával, až mužův přítel nasedne do fordu a odjede, ale pak dospěl k názoru, že by je měl zabít oba. Zvedl kolt a zaměřil čtvercovou drážku mušky na hrudník muže s pivem. Vtom se po silnici přiblížilo stříbrné nákladní auto. Bales opět sklopil revolver. Nákladák se prohnal kolem a zahalil oba muže do zvířeného závoje papírů a prachu.

Ralph Bales znovu pozvedl zbraň. Silnice teď byla opuštěná. Nikde žádné nákladáky, nikde žádná auta. Vůbec nic mezi ním a dvěma cíli vzdálenými pouhých deset metrů od telefonní budky s podlahou pokrytou roztříštěným sklem.

Pellam nasedl na otlučený a zablácený žlutý motocykl, nastartoval ho a několikrát zatúroval. Nasadil si černou helmu, náhle pustil spojku a prudce se rozjel. Urazil nejisté tři metry, než přední kolo opět dosedlo na silnici. Poté Pellam se smykem zabrzdil a vrátil se k příteli s knírem.

Ralph Bales si levou dlaní přidržel revolver a začal zesilovat tlak na kohoutek nastavený na čtyři a půl kilogramu.

Muž s pivem si nasadil sluneční brýle s černými obroučkami a zapnul si bundu - na jeden kraťoučký okamžik seděl naprosto vzpřímeně kolmo k Ralphu Bálešovi, díky čemuž pro něj představoval cíl, který se nedal minout.

V tu chvíli Bales sklopil revolver.

Přimhouřil oči a sledoval, jak se muž naklání dopředu a zařazuje nohou první rychlostní stupeň. Motorka udělala na River Road smyk a ozvalo se chraplavé zaburácení našlapaného motoru. Přítel na muže cosi zakřičel, pohrozil mu pěstí, naskočil do fordu, v obrovské sprše hlíny a štěrku vyrazil přes obrubník a začal pronásledovat motorku po River Road, přičemž za sebou zanechal výrazné otisky pneumatik.

Ralph Bales zatlačil kohoutek na prázdný bubínek a strčil si , revolver do kapsy. Zvedl hlavu, zadíval se na silnici a

pak se otočil a odběhl zpět do temných stínů příbřežních ulic. Přistoupil ke cadillaku a zaklepal na okénko řidiče.

„Ježíši, já to vůbec neslyšel!" křikl Stevie a odhodil noviny na zadní sedadlo. Stránky se přitom rozpadly a pokryly celé auto. Stevie zařadil rychlost. „Vůbec jsem neslyšel výstřel, člověče!" Pohlédl do zpětného zrcátka. „Vůbec jsem ho neslyšel!"

Ralph Bales nenucené luskl prsty jeho směrem.

„No tak!" vykřikl znovu mladý Stevie. „Co chceš dělat? Co to vyvádíš?"

„Vypadni," naznačil Ralph Bales ústy.

„Cože?" vyjekl Stevie.

„Budu řídit já."

Stevie se znovu ohlédl, jako by ho pronásledoval dobrý tucet vozidel missourské dálniční policie.

„Pusť mě k tomu," řekl Ralph Bales.

„Cože?"

„Prostě si přesedni," odvětil Bales rozhořčeně. „Budu řídit já." Nastoupil do auta, vyhodil směrovku a pomalu a opatrně vůz otočil.

„Co se stalo?"

„Musíme počkat."

„Tys to neudělal?"

„Co prosím?" zeptal se Ralph Bales s předstíraným úžasem. „Sám jsi před chvílí říkal, žes neslyšel žádné výstřely."

„Člověče! Vyděsil jsi mě k smrti. Čtu noviny a najednou buch, buch, buch na okno. Myslel jsem si, že seš polda. Co se stalo, sakra?"

Ralph Bales chvíli neodpovídal. „Kolem se poflakovalo pár dalších lidí."

„Vážně?" Právě projížděli kolem opuštěného kempu. „Nikoho tu nevidím," protestoval Stevie.

„Chtěls snad, abych to provedl před zraky desítky svědků?"

Stevie se otočil. „A co se stalo? Projížděl kolem autobus nebo co?"

„Jo," odvětil Ralph Bales. „Něco jako autobus."

Ve městě Maddox ve státě Missouri kdysi pobýval Samuel Clemens a údajně zde jako Mark Twain napsal část Torna Sawyera. Maddoxská historická společnost z toho vyvozovala, že jeskyně za městem se staly skutečnou inspirací ke vzniku jeskyně indiána Joea, a to i přes důkazy - a tvrzení jisté poněkud důvěryhodnější turistické organizace z Hannibalu ve státě Missouri - svědčící o opaku. Jinak existovalo jen velmi málo věcí, které by toto město proslavily. V roce 1908 zde měl projev William Jennings Bryan (během něhož stál na nefalšované krabici od mýdla) a prezident Franklin D. Roosevelt uvedl Maddox ve svých rozhlasových „hovorech od krbu" jako příklad města zdecimovaného hospodářskou krizí. Jedna z již zaniklých železáren ve městě zase proslula tím, že zde byla vyrobena část krytu pro atomovou bombu, která se měla stát třetí jadernou zbraní nasazenou během druhé světové války.

S výjimkou těchto poct však byl Maddox v podstatě jen pouhým mrtvě narozeným Detroitem.

Na rozdíl od Jefferson City, které se snobsky a majestátně tyčilo na rozeklaných útesech nad řekou Missouri, Maddox se krčil na blátivých říčních březích jen kousek severně od místa, kde širokou řeku pohlcovala ještě širší Mississippi. Žádná obchodní centra, žádná střediska pro volný čas, žádné obytné domy zasazené do krajiny.

Ve městě nyní žilo přibližně třicet tisíc lidí. Jeho centrum tvořil neutěšený šik prodejniček postavených před rokem 1950 a jednopatrové kancelářské budovy, z nichž žádná nebyla plně obsazená. Za tímto ponurým jádrem se rozkládaly dvě nebo tři desítky továren, z nichž asi polovina stále pracovala na nejrůznější procento celkové kapacity. Nezaměstnanost ve městě činila dvacet osm procent, příjem na hlavu byl jedním z nejnižších v celém státě Missouri a alkoholismus a zločinnost zde dosahovaly rekordních výšin. Město neustále balancovalo na pokraji nesolventnosti a jediný místní hasičský sbor musel někdy činit srdceryvná rozhodnutí, který ze

dvou nebo tří současně propuknuvších požárů by měl jet hasit nejdříve. Obyvatelé Maddoxu žili v sešlých bytových zástavbách a miniaturních bungalovech z devatenáctého století, kde byli doslova obklíčeni sousedy, neposekanou travou a plevelem, tu a tam proloženými dvorkem plným ledniček bez dveří, rezavých trojkolek a lepenkových krabic. Na každé ulici se našel alespoň jeden ohořelý kruh podobný primitivnímu obětnímu místu, kde se načerno pálily odpadky, jejichž odvoz město často nedokázalo zajistit.

Pro Johna Pellama však byl Maddox učiněný ráj.

Měsíc před příjezdem do města dokončil jednu tipařskou zakázku v Montaně. Seděl tehdy před karavanem, nohy v hnědých vysokých botách měl natažené před sebe a směřující přibližně k místu, kde byl generál George Armstrong Custer konečně ztrestán za svou pýchu. Právě popíjel pivo, když mu začal vyzvánět mobilní telefon.

Sotva ho zvedl, začal ho hlas na druhém konci linky krmit historkou o dvou mladých milencích, ze kterých se stali lupiči. Hotová kanonáda fakt, jako by volající a Pellam pouze navázali na rozhovor přerušený před pár minutami kvůli výpadku mizerného mobilního spojení. Pellamovi se zdálo, že mu muž, s nímž tento živý rozhovor vedl, sdělil na začátku své jméno, ale to se pak Pellamovi ztratilo v záplavě slov.

„Eh, a kdo že to volá?"

„Tony Sloan," odsekl překvapený hlas.

„Jasně." Oba muži se nikdy nesetkali, ale Pellam Sloana pochopitelně znal - ostatně jako každý, kdo četl Premiére, People nebo Newsweek. Tento bývalý producent televizních reklam režíroval loňský politicko-počítačový vědeckofantastický thriller s názvem Obvodový muž, který se stal megahitem a posbíral Oscary za nejlepší speciální efekty a nejlepší zvuk. Kromě toho utržil za první víkend šestatřicet milionů dolarů oproti celkovému rozpočtu ve výši dvaasedmdesáti milionů.

Pellam viděl první dva Sloanovy filmy a pak už žádný. Pro režiséry, jako byl Tony Sloan, raději nepracoval - pova-

žoval je totiž za režiséry opírající se spíše o speciální efekty než o herce -, ale onoho dne v Montaně si Sloana s jistým zájmem vyslechl, a to hned ze dvou důvodů. Za prvé mohl Sloan po svém posledním trháku vypisovat najatým spolupracovníkům pořádně nafouklé šeky, aniž by se ho studio na cokoliv vyptávalo. A za druhé Sloan Pellamovi s důstojností, která byla u dítěte odkojeného televizí poněkud překvapivá, vysvětloval, že chce natočit film, ve kterém bude trochu šťávy. „Chci umělecky růst. Něco na způsob Badlands, jestli mi rozumíte. Minimalismus. Esencialismus."

Pellamovi se film Badlands líbil a jeho oblíbené snímky byly minimalistické a esenciální. Zdálo se mu, že by měl Sloana vyslechnout.

„Johne, ptal jsem se pár lidí. Říkali, že znáte celou zemi. Prý jste chodící katalog exteriérů."

Bylo to možná přehnané tvrzení, ale Pellam měl skutečně mnoho alb s polaroidovými snímky tajuplných lokalit, které se
přesně hodily k výraznému typu filmu, jaký mu Sloan popisoval. Kromě toho měl Sloan s exteriéry méně zkušeností než většina ostatních režisérů, protože jeho snímky se obvykle skládaly převážně ze zvukových efektů a počítačové grafiky. Zatímco k natočení tohoto filmu potřeboval pořádného tipaře exteriérů.

„Pokračujte," řekl tedy Pellam.

„Půjde o bankovní lupiče," vysvětlil mu Sloan. „O mladé bankovní lupiče. O výrazné neokoukané typy, jako jsou třeba Aidan Quinn nebo Julia Robertsová, než se z ní stala Julia Robertsová. Nemám zájem o nikoho, kdo se objevil na obálce People. O nikoho obchodovatelného. Děsí mě to, ale potřebuju změnu. Čistě mezi námi mě už ta branže dusí. Chápete, co chci říct?"

Pellam to chápal a taky to Sloanovi řekl.

„Téhle dvojici nikdo nerozumí. Jsou naštvaní, jsou odcizení..."

Když tehdy Pellam Sloana poslouchal, viděl před očima exteriér, který mu připomínal Black Hills. Tyhle hory ovšem nebyly vůbec černé, nýbrž tmavě modré. Nacházely se velmi daleko, ale na pozadí impozantní jednolité oblohy vypadaly vznešeně a znepokojivě zároveň.

„Ten scénář mi něco připomíná, Tony."

„Já vím, máte na mysli Bonnie a Clyde," řekl Sloan.

No jasně. Přesně na tento film Pellam myslel.

„Jenže tohle bude něco jiného," pokračoval režisér. „Bude se to jmenovat Blues řeky Missouri. Slyšel jste o tom? Orion s tím scénářem před pár lety koketoval, ale pak šlo všecko břichem nahoru. Ty postavy jsou totiž skutečné. Žijí a dýchají. Zatímco Dunawayová a Beatty byli... Dunawayová a Beatty. Co ještě můžu říct? Byl to dobrý film a kdysi mě dost ovlivnil. Ale já hodlám jít za něj. Ross, to je ten kluk, sedí ve vězení a šílí. Chce se zabít. Už to nemůže vydržet. Film začíná neuvěřitelnými záběry vězení. A pak..., teda v tom vězení..."

„A pak to pokračuje detaily z vězeňského bloku s nejvyšší ostrahou."

„Jo. Jak jste to věděl?"

„Povídejte mi o tom filmu, Tony."

„Kameraman už dělá na takovém speciálním mikroobjektivu. Záběry na vnitřky mříží a zámků, jak se postupně zavírají. Je to nádhera. Divák má pocit stísněnosti. Všechno na něho padá. A pak Ross uprchne a spolu s Dehliou..."

„S Dehliou?"

„... spolu s Dehliou jezdí po venkově a přepadávají vesměs nákladáky. Jsou to novodobí loupežníci, kteří obírají pocestné. Rosse pohání strach z vězení. Zatímco Dehliu hrůza ze společenských konvencí, které dělají z žen hospodyňky. Klaustrofobie. Scénář staví do protikladu riziko svobody s rizikem uvěznění. Co je horší? Vězení s ostrahou, nebo svoboda se všemi nástrahami?"

„To zní hodně jako Bonnie a Clyde."

„Ne, ne, ty postavy jsou úplně jiné. Taky tam jde o svobodu lásky v kontrastu s jejími omezeními. Jo, a navíc jde těm dvěma hodně o ekologii," dodal Sloan významně. „Odehrává se to počátkem padesátých let. Takže mají strach ze zkoušek atomové bomby."

„Z atomové bomby," poznamenal Pellam. „Tomu říkám společenská uvědomělost." Sloanovi jeho ironie naprosto unikla a Pellam dodal: „Předpokládám, že se to odehrává v Missouri."

„Ve středně velkém městečku," řekl Sloan. „Kterému se vyhnul poválečný boom. V takovém městečku."

„Bonnie a Clyde se taky odehrával v Missouri," podotkl Pellam. „Tedy alespoň část."

„Tohle není Bonnie a Clyde," zopakoval režisér ledově.

Pellam v duchu prolistoval seznam exteriérů, které na americkém Středozápadě znal. „Před pár lety jsem dělal jednu zakázku v Kansasu. V jednom městečku na řece. Co říkáte na Kansas?"

„Já chci Missouri. Kvůli tomu názvu, víte?"

„Rozeznáte Kansas od Missouri?" zeptal se Pellam.

„Já vyrůstal ve Van Nuys. Nepoznám ani Ohio od Colorada. Ale o to tu nejde. Prostě si přeju Missouri."

„Jasně."

Sloan se na chvíli odmlčel. „Problém je, Johne, že mám nějaké potíže s načasováním."

Konec věty zůstal tiše viset ve vzduchu.

„S načasováním."

„Víte, zatím mám z toho projektu tak akorát migrénu. Četl jste o mně ten článek v Time? Loni?"

„Nějak mi unikl," řekl Pellam.

„Jak mě tam nazvali /Vizionářem moderních technologií'?"

Pellam odpověděl, že ho tam mohli nazvat, jak chtěli, ale jemu ten článek stejně unikl.

„Totiž, kdybych se rozhodl pro pokračování, v Sony nebo Disney by mi vypsali šek ve výši hrubého domácího produktu Francie."

Mohlo by se to jmenovat například Syn obvodového muže, pomyslel si Pellam jízlivě a znovu se zahloubal. „Třeba Obvodový muž opět přifázováríl"

„Ha ha, Johne. To je dobré. Moc vtipné. S tímhle filmem bych problém neměl, ale Blues řeky Missourfí Byl to boj, než mi dali zelenou. Je to sice akční film, ale je to stylově akční film, a navíc inteligentní stylově akční film. A to lidi děsilo."

A možná je děsilo i srovnávání s Kurosawou, Altmanem a Joh-nem Fordem - anebo s Arthurem Pennem, režisérem skutečného Bonnie a Clyde.

„Ale proč mi to říkáte, Tony?"

„Protože jsem v bryndě. Včera mi to odklepli a za dva týdny potřebuju exteriéry - a i to je absolutní maximum."

Pellam se zasmál smíchem, který děsí všechny producenty i režiséry. Znamená: Nejenže mě žádáte o nemožné, ale já nepo-třebuju zakázky ani zdaleka tak zoufale, abych se kvůli nim musel potýkat s pitomostmi, které by mě stoprocentně čekaly, kdybych na vaši nabídku přistoupil.

„Šest," řekl Pellam. Vlastně byl připraven odjet ještě dnes v noci - jen co Black Hills doopravdy zčernají a on dopije pivo. Jenže za dva týdny se ani náhodou nedaly najít stovky exteriérů, které jsou pro celovečerní film potřeba.

V podobných chvílích někdo řekne: „Takže čtyři týdny," a obě strany si na dálku podají ruce na znamení uzavřeného kompromisu.

Tony Sloan však řekl: „Vy mi ty exteriéry najdete za dva týdny a já vám vyplatím pětadvacet tisíc dolarů."

Pellam cítil, jak mu z černých vlasů proudí do hrdla žár. Zdálo se mu, že má kůži zalitou krví. „No..."

„Pětatřicet."

Třicet pět tisíc?

„Jsem úplně zoufalý, Pellame. Nebudu na vás hrát habadůru."

Pellam chvíli mlčel a pak se zeptal: „Poslyšte, Tony, nevysto-puje je náhodou nakonec texaský ranger a nezastřelí je samopalem?"

„Je to úplně jiný film, Pellame."

„Tak platí. Pošlete mi ten scénář expresně na adresu hlavní pošty v Kansas City."

O čtyři dny později vjel Pellam do městečka Maddox ve státě Missouri, zastavil karavan a bylo mu jasné, že si právě vydělal hodně peněz.

BLUES ŘEKY MISSOURI

SCÉNA 34 - EXTERIÉR, VEČER, ULICE PŘED BANKOU

POLOCELEK na Rosse a Dehliu, oblečené, jako by si „vyšli na nevinnou procházku". Měli by obhlížet novou zakázku, ale Ross je zadumaný. Zastavuje se.

ZÁBĚR NA REALITNÍ KANCELÁŘ Z ROSSOVA POHLEDU

DETAIL NA NABÍDKY JEDNOGENERAČNÍCH RODINNÝCH DOMKŮ

ZÁBĚR NA Rossův obličej

ZÁBĚR NA Dehliin obličej. Dívá se na Rosse.

DVA ZÁBĚRY NA oba.

ROSS

Bývaly doby, kdy jsem potřeboval být psancem. Ale to už se změnilo. (DETAIL NA jeho obličej.) Od doby, co jsme spolu na cestě, miláčku, je to úplně jiné. Ted mám tebe a chci být součástí světa, na který se díváme. Na který se už strašně, strašně dlouho díváme jen zvenčí.

Milenci a zároveň bankovní lupiči jednoho dne ve filmu přijedou do malého městečka na řece na americkém Středozápadě. Město je plné opuštěných továren a postav, jejichž životy rozvrátil nenasytný kapitalismus. Oba hrdinové se rozhodnou provést poslední loupež a pak následovat příklad všech navrátivších se veteránů druhé světové války: koupit si dům na předměstí a vychovávat děti.

Avšak ještě více než minimalistické nebo esenciální filmy měl Pellam rád dobré filmy. A rozhodně nebyl přesvědčen, že Blues řeky Missouri takovým filmem je. Scénář obsahoval řadu časovaných bomb - dlouhé proslovy, přestřelky, automobilové honičky a stylové pokyny pro kameru. Jenže scénář je pouhý slib. Co z něj Sloan skutečně učiní, to v tomto okamžiku nevěděl vůbec nikdo -možná dokonce ani samotný Sloan.

Pellam však neměl v žádném případě v popisu práce radit vizionářům. Dělal pouze to, k čemu si ho najali. Desetkrát si přečetl scénář, získal představu, o co se v něm jedná, načrtl a rozvrhl si jednotlivé scény a spojil podobné scény do jednoho celku, aby minimalizoval přesuny mezi lokalitami. Nato urazil jedenáct set kilometrů, během nichž se proplétal v karavanu Maddoxem a okolím, nafotil šedesát balíčků polaroidů a setkal se se starostou a městskou pojišťovnou. Nakonec sepsal zprávu a odeslal ji.

Během druhého dne přiletěli do St. Louis Sloan s kameramanem a zamířili na sever, kde Sloan většinu lokalit schválil. Ještě téže noci pak oba odletěli zpátky, aby dokončili casting.

Celý příští týden pomáhal Pellam kamerové posádce s přípravou lokalit a posuzováním, jaký typ jeřábů a dalšího vybavení bude pro natáčení potřeba. Sloan s herci a zbytkem štábu poté dorazili v jednom velkém vzrušeném víru. Nákladní auta s kulisami, jeřáby na kamery, karavany, dodávky. Tenhle film byl pro Maddox větší zprávou než Franklin Roosevelt s Williamem Jenningsem Bryanem dohromady.

A jako u většiny natáčení byla i zde atmosféra v prvních několika dnech velmi bouřlivá. Pellam si docela užil. Jelikož jsou tipaři exteriérů na místě natáčení často jako první, nově dorazivší personál je prosí o tipy na místa, kde se dá dobře najíst nebo něco zajímavého vidět. Jistý mladý energický herec, který měl hrát jednoho z Rossových gangsterů, se Pellama otevřeně zeptal, kde by si tady mohl zapíchat a na kolik by to přišlo.

Pellam se na chvíli zamyslel a pak si vzpomněl na inzerát, který zahlédl krátce poté, co dorazil do Maddoxu. „Bude to levné, ale musíš jet dost daleko," řekl a poskytl herci podrobný popis trasy, která ho dovedla patnáct kilometrů za město. Za hodinu se nasupený herec vrátil a vtrhl na scénu, kde ho Pellam se zbytkem štábu přivítal pronikavým výskotem a výkřiky: „Tak cóóó?"

Pellam totiž herce poslal do muzea vepřů a šunky okresu Saint Charles.

To však bylo již před měsícem a čas na recese od té doby skončil. Natáčení Blues řeky Missouri se notně zpožďovalo a notně překračovalo rozpočet. A tak producent studia, které film financovalo, vyslal na místo natáčení zástupce - Sloan o něm otevřeně hovořil jako o „práskači" -, který měl natáčení trochu nakopnout. Podle Pellama spočíval problém v tom, že Sloan sice uměl udělat parádní podívanou ze scén, v nichž se jednotlivé postavy zabíjely pomocí laserů nebo se proměňovaly v elektrické výboje, ale neměl tušení, co vlastně chce od méně apokalyptických scén: od lásky, od zrady, od přátelství, od tužeb... A tak byly filozofičtější scény postupně nahrazeny dalšími přestřelkami, honičkami a extrémně detailními záběry nabíjených zbraní, sestavovaných dynamitových bomb a páčených nebo ustřelovaných zámků nákladních aut.

A po celou tuto dobu natáčel Sloan další a další záběry. V průměru spotřeboval tři kilometry materiálu denně. To odpovídalo téměř dvěma hodinám filmu, z nichž nakonec vydestiloval zhruba dvě minuty použitelných záběrů.

„Tohle je kreténský film," postěžoval si jednou Pellamovi vychrtlý plešatějící kulisák. Chtěl tím říct, že se film nevytváří na místě natáčení, ale vznikne teprve sestříháním a poslepováním jednotlivých útržků na samém konci celého procesu - ve střižně. Tony totiž v zoufalství natáčel co nejvíce záběrů, z nichž hodlal film nakonec nějak splácat. („Hitchcock takhle nepracoval," utrousil kulisák.)

Když se začaly natáčet hlavní záběry, pomyslel si Pellam, že bude mít spoustu času pro sebe. Hlavní část práce tipaře exteriérů obvykle v této fázi končila. Tipař pak měl pouze dohlížet na včasné placení pronájmu lokalit a vést záznamy o povoleních a pojistkách. Pellam se však stále častěji přistihoval, že pouze čeká na telefonáty od čím dál nervóznějšího Sloana - například na ten dnešní, kvůli němuž se nyní Pellam řítil stovkou bezútěšnými a liduprázdnými ulicemi Maddoxu, což ho sice jako podnikatele traumatizovalo, ale jako motocyklista si nemohl přát nic lepšího.

Pellam zanechal mezi obrubníkem a stolkem s občerstvením na místě natáčení Blues řeky Missouri čtyřmetrovou stopu od pneumatiky a seskočil z yamahy. Vzápětí mu pouhých patnáct centimetrů od stehna zastavil zaprášený ford Taurus.

Pellam jen pokrčil rameny a z fordu vystoupil mrzutý Stile. Tenhle závod prohrál, jelikož na křižovatce zastavil na červenou, zatímco Pellam ji ignoroval.

„Nevěděl jsem, že nehrajeme podle pravidel," zamumlal a odpotácel se ke garderobě. „Příště tě dostanu."

Pellam přistoupil k lešení, které se tyčilo nad scénou dopoledního natáčení.

Tony Sloan ze všeho nejvíce připomínal jestřába. Byl svalnatý a měl velmi štíhlý obličej přizdobený černou bradkou. Na sobě měl modré džínsy a seprané zelené tričko. Černé vlasy protkané šedivými pramínky měl stažené do krátkého copu. Čas od času mluvil se zběsilou zuřivostí. Jindy nemluvil vůbec. Jeho oči, které možná odrážely jeho myšlenky, buďto šlehaly sem a tam, nebo se pomalu zvedly, chvíli visely ve vzduchu a pak vždy na okamžik milostivě klesly k obličeji člověka, s nímž Sloan mluvil.

Nyní se tyto oči hladově zabodly do Pellama.

„Johne, musím dát ten telefon opravit. Poslyš, uvažuju, že změním konec. Chci, aby ten barák získali, víš?" Neklidně si pohrál s pagerem.

„Myslíš Ross a Dehlia?"

„Mám určitou představu, kde by měli bydlet. Vidím to před očima. Najdeš mi něco? Nějaký barák z padesátých let. Co já vím, třeba nějaký bungalov." Sloan zvedl oči, párkrát jimi pomalu zakroužil a znovu se zadíval na Pellama, který se zatím snažil rozpomenout na poslední verzi rozuzlení snímku.

„A místo čeho to chceš dát?"

„Místo toho autobusového nádraží," odvětil Sloan. „Žádné nádraží už nepotřebujeme."

„Dobře. To je hračka. Prostě chceš barák. Chceš v něm dělat nějaké interiéry?"

„Ne, nechci." Sloanův hlas zněl rozhořčeně. „Proč bych měl?"

„Já nemyslel, jestli chceš, Tony. Já se ptal, jestli budeš."

Sloanovy oči se opět zvedly. „Chci postavit kulisu. Nemám zájem cpát všechno to zatracené vybavení do obýváku o rozměrech čtyři krát pět metrů. Jenže nemám na vybranou."

„Takže si přeješ bungalov s obývákem o rozměrech čtyři krát pět."

„No, chtěl bych ještě větší. Jestli mi ho dokážeš sehnat."

„Já..."

Vtom se ozval těsně u Pellamova ucha hlas. „Promiňte." Pel-lam sebou překvapeně trhl.

On i Sloan se otočili.

„Není někdo z vás John Pellam?"

Pellam se usmál na pozdrav.

„Já jsem detektiv Gianno a toto je detektiv Hagedorn. Jsme z maddoxské městské policie."

Pellam spatřil průkazy a zlaté odznaky a okamžitě zapomněl jména policistů. Italský detektiv byl malý a snědý. Běloch naopak vysoký a světlovlasý a měl atletickou postavu a silně hranatou čelist. Pellam ucítil vodu po holení. Něco suchého. Párkrát v životě se už ocitl v těsné blízkosti policistů a nevzpomínal si, že by z nich někdy cítil vodu po holení.

„Co to má znamenat?" zeptal se Sloan. Jeho oči nyní přistály na italském detektivovi a nechtěly se od něj odlepit.

„Kdo jste?" zeptal se policista místo odpovědi.

„Tony Sloan." Když policisté patřičně nereagovali, Tony dodal: „Já jsem režisér."

Běloch se od něj odvrátil. „Jestli dovolíte, rádi bychom si promluvili zde s panem Pellamem."

„Pokud vznikl nějaký problém, tak já tady tomu..."

„Žádný problém nebude, pane..." Policista se na Sloana podíval, jako by to byl otravný pouliční žebrák. „Tedy pokud nás necháte pár minut tady s panem Pellamem o samotě."

Sloan věnoval policistovi užaslý pohled a pak se otočil k Pel-lamovi, který pokrčil rameny. „Ten barák ti seženu, Tony."

Režisér se odšoural k motorizovanému jeřábu na kameru značky Chapman Apollo. Rameno bylo vytažené a plošina pro kameru se nacházela téměř tři metry nad zemí. Sloan se zastavil ve stínu ramena a ohlédl se za oběma detektivy, kteří nyní obestoupili Pel-lama. Několik kulisáků a osvětlovačů si všimlo Sloanova zamračení, přestalo pracovat a zadívalo se na trojici mužů.

Bělošský policista přistoupil blíže. Citrónová vůně, která se z něj linula, byla velmi pronikavá. „V PostDispatch vyšel o tomhle filmu článek," řekl. Hovořil se stejnou povýšenou upjatostí, která je průvodním znakem všech rozhovorů mezi policisty a civilisty na celém světě.

„To je nějaká kriminálka? O bankovních lupičích?" Italský detektiv to řekl, jako by lidi ani nenapadlo porušovat zákon, kdyby to neviděli ve filmech.

„O lupičích, kteří přepadají náklaďáky," opravil ho Pellam.

„U nás v Maddoxu se nikdy žádný film nenatáčel," dodal policista vážně. „Doufám, že ho vykreslíte v dobrém světle. Máme tu hezkou řádku problémů, ale ne vlastní vinou."

„Ne, to tedy ne," přitakal běloch.

„A co po mně vlastně chcete?" zeptal se Pellam.

„Včera v noci došlo k přestřelce. Napadlo nás, jestli byste nám o ní nesdělil nějaké informace."

„Tady?"

„Došlo k ní u řeky, na Třetí ulici."

Pellam se pokusil rozpomenout, jestli něco nezaslechl. Na nic si nevzpomínal, ale když má člověk puštěný magnetofon a televizi a do toho všeho hlučí pět pokerových hráčů, může přeslechnout spoustu zvuků zvenčí. Zavrtěl hlavou. „Je mi líto. Myslím, že vám nemůžu pomoct." Obrátil se k odchodu.

Bílý detektiv mu pevně stiskl rameno a překvapeně se zasmál - jako učitel, kterého urazí student. „Hej, hej, počkejte. Ještě jsme neskončili."

Pellam setřásl jeho ruku a otočil se. „Nemám vám jak pomoct."

„No, my si myslíme, že ano, pane. Při té přestřelce byl vážně zraněn jeden policista a další dva lidé byli zastřeleni. Vincent Gaudia a slečna Sally Ann Mooreová."

„Je mi líto. Nic mi to neříká."

„Takže tam zahynuli lidé a vám je to jedno?" zeptal se běloch. Zvedl ruce a založil si je v bok.

„Tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem jen říct, že nevím, o koho jde."

Ital se nadechl. „To auto. Lincoln. Už jste v obraze?"

„Ne. Já... Totiž počkejte. Vlastně jsem opravdu viděl jednoho chlápka, jak vystupuje z takového velkého auta - možná to byl lincoln. Opravdu jsem si nevšiml. Sel jsem koupit nějaké pivo a on do mě vrazil."

„Dokážete ho popsat?"

„To on byl zavražděn?"

„Popis?"

„Ne moc vysoký, udělaný, plešatějící... a myslím, že měl bradku nebo knír. Zhruba pětatřicet let, možná o něco víc."

„Rasa?"

„Bílá."

„Nějaké jizvy nebo zvláštní znamení?"

„Na nic si nevzpomínám."

„Co měl na sobě?"

„Myslím, že sako. A džínsy. Spíš tmavší."

„Byl v tom lincolnu sám?"

„Ne. Seděl v něm někdo další. Po chvilce odjeli."

„Oni?"

„Teda on."

„Dokážete ho popsat?"

„Neviděl jsem ho."

Detektivové si sice nevyměňovali přímo pohledy, ale jejich oči k sobě navzájem bloudily jako pomalá kyvadla.

„Pellame," zavolal Sloan, „tak seženeš mi ten barák, nebo co?"

„Toto je oficiální policejní šetření, pane," opáčil italský detektiv.

No potěš. Pellam bezmocně otočil hlavu k Sloanovi a řekl: „Jen se mě ptají na pár věcí."

Sloan na ně ještě chvíli zíral, ale oči se mu již nemíhaly se vzrušením velkého umělce, nýbrž se ze stínu jeřábu vztekle zabodávaly do hloučku lidí.

„Jde o to, pane Pellame," pokračoval Ital, „že ten postřelený policista..,"

„Několikrát ho střelili do zad," dodal Italův kolega.

„...vypověděl, že vás viděl hovořit s někým v tom autě. On..."

„To on byl postřelen? Ten policista? Danny? Jakže se jmenoval?"

„Donnie Buffett."

„To je strašné. Jo, mluvil jsem s ním. Bude v pořádku?"

„Lékaři zatím nevědí," odpověděl italský policista.

Nastalo tíživé ticho, během něhož se policisté upřeně dívali na Pellama. Pellam se pod jejich pohledy cítil poněkud provinile. „Neviděl jsem ho. Myslím toho řidiče. Díval jsem se tam. Díval jsem se do toho auta, ale vlastně jsem s ním nemluvil. Prostě jsem něco plácal. Vůbec to nebyl rozhovor."

„Jak jste věděl, že je to muž?"

Pellam chvíli mlčel. „To je dobrá otázka. Vlastně to nevím. Pouze jsem to předpokládal."

„Zdálo se, že jste si docela jistý, že to byl muž," pokračoval běloch. „Řekl jste s ním."

„Předpokládal jsem, že je to muž."

„Bylo by přece dost divné," ujal se slova italský policista, „kdybyste stál pár metrů od člověka a ani si nevšiml, co měl na sobě, ne? Jestli to byl muž, nebo žena, jestli byl černý, nebo bílý..."

„Já nevím, co je zvláštní a co ne, ale takhle se to stalo. Byl už večer..."

„Adams Street je stejně osvětlená jako Gatewayský park," utrousil italský policista.

Běloch se na něj podíval. „To je kvůli autonehodám. Montují tam sodíkové výbojky."

„Bylo tam strašně ostré světlo," řekl Pellam. „To byl jeden z problémů. Od oken se odráželo světlo a oslňovalo mě."

„Takže to, že už byl večer, vám zas tolik nevadilo," pravil běloch. „Říkal jste, že už byl večer, jako byste chtěl říct, že už byla moc velká tma a vy jste nic neviděl. Ale teď tvrdíte, že tam vlastně žádná tma nebyla. Že tam naopak bylo moc světla."

„Asi jo," přitakal Pellam.

„Co to bylo za lincoln?"

„Černý."

„Jaký typ?"

„Jak to myslíte?"

„Town Car? Continental?"

„To jsem si nevšiml. Rád bych vám pomohl, ale pamatuju si jen, že byl velký a černý."

„Jste si jist, že byl černý?"

„No, byl černý. Nebo možná tmavě modrý."

Policisté se následně zeptali na poznávací značky, promáčk-liny, škrábance, poškození, nálepky na náraznících...

Pellam jim však nemohl pomoci.

Policisté zmlkli.

„Myslíte, že lžu?"

„Jen je to všechno nějaké divné, nic víc."

„Co je divné?" Pellam se zhoupl na patách bot.

„Že jste byl tak blízko, a přitom nic neviděl," prohlásil běloch. „To je divné."

„Byla tma." Pellam se pokusil působit stejně sklíčeně jako oni.

„A zároveň tam byla spousta světla," dodal Ital. Sarkasticky? Pellam to nedokázal posoudit.

„Kolega Buffett vypověděl, že vás viděl mluvit s někým v tom autě."

„Už jsem vám říkal, že jsem s ním... nebo s ní v podstatě vůbec nemluvil. Nebyl to žádný rozhovor." Pellam si všiml, jak se v dálce na chvíli poodhrnula záclonka v okně Sloanova karavanu. Objevila se černá mezera a Pellamovi se zdálo, že v té mezeře vidí dvě drobné paranoidní oči netrpělivého vizionářského režiséra. Obrátil se tedy k bělošskému policistovi, který byl sice větší, ale zdálo se, že je i rozumnější. „Podívejte, já mám momentálně spoustu práce. Na tenhle rozhovor teď není vhodná doba."

Světlovlasý policista pouze zopakoval: „Kolega Buffett vypověděl, že jste mluvil s řidičem. Co si o tom máme myslet?"

Pellam si povzdechl. „Byl jsem naštvaný. Mluvil jsem jen proto, abych si trochu ulevil. Nevzpomínám si, co jsem říkal. Prostě jsem blábolil."

„Proč jste byl naštvaný?"

„Ten chlap, o kterém jsem vám říkal, ten, který vystoupil z auta, do mě vrazil a já upustil bednu s pivem."

„Proč to udělal?"

„Byla to nešťastná náhoda. Neudělal to schválně."

„Pokud to byla nešťastná náhoda," řekl běloch pomalu, „proč vás to tak naštvalo, že jste mluvil sám se sebou?"

„Říkal jste, že jste ‚blábolil," doplnil ho Ital.

„No jasně, právě proto. Nevěděl jsem, co jiného bych měl říct." Pellam se dal na odchod. Napjal svaly a připravil se na další pevný stisk.

Policisté ho však tentokrát nenásledovali; pouze běloch za ním křikl: „Dva lidé mrtví a jeden policista postřelený zezadu."

Jeho kolega nadhodil: „Lidi to někdy vyděsí. Nechtějí dobrovolně svědčit. Ale nemusíte se bát. Dokážeme vás ochránit."

„Já neviděl nikoho, kdo by někoho zastřelil. Já viděl jen chlápka, který mě málem srazil na zadek."

„Nás spíše zajímá ta osoba v autě. Domníváme se, že právě ona mohla tu nájemnou vraždu zorganizovat."

„Je mi líto. A teď, jestli už nic dalšího nemáte..." Pellam zvedl ruce jako televizní kazatel konfrontovaný s větším hříchem, než na jaký dokáže dát rozhřešení.

„A pomůžete nám alespoň sestavit portrét muže, kterého jste viděl?"

„Ano. Jistě. Ale ne teď."

Bělošský policista přesunul váhu z nohy na nohu jako netrpělivý studentík. Teď už se nechoval rozumně. „On nehodlá spolupracovat."

„Spolupracovat? "

Policista se otočil ke šklebícímu se kolegovi. „Pojďme. Je to TVZ." Policisté odložili zápisníky.

„Co je to TVZ?" naléhal Pellam.

„Oficiální termín pro neochotné svědky."

„Já nejsem neochotný. Pouze jsem nic neviděl."

Když policisté dorazili na konec prostoru pro natáčení, Ital se náhle otočil a řekl: „Podívejte, pane, spolupracovalo s vámi mnoho místních lidí, abyste tady mohli ten zatracený film natočit. Asi neuslyší moc rádi, že vy na oplátku spolupracovat nechcete."

Bělošský policista mávl rukou. „Ále, je to TVZ. Proč se obtěžovat?" Odešli.

Záclonka v Sloanově karavanu se opět zatáhla.

Obvinění proti jeho osobě se skládalo z těchto bodů:

Články 1-2: Spiknutí za účelem prodeje nedovolených látek.

Články 3-32: Nezaplacení federální daně z příjmu.

Článek 33: Spiknutí za účelem porušování občanských práv.

Články 34-35: Křivopřísežnictví.

Článek 36: Vydírání.

Články 37-44: Porušení zákona o zločinném organizovaném vydírání.

Peter Crimmins sice neznal přesné formulace, ale věděl, že tyto parafráze vystihují podstatu obvinění, která proti němu vznesla federální vláda.

Crimmins (ke jménu přišel, když si jeho otec z náhlého popudu nechal změnit původní příjmení Crzniolak) měl padesát čtyři let, tělo ve tvaru hrušky a obličej připomínající brambor. Vlasy si česal na způsob Franka Sinatry do vysokého čela. Nad levým obočím se mu skvělo jediné mateřské znaménko připomínající jakési podivné třetí oko. Crimmins právě seděl ve své kanceláři s výhledem na parkoviště vlastní speditérské firmy a díval se přes okno na protější straně do velké místnosti plné šedých pracovních stolů, skříní na spisy, lesklých armatur pod stropem a několika zaměstnanců, kteří vypadali znuděně a horlivě zároveň.

Peter Crimmins by měl právě nyní učinit dobrou tisícovku podnikatelských rozhodnutí, ale místo toho se mu hlavou neustále honily formulace z obvinění.

A přiváděly ho ke vzteku.

Jasně, několik článků obvinění bylo holým nesmyslem a asistent státního zástupce je na seznam přihodil v návalu malicherné dychtivosti. Třeba ten článek o občanských právech, naprosto směšné. Článek o spiknutí, směšné. Články o nedovolených látkách byly až komicky absurdní. Crimmins nikdy nikomu neprodal ani atom jakékoliv zakázané látky. Vydírání, no, na tom snad mohlo být něco pravdy, ale jen maličko. Crimminse však přiváděly ke vzteku články, které seděly naprosto přesně - články o organizovaném zločinu.

Peter Crimmins se považoval za amatérského filozofa a dospěl k závěru, že v životě existuje několik jednoduchých

pravidel, na která člověk dokáže přijít i bez cizí pomoci. Ne desatero přikázání, které bylo až příliš prostoduché i pro dobrého příslušníka ruské pravoslavné církve, jímž Crimmins byl, nýbrž pravidla jako: Lidská důstojnost by se měla respektovat, postarej se o ty, kteří se o sebe nedokážou postarat sami, plň své povinnosti, podporuj svou rodinu, neubližuj nikomu nevinnému...

Pokud člověk žije podle těchto pravidel, úplně to postačí. A tak Crimmins plnil své povinnosti, podporoval svou rodinu, nikomu neubližoval (tedy alespoň nikomu nevinnému), vydělával si na živobytí, a tu a tam dokonce chodil i do kostela - jenže co se nestalo? Narazil přímo do úplně jiné soustavy pravidel. Do pravidel, v nichž nespatřoval žádnou logiku.

Jež byla naprostou pitomostí.

Problém vězel v tom, že právě tato pravidla byla zakotvena v kapitole 18 amerického trestního zákona. A pokud člověk tato pravidla porušil, přišli si pro něj a pokusili se ho posadit do vězení.

Nejvíce skličující na celé situaci byl ovšem fakt, že se nyní Crimmins musel s těmito čtyřiačtyřiceti obviněními potýkat kvůli pouhopouhé jediné chybě: totiž že někdy spolupracoval s maniakem jménem Vincent Gaudia, který byl o den dříve zavražděn.

Oba muži byli jeden velký kontrast. Crimmins si toho všiml okamžitě při jejich první schůzce v jedné německé restauraci ve Webster Groves. On sám byl naprosto neokázalý. Než si otevřel vlastní podnik, pracoval mnoho let jako odborový vyjednavač. Pil vodku (a i tu pouze umírněně), kouřil camelky, nosil trenýrky a bílé košile, každý den si stříkal vlasy sprejem a k smrti rád chodil na kulečník a bowling s přáteli, které znal už celá léta. I po třiatřiceti letech manželství byl věrný své ženě a v předměstském městečku, kde bydlel, působil v komisi pro plánování a rozvoj. Byl střídmý, disciplinovaný, zkrátka solidní.

Naopak Gaudia byl člověk, kterého ovládaly chtíče. Bažil po ženských tělech, vlhkých jídlech a sladkých nápojích se slámkou. Hlavními Gaudiovými orgány byly jazyk a penis.

Crimmins se však v této branži pohyboval dost dlouho na to, aby věděl, že slabiny ostatních jsou jeho silou.

Všiml si Gaudiových chtíčů a okamžitě tohoto člověka zaměstnal, protože Gaudia byl něčím více než jen bezvýznamným neurvalcem s nepolepšitelně rozvázaným jazykem. Patřil k lidem s největšími konexemi v celém východním Missouri a jižním Illinois. Crimmins se trochu informoval a získal určitou představu o spletité síti, která se kolem Vincenta Gaudii vinula. Byla vskutku podnětná. Jeho styky sice nesahaly až do Washingtonu a také se Gaudiovi kupodivu nezdařilo opatřit si parkovací lístek v St. Louis, ale jinak měl ve své síti podchyceny stovky článků a mezičlánků ze St. Louis, Jeff City a Springfieldu - soudní úředníky, soudce, členy městských rad, představitele okresu, bankovní zmocněnce či pracovníky správních organizací. Kromě toho se jeho moc neomezovala na pouhé „vědět kdo". Gaudia věděl i jak. Měl vrozený cit pro etiku a dokázal odhadnout, kdo přijme úplatek v podobě dovolené, ale pohoršené odmítne peníze, kdo se nechá pozvat na falešnou služební cestu, kdo přijme práci pro své dítě, kdo se spokojí se zrušením rozhodnutí katastrálního úřadu, kdo s bytem ve Vailu.

Gaudia byl zkrátka odborník na výměnné obchody a jeho komoditou byl vliv.

A tak Crimmins, který zorganizoval nejsložitější a nejrozsáhlejší operaci praní špinavých peněz na celém Středozápadě, usoudil, že Vince Gaudia by mohl být pro jeho společnost velkým přínosem.

Nakonec se ukázalo, že jejich spojení bylo darem z nebes, a přestože byli Gaudia s Crimminsem povahově naprosto odlišní, vycházeli spolu mimořádně dobře. Crimminsovy prací operace směle zasahovaly až do Kansas City a Crimmins si dělal zálusk i na Chicago. Postupně se stal průkopníkem ve využívání neziskových organizací jako dokonalých

praček peněz a byl pravděpodobně jediným člověkem na světě - každopádně jediným křesťanem -, který vypral peníze skrz ortodoxní synagogu v University City a zároveň skrz mešitu Národa islámu ve východním St. Louis - obě společnosti se přitom staly bezděčnými spoluúčastníky operace. Crimminsův byznys se za Gaudiova místodržitelství mohl stát jedním z nejziskovějších podniků v celé metropolitní oblasti, nebýt ovšem souběžného výskytu dvou nahodilých okolností.

Tou první byl pořad 60 Minutes jedné celostátní televize, který se zabýval problémy v kanceláři státního zastupitelství pro východní Missouri. Státní zástupce totiž zpackal celou řadu případů obchodu s drogami. A přestože se padouši nechytají snadno, a soudci tudíž mají sklon přimhouřit tu a tam nad státním zástupcem oko, tyto přehmaty byly tak neslýchané a televize je rozmázla s takovou dovedností, že se případu ujal sám ministr spravedlnosti. Zavolal státnímu zástupci pro východní Missouri Ronaldu Petersonovi a povolal ho do Washingtonu k rozhovorům o zrušovaných soudních stíháních. Peterson si své křeslo nakonec jen o vlásek udržel a vrátil se z D. C. s novým odhodláním zatočit jednou provždy s lidmi jako Peter Crimmins.

Druhou náhodnou okolností pak byla skutečnost, že se Vince Gaudia vyspal s nesprávnou ženou.

Přestože by ji tak sám pravděpodobně nikdy neoznačil: byla to rozmrzelá bruneta s dlouhými krvavě rudými nehty a velkýma zelenýma očima. Mluvila zpěvavým dívčím hláskem, při němž se Gaudiovi okamžitě zatemnila mysl a stejně rychle se dostavila erekce. Měli spolu pouze jedinou schůzku, během níž se divoce opili a pak se čtyři hodiny milovali. Dívka později tvrdila, že jí navrhl, aby s ním bydlela v jeho bytě u řeky. Gaudia si nevzpomínal, že by někdy něco takového říkal. Když ho navíc po týdnu marných telefonátů konečně vystopovala, nepamatoval si ani její jméno.

Ona však měla očividně mnohem lepší paměť než on, a tak v dopise státnímu zástupci Petersonovi vylíčila téměř

slovo od slova mnohá z tajemství, o něž se s ní Vince Gaudia v opilosti podělil.

Státní zástupce Peterson náhle spatřil příležitost spasit svou kariéru a najal si agenta FBI, který vystupoval jako soudce správního slyšení. Agent si pak domluvil s Gaudiou schůzku ve špatné italské restauraci nedaleko Gateway Arch. Po chvíli zkoumání terénu agent přijal od Gaudii pět tisíc dolarů za to, že přehlédne porušování zákona o životním prostředí jedním z Gaudiových klientů. O minutu později byl Gaudia zatčen a zhruba za další hodinu přistoupil na dohodu. Výměnou za doporučení podmíněného trestu odevzdá Gaudia policii varlata Petera Crimminse na podnose z čtrnáctikarátového zlata.

Teď byl ovšem Gaudia mrtev a Peter Crimmins věděl, že státní zástupce Peterson by s velkou chutí připojil k jeho výše zmíněným čtyřiačtyřiceti obviněním ještě jedno další: zavraždění vládního svědka.

Crimmins se právě utápěl v myšlenkách na tuto situaci, když se otevřely dveře a do kanceláře vešel jeho advokát. Podali si ruce a advokát se posadil. Byl to svalnatý muž s naprogramovaným úsměvem, který se dokázal kdykoliv, a třeba i zdánlivě bezdůvodně rozzářit. Díky svým vypracovaným nohám hrál obstojně tenis, jezdil v porsche a říkal věty typu: „Pete, človíčku, na tuhle smlouvu bych se rád podíval rektoskopem," nebo: „Jako váš advokát a jako váš přítel vám radím..."

Crimmins tohoto člověka nikdy neoznačil za svého přítele.

Nyní se advokát neomaleně zeptal: „Kde jste byl v pátek večer?"

„Proč se ptáte?"

„Musím to vědět, Pete. Byl jste s někým?"

„Myslíte, že jsem zabil Gaudiu?" dotázal se Crimmins.

„Neptám se svých klientů, zda jsou vinni, nebo ne. Chci prokázat vaše alibi, ne vaši nevinu."

„Ale já vám to říkám," trval na svém Crimmins. „Nikoho jsem nezabil."

Advokát si utáhl titanový uzel své hedvábné kravaty. „Naznačil jste někomu, že...?"

Crimmins zvýšil hlas. „Já to neudělal."

Advokát se podíval stranou a očividně Crimminsovu popírání nevěřil. „Nejde o to, co si myslím já. Jde o to, co si bude myslet státní zástupce. A říkám vám, že teď, když je Gaudia po smrti, vás má Peterson v hrsti daleko více než předevčírem."

Crimmins to pochopitelně věděl. „Myslíte, že rozšíří obvinění?"

„Peterson je prodejná děvka. Vaše odsouzení je pro něj jízdenka do Washingtonu. Přísahal by, že jste Gaudiu zabil vy, a už se kurevsky těší, až vás..."

„Vaše slova se mi nelíbí," zabručel Crimmins.

„... rozcupuje na kusy. Zato když ten případ zpacká, ztratí mediálně známého obžalovaného."

„Obžalovaných je spousta. Může si vybrat jiného."

Advokát pomalu ztrácel trpělivost. „Ale on chce vás. Oznámil světu, že dostane právě vás. A navíc už vás má v hrsti. Bude jako čubka v parnu. Dejte na moje slova."

„To je selektivní stíhání." Crimmins byl přesvědčen, že se v zákonech vyzná tak dobře, že by mohl dělat právníka sám.

„Vaši závěrečnou řeč už mám připravenu, Pete. Nepotřebuji poslouchat vaši vlastní verzi."

Proč vlastně vkládám svůj život - no, tedy přinejmenším svou svobodu a touhu po štěstí - do rukou tohohle úlisného muže s mizerným bekhendem? pomyslel si Crimmins.

„Ale kdybyste - čistě hypoteticky - kdybyste musel mít nějaké alibi..."

„Já..."

„Vyhovte mi, Pete. Kdybyste, kdybyste, kdybyste musel mít nějaké alibi na dobu, kdy byl Gaudia zastřelen, měl byste ho?"

Crimmins neodpověděl.

Advokát se usmál. „No jo. Takže já teď půjdu a trochu se poptám po okolí. Zjistím, kdo co ví a co s tím Peterson hodlá dělat. Mám pár přátel mezi policisty. Dluží mi protislužbu. Údajně u toho byl svědek, kterého zatím nenašli."

„Svědek?"

„Říká se to. Nějaký chlap prý zahlédl střelce."

Advokát se postavil. „A ještě něco. Myslí si, že pachatel ujel v lincolnu."

Crimmins chvíli mlčel a pak tiše řekl: „Já lincolna mám."

„Prý to byl lincoln tmavé barvy."

Peter Crimmins si vybral odstín „půlnoční modř". Připadal mu uklidňující.

Advokát přešel ke dveřím a nasadil si na šišatou hlavu klobouk s krátkou střechou.

„Počkejte," řekl Peter Crimmins.

Advokát se zastavil a otočil se.

„Ten svědek. Je mi jedno, co budete muset udělat. Co to bude stát..."

Advokát náhle velmi zneklidněl. Ruka mu sjela k břichu a začala je drbat na místě, kde se právě s největší pravděpodobností trávila honosná snídaně. „Chcete, abych..."

„Zjistil, kdo to je." „A...?"

„Prostě to zjistěte," zašeptal Peter Crimmins velice tiše, jako by všechny lampy a obrazy v kanceláři obsahovaly mikrofon.

„Lže," řekl Donnie Buffett do telefonu.

„O tom není pochyb," přitakal detektiv Bob Gianno.

„Vždyť se sklonil a nakoukl do toho auta snad z jednoho metru," pokračoval Buffett. „Ne, vlastně ani to ne. Ze třiceti centimetrů. Takže jestli tvrdí, že nic neviděl, tak lže."

„Stačí, aby promluvil, a máme ten případ v kapse," dodal Gianno. „Nic na něm není. Je to úplná hračka."

„Zkusíte ho zmáčknout?" zeptal se Buffett.

„No to si piš, Donnie. To si piš."

Oba muži zavěsili. Buffettovi pravidelně kručelo v žaludku, ale hlad přitom necítil. Dávali mu něco z tlustého plastikového pytlíku, nějakou průhlednou tekutinu, která mu kapala do paže. Možná glukózu. Buffett přemýšlel, jestli je to dobrý nápad, protože glukóza je cukr a on měl před tou přestřelkou v plánu shodit pár kilo.

Vzpomněl si na koláček a kávu, které mu Pellam tehdy přinesl. Bylo to včera večer? Nebo předevčírem? Klidně to mohlo být už před týdnem. Proč Pellam lhal, když tvrdil, že vrahova partnera neviděl? Nejspíš se bál.

Dveře se otevřely dokořán a do pokoje vešel lékař. Byl to statný čtyřicátník s hustými černými vlasy. Vzhledem k jeho hezké postavě a svalnatému předloktí si Buffett myslel, že je to ortoped. Buffett miloval všechny druhy sportu, dobře znal tento typ atletických lékařů a věděl, že jsou vždy ve výborné formě. Lékař si přisunul židli k posteli, sedl si a představil se. Jmenoval se Gould a měl konejšivý hluboký hlas.

„Myslím, že jsme se už někde viděli," řekl Buffett. „Vy jste mě operoval?"

„Ano, byl jsem jedním z neurochirurgů."

Gould vytáhl z rámečku na posteli kartu a otevřel ji. Zběžně do ní nahlédl a opět ji zasunul na místo. Předklonil se a posvítil Buffettovi do očí drobnou baterkou. Nato ho požádal, aby sledoval jeho prst, opsal s ním několik osmiček a nakonec Buffettovi poručil, aby rozpřáhl ruce a dotkl se nosu.

Donnie Buffett poslechl.

„Dobře," řekl lékař. Což ovšem neznamenalo „dobře" ani cokoliv jiného. „Jak se cítíte, důstojníku?" zeptal se Gould následně.

„Myslím, že dobře. Ale píchá mě v rameni."

„Aha." Gould se znovu zadíval do Buffettovy karty. Buffettovi se zdálo, že ji studuje až příliš dlouho.

„Doktore...?" Buffettovi se vytratil hlas a lékař ho nevybídl, aby pokračoval. Znovu zavřel kartu a řekl: „Rád bych si s vámi promluvil o vašem zranění, důstojníku. Pověděl vám,

co přesně se stalo, co jsme podnikli my a co ještě hodláme udělat."

„Jasně."

„Stříleli po vás zezadu. Několik kulek zasáhlo vaši neprůstřelnou vestu. Byly to malé kulky - ráže 22 - a po nárazu se okamžitě roztříštily. Třetí kulka zasáhla horní okraj vesty. Vychýlila se z dráhy, ale přesto se stačila otřít o vaši lopatku. Proto cítíte tu bolest v rameni. Naštěstí jde o drobné zranění a my jsme tu kulku snadno vytáhli. Hrozí zde jisté riziko sepse - tedy infekce -, ale pravděpodobnější je, že k tomu nedojde."

Gould vytáhl pero, luxusní lakované pero se zlatým lemem, a začal kreslit na zadní stranu receptu cosi, co vypadalo jako spodní polovina kostry.

„Tři kulky vás však zasáhly pod vestu, Donnie. Pronikly do těla v těchto místech, kde bederní oblast páteře přechází v oblast křížovou. Jedna z kulek se roztříštila a zastavila se tady." Z pera s opět nasazeným vrškem se nyní stalo ukazovátko. „Zbylé dvě kulky vám uvízly ve střevech, přičemž se vyhnuly ledvinám i močovému měchýři. Odstranili jsme všechny kousky olova a tržné rány jsme zašili suturou, která se vám vstřebá do tkáně. Takže pokud nedojde k infekci, nebude zapotřebí další operace."

„Dobře," řekl Buffett chápavě. Přimhouřil oči a zadíval se na obrázek, jako by z něj měl být později zkoušen.

„Ovšem ta roztříštěná kulka, Donnie..., vám pronikla tady do míchy."

Buffett kýval hlavou. Byl to policista. Zažil smrt. Zažil bolest. Cítil bolest. Byl naprosto klidný. Jeho zranění nemohlo být vážné. Jinak by byl přece napojen na obrovské přístroje. Na respirátory s kontrolkami jako v proudovém letadle. Zatímco on měl jen hadičku v penisu a infuzi, která ho krmila cukrem na tloustnutí. Takže to nic nebylo. Žádný problém. Cítil přece bolest, podivnou bolest, která se mu rozlévala v nohách a hrála si s ním na schovávanou. Kdyby byl ochrnutý, žádnou bolest by necítil.

„Donnie, chceme vás odkázat na jistou doktorku Weiserovou, což je jeden z předních ÚPM neurologů a terapeutů v St. Louis. ÚPM znamená ‚úrazy páteřní míchy'."

„Ale jsem v pořádku, ne?"

„Nejste ve stavu, který by vás ohrožoval na životě. U úrazů v horní části míchy existuje riziko selhání plic nebo srdce... Ty mohou být velice nepříjemné."

Nepříjemné.

„Vy jste však utrpěl úraz v dolní části míchy. Takže pokud jde o přežití, měl jste vlastně štěstí."

„Budu moct chodit, doktore, že jo? Protože já jsem policajt. Já chodit musím." Buffett zvedl dlaně, jako by se cítil trapně, že musí vysvětlovat něco tak očividného.

„Ehm, Donnie," řekl lékař pomalu, „vaše prognóza zní v zásadě: nepohyblivost."

Nepohyblivost.

„Co to...?" Buffettovi se sevřelo hrdlo a nedokázal dokončit otázku. Protože věděl velice přesně, co to znamená.

„Vaše mícha je téměř úplně přerušená," dodal Gould. Buffett se mu díval přímo do očí, ale neviděl ani špetku účasti, která z nich prýštila. „Obávám se, že při současné úrovni lékařské vědy s tím nemůžeme nic dělat. Nebudete chodit, ne."

„Ach tak. No jo. Aha."

„Důstojníku, vlastně jste měl veliké štěstí. Mohli vás docela snadno zabít. Nebo jste mohl skončit jako kvadruplegik."

Jasně, to je fakt.

Gould se postavil. Karta se opět vrátila do rámečku u postele a lékařovo parádní pero vklouzlo zpět do jeho košile. „Doktorka Weiserová je daleko povolanější než já, aby si s vámi o tom zranění pohovořila. Lepšího odborníka si ani nemůžete přát. Později za vámi přijde sestra, aby vám s ní sjednala schůzku." Gould se usmál a potřásl Buffettovi rukou. „Uděláme pro vás, co je v našich silách, důstojníku. Ničeho se nebojte."

Trvalo několik minut, než Donnie Buffett odpověděl: „Ne. Nebudu," a teprve poté si uvědomil, že lékař již v pokoji není.

Philip Lombro měl prostě takový zvyk. Nejméně dvakrát denně si leštil boty. Ve stole v práci měl velký kartáč z koňských žíní a v kufříku pak menší kartáček z prasečích štětin a pár kousků jelenice. Někdy si za jediný den vycídil boty třikrát, čtyřikrát i pětkrát. Hodně používal kiwi, ale jeho nejoblíbenějším krémem byla značka Meltonian. Crěme á chaussures.

Přitom však neměl obsesi pro boty samotné - vlastnil pouhých sedm párů - a také to nebyl fetišista. (Po pravdě řečeno ani nevěděl přesně, co to fetišista je a co vlastně provádí.) Prostě se mu jen líbily naleštěné boty i proces jejich leštění. A obout si na nohy čerstvě naleštěnou obuv, to byl pro něj královský pocit.

Dnes ráno seděl v kanceláři firmy Lombro & partneři v centru Maddoxu a nepřítomně si přejížděl kartáčem po tmavě červených botách s perforovanou špičkou.

Kancelář se nacházela ve stínu obrovské budovy z červených cihel, která kdysi začínala jako Maddoxská výrobna omnibusů ' a kočárů, aby se s postupem generací proměnila nejprve v Maddoxskou výrobnu elektromobilů, poté v Maddoxskou výrobnu spojek a nedávno v Maddoxskou strojírenskou divizi společnosti Fujimoto Ltd.

Z kartáče se uvolnilo několik tuhých štětin a dopadlo na podlahu. Lombro se sklonil, zvedl je a odhodil do odpadkového koše. Nakonec si otřel prsty do nasliněného papírového ubrousku. Za oknem prolétl kus starých novin a zmizel. Lombro se zadíval na boky strojírenské budovy. Vzpomněl si na deset let starou fotografii otištěnou v Reportéru. Snímek zachycoval mladého muže, který spáchal sebevraždu skokem z jednoho ze zdejších obrovských továrních komínů. Měl na sobě oblek a zemřel rozdrcený na promáčklé střeše dodávky, která ho zahalila jako přikrývka.

Právě toto budova Maddoxské výrobny omnibusů a kočárů pro Lombra ztělesňovala: smrt. A právě tato myšlenka ho nyní přivedla k Ralphu Bálešovi.

Lombro se s Bálešem seznámil na svatbě své neteře. Lombro, který se nikdy neoženil, velmi litoval, že se nestal otcem, a neteře a synovce v oblasti St. Louis pokládal za své náhradní děti. Miloval je, rozmazloval, bral je na výlety a užasleji než jejich rodiče přihlížel, jak se z nich stávají dospělí lidé. A když jeho švagr neměl na zaplacení účtu za svatbu své dcery, Lombro mu na něj bez okolků přispěl.

Jedním z pozvaných hostů byl tehdy i Ralph Bales a Lombrovu pozornost upoutal zejména fakt, že si Bales přinesl na svatbu pistoli.

Když pak pozdě večer stál na pánském záchodku restaurace Orsini's, uvědomil si, že někdo vešel za ním a zamířil do kabinky. Vzápětí zaslechl zařinčení padajícího předmětu a podíval se pod dveře. Jakási ruka rychle zvedala z podlahy pistoli. Lombro si chvatně umyl ruce a opustil toaletu. Venku se ukryl za velkou květinou a čekal, kdo vyjde ze dveří. O pár minut později se objevil Ralph Bales a vlhkýma rukama si uhlazoval dozadu řídnoucí vlasy. Lombro nevěděl, co si počít. Faktem bylo, že Ralph Bales dostal pozvání jako přítel ženichova přítele, takže to pravděpodobně nebyl lupič. Na druhou stranu cítil Lombro zodpovědnost za bezpečí čtyř set pozvaných hostů.

Po trýznivé půlhodince nerozhodnosti nakonec přistoupil k Ralphu Bálešovi, a zatímco děti krájely dort, navázal s ním rozhovor. Dozvěděl se, že Ralph Bales vyrostl v St. Louis. Stejně jako Lombro byl sirotek a na živobytí si vydělával nejrůznějšími pracemi ve firmách u řeky. Bavili se spolu o všem možném - o kariéře, o obchodu s nemovitostmi, o vydělávání peněz, o prodělávání peněz. Ralph Bales se mlhavě zmiňoval o odborech, spedičních firmách, říčních službách či kamionové dopravě. Bydlel v domě nedaleko od Lambert Field a měl rád práci na zahradě. Lombro odpověděl, že to on

také, ale nesnáší slunce. I Ralph Bales prohlásil, že on slunce nemiluje.

Lombro byl spokojen, že tento muž nepředstavuje žádné nebezpečí, a rozloučil se s ním. Ralph Bales se však velice zvláštně dotkl jeho paže a nabídl mu vizitku. „Říkal jste, že děláte do nemovitostí," prohlásil s mnohoznačnou významností. „Kdybyste někdy potřeboval bezpečnostní konzultaci, obraťte se na mě."

A tak vizitka s nápisem Ralph Bales, konzultant skončila v Lombrově albu. Philip Lombro měl totiž dojem, že by nějakého konzultanta mohl někdy potřebovat.

Tato potřeba vyvstala před měsícem.

Když však nyní odložil kartáč na boty do spodní zásuvky stolu a nepřítomně se zadíval na papíry poletující za oknem kanceláře, přepadlo ho neodvratné tušení, že transakce, která započala na oné svatbě, byla možná jedinou vážnou chybou, jíž se v životě dopustil.

„No dobrá, takže máme problém," řekl nyní Ralph Bales.

Philip Lombro ho pozorně poslouchal. Nehýbal hlavou a jeho oči pomalu přejížděly po obličeji návštěvníka.

„Ten polda nás prásknul."

„A nemohl jste něco udělat?" zeptal se Lombro.

Ralph Bales se ke klientům choval uctivě. Neobrátil oči v sloup, nepovzdechl si. Místo toho pouze řekl: „Ne, objevil se tam zčistajasna."

Lombro otevřel stůl, vytáhl tenkou obálku, která obsahovala 25 000 dolarů, a podal ji Ralphu Bálešovi.

„Díky," řekl Ralph Bales.

.

Lombro přikývl.

Žádný z obou mužů se nezdál být za tuto transakci vděčný, natož jí být potěšen.

„Jak velký je to problém?" Lombro působil vyrovnaně. Lidé jako on měli sklon zachovávat při potížích klid.

Ralph Bales se kousl do tenkého rtu, který jako by rozsekával jeho buclaté tváře. „No, postřelit policajta nikdo nechce. Ať se děje, co se děje, tohle si nikdo nepřeje."

Lombrovy oči se zastavily na Bálešově obnaženém horním rtu. Teprve nyní si Lombro uvědomil, že si Bales oholil knír.

„Já vážně nepřeháním," pokračoval Ralph Bales. „Poldové se nenaserou, když odprásknete svědka obžaloby, protože svědkové jsou špína. Poldové se naserou, když odprásknete poldu."

„A dál?"

„Musíme provést pár věcí."

„Například?"

„Například musíme najít toho chlapa, který nás viděl."

„Koho?"

„Toho, co do mě vrazil, když jsem se soukal z auta. Toho chlápka s pivem."

Lombro si položil kotník na koleno druhé nohy, nepřítomně se dotkl paty a začal ji mnout.

„Viděl mě," dodal Ralph Bales, „a viděl taky vás."

„Třeba ho policie nenajde."

„Ne, to je..."

Lombro pokračoval v argumentaci, která mu zřejmě dodávala jistotu. „Proč by se měl dobrovolně přihlašovat? Proč by to někdo dělal?"

„Možná to neudělá," souhlasil Ralph Bales. „Ale někteří lidi jsou divní. A dělají prapodivné věci."

„Podle toho, jak mi to podáváte," řekl Lombro, „to zní, jako byste se už pro něco rozhodl."

„Promiňte, ale tohle nebylo žádné rozhodnutí. Prostě jsem neměl na vybranou, chápete?"

Nájemný vrah postřelil zezadu policistu. Noviny s tímto titulkem významně ležely na Lombrově stole. Ralph Bales se mýlil. Nebyl v nich snímek Gaudiovy mrtvoly. Pouze svatební fotografie postřeleného policisty.

„Tohle se mi vůbec nelíbí."

„Při vší úctě, pane Lombro, když...," Bales chvíli hledal slova, která by nebyla příliš vyčítavá, „... pracujete na takovém projektu, vždycky existují potenciální rizika. Jasný? Jako když koupíte nějakou budovu a zjistíte, že v ní jsou termiti nebo něco takovýho. To se prostě stává. A nikdo před tím neuteče."

„A pak i ta žena. Zabili jste i tu ženu."

„Stevie mi říkal, že to byla nešťastná náhoda. Gaudia ji strčil před sebe."

Lombro pokýval hlavou. „Tedy ne že by mi na ní nějak zvlášť záleželo. Dobře věděla, s jakým parchantem má co do činění."

Na cihlovou fasádu za oknem se posadil kos. Chvíli nervózně cukal lesklou hlavou sem a tam a pak opět vystřelil do vzduchu jako šedá šmouha.

„Provedli jsme pro vás tu práci, ale vyskytla se drobná závada. Faktem ovšem je, že já ani Stevie Flom tady nebydlíme - na rozdíl od vás. Takže ta závada je upřímně řečeno tak trochu váš problém."

Lombro se bez emocí zamyslel nad Bálešovými slovy. „Co navrhujete?"

„Můžu odsud odjet a vy to můžete zkusit risknout. Anebo mi můžete zaplatit, abych se postaral i o toho chlapa."

„Ne, to je vyloučeno."

„Pak..." Ralph Bales nechal to slovo proletět místností jako obláček cigaretového kouře. „Pak je tu ještě jedna možnost."

„Jaká? Pokračujte."

„Mohl bych ho najít. A pohrozit mu. Trošku ho postrašit."

„A to by zabralo?"

„Obvykle to zabírá. Ale já to dělat nechci. Je to mnohem riskantnější než se o něj jednoduše..., no, prostě postarat."

„Chcete další peníze. Tohle jste chtěl říct?"

„Jo, to chci říct. Je to otázka rizika. Za deset tisíc je po něm. A za dvacet tisíc ho najdu a trochu ho zmáčknu."

„Za dvacet tisíc?"

„A co chcete, abych řekl? Za devatenáct devět set padesát?"

Lombro chvíli mlčel. Pohlédl na noviny a pak zavřel oči a odevzdaně mávl rukou před sebou. „No dobrá." Zadíval se na Ralpha Balese. „Ale chci vaše slovo, že mu neublížíte."

Ralph Bales se zamračil. „Neříkal jste, že nechcete, abych mu ublížil."

„Chci říct," dodal Lombro, „že ho nezabijete, jasné?"

Ralph Bales přikývl, podíval se upřeně na Lombra a řekl: „Samozřejmě že ne. Říkal jsem vám, že ho nezabiju." Již dávno zjistil, že když se někomu zadíváte přímo do očí, uvěří vám úplně všechno.

XXX

Auto pomalu projelo kolem karavanu, a než Pellam vyběhl z kuchyňky k oknu, stačilo odbočit z River Road a zmizet z dohledu. Pellam však přesto setrval u okna a díval se přes žaluzie, které - jak nyní zjistil - nutně potřebovaly umýt.

V Maddoxu nebyla možnost nočního parkování, a tak byl Pellam nucen stát s winnebagem v tomto ubohoučkém karavanovém kempu. Jeho majitelé, Annie a Fred Bellovi, v prospektech nabízeli padesát míst s elektrickými přípojkami, které možná byly během některých dřívějších prázdnin plně obsazené. To však bylo ještě předtím, než vedle kempu vyrostla betonárna a nahradila pět set metrů idylických říčních luk sklady a ocelovými doky. V karavanovém kempu Bide-A-Wee se tak momentálně nacházelo pouze winnebago Johna Pellama a dvě skupinky kempařů, které již očividně - a zcela pochopitelně - unavoval malebný pohled na závod Ochner Cement & Stone a chystali se k odjezdu.

Zpočátku si Pellam s prázdnotou tohoto místa nijak nelámal hlavu. To však bylo ještě předtím, než se stal svědkem vraždy. No, vlastně jak se to vezme. A tak nyní toužil po trochu větší anonymitě. Podíval se na hodinky. Bylo teprve jedenáct dopoledne a on už viděl či slyšel čtyři - ne, vlastně pět

- automobilů, které pomalu projížděly kolem kempu. Nemohl se zbavit podezření, že řidiči nevěnují pozornost samotnému kempu jakožto možnému místu příští dovolené v Maddoxu, ale spíše se zajímají o něj.

Přímo před karavanem nyní zastavilo další auto. Byl to starý otlučený sedan s nárazníky olepenými izolační páskou. Z řidiče byla vidět jen silueta za umazaným oknem. Stav auta Pellamovi prozradil, že se nejedná o další návštěvu policistů.

Pellam přestal seškrabávat z pánve neskutečně tlustou vrstvu spáleného chilli, osušil si ruce, přešel do přední části karavanu a otevřel skříňku na mapy vedle hlavních dveří. Tento drobný prostor skutečně obsahoval mapy - pravděpodobně dobrých třicet ohmatanych map, které se ve švech trhaly. Kromě toho však ukrýval také revolver značky Colt Peacemaker ráže 45. Zbraň měla ocelovou hlaveň a pažbu z růžového dřeva. Pellam ji vytáhl a odklopil palcem kryt bubínku.

Napůl uvolnil úderník, nabil pět ze šesti nábojů a vrátil úderník nad prázdnou komoru. Nato si zastrčil revolver za opasek, oblékl si bundu, vyšel z karavanu a zamířil k autu.

Proč mají všichni lidé v Maddoxu tmavá auta?

Řidiči - Pellam jeho tvář neznal - mohlo být kolem čtyřicítky a jeho oči v hranatém obličeji si Pellama klidně prohlížely. Pellam přitom doufal, že až řidič uvidí, jak se k němu jeho protivník blíží, s kvílením pneumatik práskne do koní.

Muž však vypnul motor a vystoupil.

Pellam si nenucené sáhl do bundy pro zapalovač.

Vetřelec měl hromotluckou postavu. Hlasitě zabouchl dveře a neustále přitom civěl na Pellama. Nakonec vyrazil přes ulici. Na hlavě měl ježka a nad očima svraštělou kůži.

Pellam si rozepnul bundu a zůstal stát u cesty. Ruku držel na opasku, hladil přezku a ukazováčkem se dotýkal dřevěné pažby revolveru.

Když muž dorazil až na krajnici šest metrů od Pellama, zastavil se. Podíval se Pellamovi přímo do očí a řekl: „Potřebujete nějaký mladý lidi?"

Pellam přimhouřil oči a naklonil hlavu.

„Mladý lidi?" zopakoval muž.

„Co prosím?"

„Heledte," řekl muž škrobeně. „Vím, že slyšíte, že spousta lidí vás ve městě nevidí ráda, protože v tom filmu říkáte o Maddoxu dost hnusný věci. Ale ode mě nic takovýho neuslyšíte. Já to tak vůbec necítím."

„Ehe, dobře."

„Takže," pokračoval muž v recitaci, „můj syn Larry má sedmnáct a nedávno hrál v jedné hře. V opravdové hře bez hudby. Vzpomínám na mámu se to jmenovalo. Byl dobrej - a to bych řekl, i kdyby to nebyl můj synek -, ale ve filmu, kde člověk může pořád dokola opakovat stejný věty a pak se vybere ta nejlepší, by byl totální klasa. Vážně klasa."

„Jenže já casting nedělám, pane."

„Udělá vám to levně. Prostě proto, aby se takříkajíc chytnul drápkem. Může dělat i manuální práce, než se mu naskytne nějaká herecká role. Je udělanej."

Pellam zavrtěl hlavou.

„Chodí do kursů."

„Je mi líto." Pellam si zapnul bundu. „Rád bych vám pomohl, ale nemůžu."

Muž svěsil ramena a jeho obličej nabral růžovou barvu. Za ním se tyčil oprýskaný dům, který kdysi býval ztělesněním viktoriánské hojnosti. Jeho majitel ho opustil právě uprostřed bezvýsledné přestavby. „Už tři roky jsem bez práce," řekl muž toporným hlasem. „Dělal jsem lodníka pro jednu říční společnost. A teď už melu z posledního."

„To je mi líto."

„Já nestojím o sympatie. Pracoval bych, kdyby nějaká práce byla, jenže není. Larry je naše jediná naděje na nějaký příjem."

Pellam zavrtěl hlavou. „Vážně mě to mrzí."

„Jasně." Muž ještě chvíli postával u cesty. „Díky za váš čas." Tiše se otočil a odkráčel zpět k autu. Podíval se na ka-

ravan a nastartoval motor. Pellam sledoval, jak auto odjíždí s bublavým zvukem prozrazujícím prorezivělý tlumič výfuku.

Odplahočil se zpátky ke karavanu, odložil revolver, pověsil bundu na věšák a vrátil se do kuchyňky.

O půl hodiny později už seděl za nevelkým stolem a listoval albem maddoxských exteriérů, které bylo plné snímků z polaroidu. Na žádost Tonyho Sloana pořídil Pellam řadu fotografií prázdných domů - v některých částech města se jednalo téměř o každý druhý dům - a omezil pátrání po bungalovech na pouhé čtyři domy: dva příjemné a dva sešlé.

Právě když vyhledával jejich adresy na otrhané mapě Maddoxu, zaslechl venku na štěrkové cestě váhavé kroky. Jeho ruce ztuhly na albu.

Že by se Larryho otec vrátil na další audienci?

Postavil se, přešel do zadní části karavanu a vykoukl ven. Ne, tohle bylo jiné auto. Tmavě červený sedan.

Takový, v jakém by mohl jezdit ten italský detektiv se svým bělošským kolegou.

Nakonec se však ukázalo, že to nejsou oba policisté. Do karavanu bez klepání vstoupil osmahlý pětatřicátník a rozhlédl se kolem sebe, aby se zorientoval. Na sobě měl elegantní dvouřadový oblek šedé barvy a na očích modré zrcadlové sluneční brýle.

„Vím, v co doufáš, ale můžeš se rovnou poddat. Odsud se nedostaneš." Dveře se zavřely, muž si pomalu sundal sluneční brýle a zasunul si je do náprsní kapsy.

Pellam sevřel rty a zavrtěl hlavou.

„Co je?" zeptal se příchozí.

„Správně je to: ‚Vím, co si myslíš, ale je příliš pozdě. Odsud se nedostaneš.'"

„Ne." Muž se zamračil. „Určitě ne." Položil kufřík na sedadlo řidiče a otevřel ho.

„Stejně jsem se rozhodl ten dialog zkrátit. A ztvárnit ho vizuálně. Dáš si kafe? Instantní."

Muž vytáhl z kufříku scénář a začal jím listovat. „Né, Pellame. Nekraťho. Jsou tam skvělé repliky. Třeba to: „...ale

můžeš se rovnou poddat." Je to dokonale - jak se to říká? - anachronické. Aha, máš pravdu." Muž si pozorně přečetl scénář. „Vážně to tu není."

„Posad se," řekl Pellam a postavil konvici na vařič.

Marty Weller snadno napěchoval své štíhlé tělo na úzkou jídelní lavici. Jako provozovatel jógy disponoval tělesnou schránkou, která snášela prostředí karavanu bez nejmenších problémů. Měl větrem ošlehanou kůži a svaly i na místech, kde je mohl vytvořit pouze posilovači stroj. Nad nosem mezi pečlivě udržovaným obočím měl dvě „kalifornské čárky" - krátké svislé vrásky, které vznikly celoživotním mhouřením očí před sluncem. „Čaj. Bylinkový." Poklepal na scénář. „Asi jsem měl první verzi. Nebo druhou. Nebo některou z nich. Strašně moc přepisuješ, Johne."

„Lipton?"

Weller se rozhlédl kolem sebe, jako by mohl někde poblíž zahlédnout ukrytou krabičku heřmánkového čaje Celestial Seaso-nings. „No dobře," řekl zdráhavě. Plaše se usmál a dodal: „Takže co?"

„Co ,takže co'?"

„Ty víš, na co se ptám. Co se povídá? O Sloanovi?"

Nezávislý producent Marty Weller byl stejná drbna jako všichni v Hollywoodu - pouze neměl dost moci na to, aby většinu vstřebaných drbů mohl nějak využít. Vyprodukoval řadu neobvyklých filmů, které se setkaly s relativním úspěchem. To mu sice otevřelo mnohé dveře, ale ještě mu to nezaručovalo, že se každý jeho film bude automaticky točit. Drby o Tonym Sloanovi však měly pro Wellera cenu zlata, přestože mu nemohly být nijak zvlášť užitečné. Po drbech o Sloanovi zkrátka člověk toužil, jako touží po šampaňském značky Taittinger nebo po vyze velké.

Wellerova přítomnost zde v malém městečku ve státě Missouri však Pellamovi přesto připomněla losangeleský protokol a při vědomí nechutné výšky jeho honoráře si vzpomněl na základní pravidlo: Předpokládej, že cokoliv řekneš, byť by to bylo nejpřísnější tajemství, bude okamžitě

předáno do Hollywood Reportéru a přisouzeno tobě. A tak Wellerovi pouze přednesl rozředěnou verzi obvyklých strázní filmové produkce.

„Slyšel jsem, že shořel v horních vrstvách atmosféry/' řekl Weller se zamračeným pohledem, který nicméně nemohl zakrýt jeho potěšení.

Pellam pokrčil rameny. „Hele, Marty, nenechávej mě v nejistotě. Klaplo to, nebo ne?"

Weller sebral ohmataný scénář, z něhož před chvílí nesprávně citoval. Na černých deskách se skvěl nápis Střední standardní čas. „Blížíme se, Johne. Zatraceně se blížíme. Už mám pohromadě nějakých osmdesát procent financí." Weller na chvíli zmlkl a prolistoval stránkami. V minulém životě - což v Hollywoodu znamenalo před pár lety - Pellam psal a režíroval nezávislé filmy. Na snímku Střední standardní čas pracoval v době, kdy jeho kariéra neskutečným způsobem vykolejila.

Práva na film zpočátku nikdo nechtěl, ale pak se u Pellama ve dveřích objevil dokonale osmahlý Marty Weller a sdělil mu se vší upřímností, jakou ze sebe dokáže hollywoodský producent vymáčknout, že má v plánu přetavit Pellamovu „vizi" v pochmurnou klubovou klasiku.

Nyní Weller opatrně dodal: „Ale padlo pár otázek na to, co se stalo tehdy." Tíživě vzhlédl. „Vy už jste byli ve výrobní fázi?"

„Už dva týdny jsme točili hlavní záběry."

Tentokrát Weller nezvedl oči, ale upřeně si pročítal zadní stradu scénáře, shodou okolností úplně prázdnou. „A on tehdy onemocněl."

Onemocněl. „Přesně tak," řekl Pellam.

Tommy Bernstein - představitel hlavní role ve Středním standardním čase a Pellamův nejlepší přítel - ovšem ve skutečnosti vůbec „neonemocněl", ale uprostřed natáčení zemřel na infarkt způsobený předávkováním kokainem, což znamenalo zastavení výroby filmu a rázný konec Pellamova dosavadního způsobu života.

Weller nyní rychle listoval scénářem a vířil vzduch zatuchlým závanem. „Někdo..." Na chvíli se odmlčel. „Chci ti jen vysvětlit, proč to trvá tak dlouho. Vím, že to jsou jenom kecy. Ale někdo to označil za zakletý film."

Pellam se rozesmál. „To jako nějaký další Vymítač ďábla. Zas ty staré báchorky?"

„V otázce peněz jsou lidi dneska pověrčivější než v otázce vlastního života. V pátek třináctého většina producentů klidně lítá letadlem, ale rozhodně míň je jich v ten den ochotno vypsat šek, na to vezmi jed."

„No jo, ale s tím nic nenadělám."

„A že budeš režírovat, to je úplně definitivní?"

Pellam si všiml, že obezřetný tón z Wellerova hlasu stále nemizí. „Jo," řekl odhodlaně.

„Problém je, Johne... Zkrátka že jsi byl hodně dlouho mimo tuhle branži."

„Buď budu režírovat, nebo ten scénář nedostanou. To je moje podmínka."

„Jenže oni tvrdí, že když si nebudou moct vybrat režiséra, herce do hlavních rolí a hlavního kameramana, tak nám na to nedají peníze. Budou..."

„Tak to je bezvýchodná situace."

„Dovolí ti koprodukci. Myslím, že přistoupí i na procenta, protože jsi to napsal."

„Produkce pro mě nic neznamená..."

„Především znamená hromady peněz. Hele, Johne, ten rozpočet zní na sedm milionů." Weller poklepal na scénář. „Označení
‚nezávislá kultovní klasika' z toho filmu přímo čiší. Vždyť ho budeme točit černobíle, proboha. Vydělá spoustu peněz. Nemůže je nevydělat..."

„Marty," řekl Pellam trpělivě.

Wellerovy přechodně vytřeštěné oči se opět scvrkly do střízlivější velikosti. „Promiň, už ani nevím, kdy kecám a kdy ne. Dobře, tak přemýšlej o téhle alternativě: Dokážeš sehnat dvě stě tisíc? Dvě stě dvacet?"

„A když ano?"

„Smrskneme rozpočet na čtyři miliony a budem ten film financovat sami. Obsadíme ho neznámými herci a vykašleme se na všechny distributory. A ty můžeš režírovat."

Pellam si uvědomil, že voda v čajové konvici plní malou kuchyňku párou. Připravil si kávu a Wellerovi šálek čaje, přičemž v duchu sečetl druhou splátku hypotéky na dům, peníze z prodeje svého starého porsche a honorář za film Missouri River Blues.

„Sto dvacet, sto padesát tisíc bych možná sehnat dokázal."

Weller provedl vlastní výpočet. „Musel bych ještě pár lidem zavolat, ale myslím, že kdybys ty prachy sehnal, dalo by se to nějak zvládnout. Za tyhle peníze bys mohl režírovat, ale nedostal bys procenta. Bral bys normální hodinovou mzdu a někdy možná ani to ne."

„Chci udělat ten film. Nikdy jsem nechtěl zbohatnout."

„Tys byl vždycky pitoměj trouba, Pellame." Weller usrkl horký čaj, přičemž ho držel pouhých pár centimetrů nad stolem a přisunul se k němu ústy. „Ale jednu věc bych ti stejně rád řekl. Nemusí pršet, jen když někdy kape. Paramount má zájem o jeden; scénář, na který jsem loni koupil práva. Je o teroristickém únosu. Já vím, klišé, klišé, klišé. Mea culpa. Rozpočet zní na pětačtyřicet milionů. Určitě to neklapne, ale i tak poletím do Londýna, abych to projednal s pár lidmi."

„A co když to klapne?"

„Já chci dělat tvůj film, Johne." Vášeň za Wellerovým sametovým opálením se na okamžik zdála skutečná. Weller Pellamovi svým nesrozumitelným způsobem sděloval, že bude raději bohatým producentem kultovních uměleckých snímků než superbohatým producentem komerčních velkofilmů.

Pellam věděl, že Hollywood je rejdištěm kompromisů.

„A další kroky?" zeptal se, usrkl trochu kávy a zbytek vylil. Nervy měl napnuté k prasknutí. Nestává se příliš často,

aby člověk dostal příležitost režírovat vlastní film a zároveň se beznadějně zadlužit.

„Zítra večer odlétám do Londýna. Ještě teď tam zavolám a zjistím, co a jak. Ale máš moje slovo, že jestli seženem peníze, chci dělat Střední standardní. Budu sice svině, ale pošlu Paramount k vodě. A je mi úplně jedno, kolika nulama přede mnou mávají. Šokuje tě to, Johne? Šokuje?"

Pellama to šokovalo, ale přesto řekl: „Nešokuje, Marty. Dělá to na mě dojem."

Bungalovy nevyšly. Interiéry byly příliš stěsnané, než aby se do nich vešla kamera, světla i herci zároveň. Sloan si navíc přál komplikovaný záběr, při němž kamera vyráží z dvorku a sleduje úhel pohledu hlavní postavy až do obýváku. Pellamovi s hlavním gripákem se naštěstí podařilo Sloana přesvědčit, že celý záběr se bude muset dohromady sestříhat. Nejprve se natočí exteriéry bungalovu (nejsešlejšího ze všech čtyř) a po nich interiéry jídelny a obývacího pokoje jednopatrového koloniálního domu o číslo dál.

Pellam odešel právě ve chvíli, kdy Tony Sloan štěkal rozkazy na vyzáblého hlavního gripáka, jehož přizpůsobivost se po prvních několika týdnech natáčení zcela vytratila pod tíhou úkolů, jako byl tento: dokončit během šesti hodin scénu, která obvykle trvala dva dny. Pellam nasedl na motorku a odjel do banky, která disponovala vlastnickými právy k oběma domům. Bankéř v pastelově zeleném obleku si pozorně pročetl standardní návrh smlouvy o pronájmu, podepsal ho a s jistými rozpaky přijal šek na šest set dolarů.

„Tolik peněz nám ty domy nevynesly za celé dva roky."

„Zdá se, že tady vládnou krušné časy."

„Ano, pane, to ano. Už si jen přeji, aby tahle recese přidala do kroku a rychle skončila. Ale my to nějak zvládneme."

Pellam se následně vrátil k motorce a nastartoval. Když pak projížděl městem, všiml si, že za ním jede auto a neustále od něj

udržuje stejnou vzdálenost. Zdálo se mu, že vpředu sedí dva lidé. Dvakrát zbytečně odbočil a auto ho následovalo. Zastavil tedy a předstíral, že se dívá do zaprášeného výkladu starožitnictví. Řidič auta zastavil a tvářil se, že hledá cosi na mapě. Pellam tedy ještě chvíli civěl do výkladu a pak náhle zařadil jedničku, kvílivě vyrazil kupředu a odbočil do úzké uličky mezi dvěma opuštěnými budovami, kde bylo jen tolik prostoru, že mezi konci Pellamových řídítek a zdmi zbývalo pouhých pár centimetrů. Pellam se tak nemohl dotknout brzdy ani spojky, aniž by si odřel klouby o cihly.

Když se konečně vynořil z uličky, rychle zabrzdil a viděl, že auto se smykem zastavilo na protějším konci. Prudce tedy odbočil do jednosměrné ulice a zamířil k hnědému pásu řeky. Když urazil asi jeden blok, přepadlo ho silné déja vu, a tak opět zařadil jedničku a zpomalil. Auto se nenacházelo nikde kolem něj. Pellam instinktivně odbočil doprava a zaparkoval. Ocitl se na Třetí ulici vedle řady nízkých továren a skladišť.

Z tohoto místa měl dobrý výhled na pás budov, které kdysi zřejmě představovaly vzkvétající maddoxské nábřeží. Nyní zde stály pouze prázdné sklady, nenápaditá starožitnictví, bary a biftekárna Callaghan's.

Kromě toho to bylo místo, kde byl postřelen Donnie Buffett. Pellam si všiml čehosi vedle své boty. Zdálo se mu, že jsou to skvrny od krve, přestože to stejně dobře mohla být nemrznoucí směs nebo kakao.

„Pohlídám vám je, jestli si chcete zajít pro tašku nebo tak."

„Jo?"

„Jasně."

„Tak díky."

Pellam zaparkoval motorku a vyhledal telefonní budku. Telefon fungoval, což ho silně překvapilo. A když vytočil informace, neméně silně ho překvapilo, že adresa, kterou hledal, se nachází jen jeden blok odtud.

Zápach podobných míst neměl Pellam rád.

Snad to bylo dezinfekcí, snad onou lacině parfémovanou vůní chladivé látky, kterou vám nanesou na kůži, než do ní bodnou nebo říznou.

Také prostředí bylo dost skličující: hliník, světlý vinyl, linoleum. Z nějakého důvodu zde byla velmi populární oranžová barva. Oranžová a nachová. Pellam již vícekrát pobýval ve starých nemocnicích, kde člověk opravdu nasál duch filmu Medicína -tmavé dřevo, mosaz a světle zelená. Jako by za některými z těch zlatě malovaných dveří někdo právě objevoval anestetikum nebo penicilín.

Maddoxská všeobecná nemocnice byla jako život a smrt v Kmartu.

Pellam se při vstupu zapsal a sestra mu ukázala chodbu. Pellam prošel kolem policisty hlídkujícího v přední části. Ten si Pel-lama pozorně prohlédl. „Zadržte, pane."

„Rád bych navštívil policistu Buffetta."

„Vy jste svědek." Hlídačova kamenná tvář zůstávala nehybná, pouze jeho oči sjížděly Pellama od hlavy k patě.

„Jen chci vědět, jak se mu daří."

„Rozepněte si bundu."

„Já..."

„Jestli ho chcete navštívit, rozepněte si bundu."

Pellam si rozepnul bundu, policista ho hrubě prošacoval a kývl k Buffettovu pokoji.

V televizi právě dávali nějakou soutěž. Zvuk byl silně ztlumený, takže se z televize ozýval pouze nejhlasitější aplaus. Signál nebyl příliš dobrý a středem obrazovky se táhl tlustý zkroucený pás. Moderátor i soutěžící se hodně smáli.

Buffett se nesmál.

„Jak se vám daří?" zeptal se Pellam a představil se.

„Já si na vás vzpomínám."

Pellam přistoupil k šedé židli a postavil se k ní, jako by přemýšlel, zda se má posadit, nebo ne. „Přinesl jsem vám tohle." Položil na stolek knihu, nejnovější bestseller. „Je to fantasy. I když nevím, jestli máte tenhle žánr rád."

Buffett na něj neustále civěl.

Pellam si odkašlal a v pokoji se opět rozhostilo ticho. „Nevěděl jsem, jestli vám radši nemám přinést láhev," dodal Pellam. „Co vlastně pijete? Pivo?"

„Střelili mě do zad."

„Slyšel jsem o tom. Jak se cítíte?"

„Jak se asi podle vás cítím?"

Znovu nastalo ticho. Pellam se rozhodl, že už raději nebude nezávazně klábosit a vtipkovat. Odstoupil od židle a zkřížil ruce na prsou. „Podívejte. Mrzí mě, co se stalo. Ale rád bych vás o něco požádal. Vaši kolegové od policie, a zvláště jedna konkrétní dvojice detektivů, se mi to snaží pěkně osolit. Sledují mě, víte? Myslí si, že jsem viděl toho chlapa, který seděl v tom autě..."

Buffett, který měl oči přilepené k televizní obrazovce, vyhrkl: „Ale vždyť jste ho viděl."

„Neviděl jsem ho," řekl Pellam vyrovnaně. „Já vím, že si to myslíte. Ale neviděl jsem ho."

Buffett stále civěl do bedny. Oči měl potemnělé a neklidné. Špičkou jazyka si olízl koutek, takže vypadal jako zvíře zahnané do rohu. „Strašně rád byste pomohl, ale nemůžete, co? Vždyť seděl na předním sedadle."

„Bylo tam ostré světlo."

„Houby ostré světlo."

Pellam zbrunátněl. „Myslíte, že něco kryju? Nekryju. Vždyť jsem vám přece popsal toho chlapa, který do mě vrazil."

„Ó, to je od vás nesmírně statečné. Toho jsem přece viděl i já. Jeho popis nepotřebujeme. Kromě toho už vzal dávno do zaječích. Byl to jen najatý pistolník a teď už je dávno zpátky v Miami nebo Chicagu."

„Myslíte, že mě uplatili?"

„Myslím, že jste stejný jako všichni ostatní. Nechcete se do. toho míchat."

Pellam si povzdechl. „Radši už půjdu."

„Řek bych, že když se člověk podívá na přední sedadlo auta, tak tam obvykle někoho uvidí. A řek bych, že když hejbete klapačkou, tak s někým mluvíte."

„Já jsem ne..."

„Viděl jste ho! Díval jste se mu přímo do obličeje."

„Když jste si všiml tolika věcí, tak jak to, že jste si, sakra, nevšiml i jeho?"

„Kolik vám zaplatili?"

„Nikdo mi..."

„Tak abyste věděl, pane," vyhrkl Buffett nasupeně, „budete mít policajty za zadkem každou minutu každého dne. Nespustí z vás oči. Nenechají vás ani vysrat, dokud neřeknete..."

Pellam rezignovaně mávl rukou a zamířil ke dveřím.

„Hajzle!" Buffettův obličej byl sinalý vzteky. Na krku se mu rýsovaly šlachy a z úst mu vycházely kapičky slin. Pak se mu zajíkl hlas a Pellam měl na okamžik strach, jestli nedostal infarkt. Když ovšem viděl, že Buffett pouze nemůže mluvit vztekem, vyhrnul se ze dveří.

A vrazil přímo do mladé ženy, která právě vcházela dovnitř.

„Promiňte," zamumlal.

Žena zamžourala a bojácně ustoupila. „Ne, vy promiňte."

Byla to štíhlá blondýnka mezi pětadvaceti a třiceti lety. Měla na sobě střízlivé šaty jako sekretářka vedoucího pracovníka a vypadala plaše a rozpačitě. Pellam usoudil, že je to policistova manželka, a pomyslel si, jaké má Buffett štěstí, že má za ženu někoho tak krásného. A také ho napadlo, že se tato žena bude muset dlouho, velmi dlouho potýkat s ryzím peklem.

„Hledám doktora Albertsona," řekla.

Pellam zavrtěl hlavou, pokrčil rameny a prošel kolem ní.

Na chodbě ještě zaslechl, jak za ním Buffett křičí: „Jasně, ty si prostě odejdeš. Jenom tak! Tak zmiz, ty hajzle!"

Pellam kráčel chodbou a Buffettův hlas pomalu utichal. Hlídkující policista mu řekl cosi, co Pellam neslyšel, ale podle jízlivého úsměvu na policistově tváři se dovtípil, že to nebylo o nic přátelštější než Buffettovo rozloučení. A pak už se ocitl u výtahu, kde si promnul ruce a zaťal čelisti zlostí. Stiskl tlačítko sedmkrát, než si uvědomil, že je již prosvětlené a výtah sjíždí dolů.

Vtom ho vyrušil ženský hlas. „Promiňte. Nechtěla jsem vás vyrušit."

Pellam se ohlédl a viděl, jak k němu kráčí blondýnka a dívá se na panel s tlačítky.

Sevřela se mu ústa. „To nevadí."

„Připadá mi povědomý." Blondýnka se ohlédla do chodby. j „Kdo?"

„No, ten váš přítel. Ten v tom pokoji, ze kterého jste právě vyšel."

„Copak vy ho neznáte?"

Blondýnka mu vysvětlila, že Buffetta nezná. Hledala lékaře své matky a sestra ji poslala tam. Kývla hlavou k pokoji. „A kdo to tedy je?"

„Je to policista," řekl Pellam, „ten, kterého postřelili."

„No jasně! Bylo to v Post-Dispatch. I s jeho fotkou. Jak se jmenuje?"

„Donnie Buffett."

„A on je váš přítel?"

Pellam mávl rukou. „Po tom, co jste tam slyšela... Myslím, že byste ho za velkého přítele zrovna neoznačila."

Výtah zastavil na patře a oba nastoupili. Za nimi stál muž v županu a rukou držel podlouhlý pytlík s infuzí upevněný ve stojánku na kolečkách, který připomínal věšák na klobouky.

„Doktor Albertson už odešel na oběd." Blondýna se zašklebila. „Měla jsem se s ním sejít kvůli matce. Ted musím přijít až za hodinu."

„Vaše matka tady leží?"

„Dělali jí hysterektomii. Ale je v pořádku. Až na to, že si neustále na něco stěžuje - což u ní ovšem znamená, že je v pořádku."

Výtah, který se pomalu plnil vůní ženina ovocného parfému, dorazil do přízemí. „Ták," řekl Pellam, když vyšli do chladného vzduchu v prostorném vestibulu.

„No jo."

„Jmenuju se John Pellam."

Žena přijala jeho ruku. „Nina Sassowerová."

Prošli hlavním vchodem nemocnice a Nina se rozhlédla po ulici. Z profilu vypadala nádherně; linie jejího obličeje byly... Jak se to říká? Ušlechtilé.

A pak se Pellam v duchu žalostně zasmál. Ušlechtilé. Příliš mluvíš filmařskou řečí a příliš podléháš uměleckým vizím, pomyslel si. Žádná ušlechtilost. Je prostě smyslná, je krásná. Je sexy.

Podíval se na hodinky. Měl spoustu práce a málo času - musel sjednat pojistky na bungalovy, musel provést každodenní kontrolu desítek povolení k natáčení, aby měl jistotu, že v průběhu zpožďujícího se filmování nevypršela jejich platnost, musel zavolat do své banky v Sherman Oaks, aby zjistil, za jakých podmínek se dá jeho hypotéka použít k financování vlastního filmu, musel zjistit, jaké další prostředky by mohl do filmu investovat - a při tom všem se musel vyhýbat policistům.

Nakonec však neučinil žádnou z těchto věcí. Místo toho se zeptal: „Nechtěla byste zajít na oběd?"

Jak se ukázalo, Nina chtěla.

Ve tři hodiny odpoledne už byl v Pellam v karavanu a připravoval se k odjezdu na místo natáčení, když vtom mu zazvonil telefon. Pellam ho zvedl, přidržel si ho mezi ramenem a skloněnou hlavou a dál si oblékal koženou bundu. „Haló?"

„Zítra na večeři."

„Dobře. To jsi ty, Marty?"

„Uzavřel jsem smlouvu. A teď se podrž... S Telorianem."

Pellam chvíli mlčel. „Seš si jistý?"

„Eh. Jestli jsem si jistý?" zopakoval Weller sarkasticky.

Ahmed Telorian. Padesátiletý investor arménsko-íránského původu (po incidentu s rukojmími na ambasádě si začal říkat „Peršan") se postupem času zamiloval do amerických filmů stejně jako do vydělávání milionů dolarů prodejem elektronických součástek. Telorian a jeho žena koupili, kompletně rekonstruovali a renovovali jedno staré kino ve Westwoodu, aby ho nakonec proměnili v kultovní svatostánek, v němž promítali podivínské nezávislé filmy, pro které měl slabost dokonce i John Pellam.

Telorian s Pellamem strávili před několika lety večer, během něhož popíjeli a bavili se o Claire Trevorové, Glorii Grahameové, Robertu Mitchumovi a Edu Dmytrykovi. Diskutovali tehdy velmi hlasitě a klouby na rukou svírajících tlusté sklenice s anýzovým likérem měli vybělené tlakem.

Důvodem oné schůzky konané před několika lety byl Telorianův další koníček - produkce nízkorozpočtových filmů. Telorian si přečetl scénář Pellamova Středního standardního času a měl zájem na něj koupit práva. Shodou okolností však k tomu došlo právě v době, kdy Pellam nechtěl mít s filmovými společnostmi vůbec nic společného a hodlal se věnovat pouze práci tipaře exteriérů. Odmítl tedy velkorysou finanční nabídku a Telorian uraženě odešel ze schůzky. Od té doby si na něj Pellam nevzpomněl. Nyní však cítil, jak mu o několik tepů stoupl pulz. „On je v Maddoxu?" zeptal se.

Což bylo méně pravděpodobné než spatřit Elvise, jak bojuje o volný stůl v Hard Rock Café.

„Náhodou byl zrovna v Chicagu. Moje sekretářka ho tam vystopovala. Prý jsi na něj byl před pár lety docela drzej."

„Před pár lety jsem byl drzej na každého."

„Naštěstí to nevzal nijak osobně. Teda, ne příliš osobně. Pořád si myslí, že Střední standardní může být hit. Pozítří

musí být doma, ale přemluvil jsem ho, aby se mezitím zastavil v St. Louis a promluvil si s tebou."

„A co říká na to, že budu režírovat?"

„To není problém. Akorát chce vědět, jak si to představuješ. Časy jsou horší, než bývaly. On má zájem o hity. Nevadí mu zrnitý film. Ale musí to být zrnitý hit. Chápeš?"

„Kdy má přiletět jeho letadlo?"

„Až řekne svému pilotovi, aby přistál. Takže nás čekej v osm ve Waterfront Sheratonu. V baru ve foyer. Víš, kde to je?"

„Najdu to."

„Zhruba čtyřicet, padesát minut od Maddoxu."

„A má technické zpracování? Scénář?" zeptal se Pellam.

„Má všecko. Stačí, když s sebou přineseš tolik drbů o Tonym Sloanovi, kolik jich dokážeš vyšťárat."

Ve vstupní chodbě ozdobené tapetami s květinovým vzorem se rozkládal bílý umakartový stůl, na kterém stála váza s umělými květinami. Nalevo za klenutými dveřmi se nacházel salonek. Nábytek v pokojích pocházel většinou z obchodních domů z padesátých let - stoly ve tvaru ledvinky, židle ze světlého dřeva, hlavové opěrky, pohovky s bezovým čalouněním, spousta plastu. Všude spousta plastu. V rohu salonku seděla mladá žena v bílé halence a černých mokasínách a zápolila s Chopinovou etudou. O piano se opíral mladý svalnatý muž v hnědých kalhotách a žluté košili s krátkými rukávy, usmíval se na ženu a pomalu kýval hlavou.

„Víš, poprvé jsem tě uviděl na tom plese. Bylo to..."

„Já si vzpomínám." Dívka přestala hrát a vzhlédla.

„Bylo tehdy strašně horko. A tys seděla na druhém konci místnosti pod tím lampiónem."

„Pod tím lampiónem, který se pak roztrhl."

„Jasně, roztrhl se a žárovka pak svítila skrz papír a zaplavovala tě světlem. A v tu chvíli jsem pochopil, že jsi dívka pro mě." Muž položil na dívku ruku.

Ve dveřích se pomalu objevil ramenatý muž a zvedl samopal značky Thompson. Oba mladí lidé se k muži obrátili a jejich úsměvy zmizely.

„Ne!" vykřikla žena a muž vyrazil k útočníkovi. Vtom začal samopal vydávat nelítostný rachot. V místnosti vybuchovaly obrazy, vázy i lampy, ve stěnách se objevily černé otvory a na tělech obou mladých lidí, kteří se nyní přimkli k sobě, vykvetly krvavé jizvy. A když se po chvíli zásobník samopalu vyprázdnil a v místnosti opět nastalo chvějivé ticho, oba milenci se pomalu ve spirále sesunuli k zemi a jejich mokvavé zakrvácené ruce chmataly jedna po druhé. Konečně se jejich prsty setkaly a jejich těla znehybněla.

Nikdo z asi patnácti zpocených lidí, kteří stáli v místnosti kolem nehybných zkrvavených ostatků, neřekl jediné slovo. Nikdo se ani nepohnul. Většina přítomných se totiž nedívala na dvojici, nýbrž na vousatého muže v džínsách a zeleném tričku, který se opíral o stojan reflektoru a zarudlýma očima zamyšleně těkal po místnosti. Tony Sloan kráčel po prázdných nábojnicích a vrtěl hlavou.

Muž v hnědém se posadil, setřel si krev z nosu a řekl: „No tak, Tony. Tohle přece jde."

„Stop!" ozval se za kamerou výkřik.

Zkrvavená herečka vyskočila na nohy a plácla se lepkavými dlaněmi do boků. „Kristepane," zašeptala jízlivě.

Sloan přistoupil blíže k místu masakru, prohlédl si ho a vyštěkl: „Tohle nejde."

Atentátník si vytáhl vatu z uší. „Co říkal?" zeptal se.

Herečka se zašklebila. „Říkal, že to nebere."

Zabiják pokrčil rameny.

Sloan kývl na scenáristu Dannyho a na asistentku režie, blondýnu krátce po třicítce. Všichni tři se pak shlukli v rohu místnosti, zatímco kostymérky a asistenti kamery se rozestavili po místnosti a začali uklízet. „Musíme to natočit venku," řekl Sloan.

Zlatý cop asistentky režie začal létat sem a tam na projev horlivého přikyvování.

„Venku?" povzdechl si Danny. Podle smlouvy měl dostat za každý zásah do scénáře Blues řeky Missouri značnou finanční částku. Radost z takového způsobu vydělávání peněz však z něj již dávno vyprchala.

„Není to... prostě dost dynamické," zasnil se Sloan. „Potřebujeme vyvolat dojem pohybu. Měli by se hýbat. Myslím, že je dost důležité, aby se hýbali."

Teprve nyní si vytáhl špunty z uší i Danny. „Jestli si vzpomínáš na tu knihu a jestli si vzpomínáš na scénář, tak tam původně oba utekli. Já je zabít nechtěl."

„Ne, ne, ne," řekl režisér, „to jsem nemyslel. Oni musí umřít. Akorát si myslím, že by je měli zastřelit venku. Naznačuje to, že jsou blíže ke svobodě, chápeš? Jen si vzpomeň, čeho se Ross bál."

„Bál se uzavřeného prostoru vězení," odříkala asistentka režie a vrtěla přitom tuhým blondatým copem. Nedalo se poznat, zda mluví s úctou, anebo se sarkasmem.

Danny si omotal vlastní cop barvy havraních křídel kolem tlustých prstů a smetl si z tváře útržek červené lepenky ze slepé nábojnice do samopalu. Vypadal stejně vyčerpaně jako Sloan. „Řekni mi, co vlastně chceš, Tony jestli je chceš mít mrtvé, udělám ti je mrtvé. Jestli je chceš mít mrtvé venku, udělám ti je mrtvé venku. Hlavně mi to řekni."

„Pellame?" vykřikl režisér. „Sakra, snad neodešel?"

Pellam, který neměl v uších špunty, ale seděl na schodech do hlavního sálu asi deset metrů od místa střelby, se postavil a zamířil do salonku. Přitom se vyhýbal porcelánovým a skleněným střepům a překročil dva zbraňové specialisty v ochranné výstroji, kteří právě odstraňovali několik nevybuchlých explozivních ža-bek používaných pro zvýraznění efektu střelby.

„Co třeba silnice?" zeptal se Sloan Pellama.

„K čemu chceš silnici?"

„Rád bych, aby zemřeli na silnici," prohlásil Sloan. „Nebo aspoň poblíž silnice."

Herečka v mokasínách řekla: „Já nechci, aby po mně zase střílel. Je to hlučné, špinavé a vůbec se mi to nelíbí."

„Vy musíte zemřít," odpověděl Sloan. „Přestaňte si stěžovat."

Herečka ukázala zkrvaveným prstem na film, který asistent kamery právě vytahoval z panaflexu. „Já už mrtvá jsem. Je to natočené."

Režisér se zadíval do země. „Rád bych měl nějakou cestu vedoucí lesem. Ne, vlastně přes pole. Přes velké pole. Třeba vedle nějaké školy nebo tak něco. Ross a Dehlia plánují poslední loupež. Jenže je to léčka. V oknech se zčistajasna objeví hoši od Pinkertonů a..."

Pellam začal něco říkat.

„Přestaneš už s těmi kecy o Bonnie a Clyde, Pellame?" vybuchl Sloan. „Tohle bude něco jiného. Všichni si budou myslet, že je nakonec zastřelí - diváci budou čekat, že uvidí druhý Bonnie a Clyde. Bude jim připadat, že tohle už někde viděli. Jenže e-e. Ty děcka nakonec uniknou. Možná se agentům zaseknou pistole a..."

„Oběma agentům se zaseknou pistole?" zeptal se Danny. „Jsou tam přece dva."

„No, jednomu se zasekne a druhý se netrefí."

„Takže teď už zas chceš, aby to přežili?" zeptal se Danny bystře.

„Ne, ne, ne. Chci, aby nejdřív unikli a pak je zabili, třeba při nějaké prapodivné nehodě. Už to mám. Vjedou pod vlak."

„Jestli mě při tom znova nezastřelí, tak mi to nevadí," nechala se slyšet herečka.

„Jenže při srážce s vlakem zemřeli hlavní hrdinové už někde jinde," ozval se Pellam. „Kde to jenom bylo? Hodně se to točilo v sedmdesátých letech. Elliott Gould možná jednou vjel s autem pod vlak. Nebo Donald Sutherland. V Sugarland Expressu." Pellam přemýšlel, proč ho to tak štve. Blues řeky Missouri přece nebyl jeho film.

Práskač od studia - mladý muž s vlnitými vlasy, které neměl stažené do copu - si zapálil cigaretu a nadhodil zdánlivě k nikomu: „Víte, kolik stojí pronájem vlaku?"

Sloan se chystal promluvit, ale pak si to rozmyslel. „Možná by mi stačil tahač s návěsem."

To už Pellam nevydržel. „Proč ten film rovnou nepřejmenuješ na Bonniina dcera a Clydeův syn?"

Danny plácl Pellama do dlaně, jako že trefil do černého.

Režisér si jich nevšímal. „Danieli, přepis ten scénář a opatři Johnovi kopii. Chci, aby to vypadalo, že je agenti rozstřílejí, ale pak se něco stane, oni uprchnou a postihne je nějaká prapodivná nehoda."

„Jaká nehoda?" zeptal se rozhořčený Danny. „Co se jim stane? Řekni mi to. Dej mi tip."

„Nechám se překvapit," odpověděl režisér. „Chci, abys to podal tak, že Lidé se jich dotknout nemůžou, ale Osud ano. Osud, příroda nebo nějaký podobný nesmysl."

„Přeješ si nějaký konkrétní typ silnice?" zeptal se Pellam.

„Silnici..." Režisérovy oči začaly opět poletovat. „Chci, aby byla u řeky, a chci mít na jedné straně velké pole. Chci, aby jejich auto nakonec do té řeky nějak dokodrcalo."

Řeka. Pellam se zašklebil. Sehnat povolení k natáčení na podobných místech bylo v dnešní době často zhola nemožné - nikdo nechtěl mít ve svém vodním toku benzin, olej nebo nejrůznější části aut. Mnoho automobilových havárií, které končily pod vodou, se proto natáčelo načerno - bez povolení a co nejrychleji, aby to příslušné úřady nestačily zjistit a aby i poté ležely veškeré důkazy dávno na dně řeky nebo jezera. Pellam tipoval, že jestli bude Sloan trvat na utopení Rossova packarda v řece Missouri, bude se muset natáčet po partyzánsku.

„Podívám se na rozpis natáčení," řekl Sloan a vyrazil ke dveřím. Než však stačil odběhnout, ozvaly se z chodby rozhádané hlasy a do místnosti vcouval bezpečnostní strážník následovaný dvěma vysokými muži ve světle šedých oble-

cích. Muži kráčeli odhodlaně směrem ke strážníkovi a hovořili přitom tichými a příjemnými, nicméně neodbytnými hlasy. Jeden z nich pak pohlédl na Pellama a otočil se ke kolegovi. „To je on," řekl a oba se rázem odvrátili od neklidného a brunátného strážníka a vyrazili k Pel-lamovi.

„Hej, hej, hej," bránil se Sloan. „Co to má znamenat?"

„John Pellam?"

Než však Pellam stačil odpovědět, řekl Sloan netrpělivě: „Tohle je uzavřené natáčení. Budete muset odejít."

„Promiňte, že vás vyrušujeme," odvětil jeden z mužů vysokým kajícným hlasem. „Nepotrvá to dlouho." Otočil se k Pellamo-vi. „Vy jste John Pellam?"

„To jsem."

Sloan se díval na Pellama se směsicí rozpaků a vzteku. „Johne, co je to za chlapy? Co se tady děje?"

Tito muži však stejně jako o den dříve policisté naprosto Sloa-na ignorovali a znovu se obrátili k Pellamovi. „Jsme z Federálního úřadu vyšetřování." V jejich rukou se objevily legitimace.

A stejně jako o den dříve při návštěvě policistů přestali i nyní všichni pracovat, otočili se k příchozím a civěli.

„Já jsem zvláštní agent Monroe a toto je zvláštní agent Bracken. Mohl byste jít s námi ven? Rádi bychom vám položili několik otázek." Zkrvavené herečky si agenti nevšímali. Snad proto, že už během kariéry viděli hezkou řádku těl prostřílených samopalem.

„O čem?"

„O jednom zločinu, jehož jste možná byl svědkem. Měl byste pár minutek?"

„To bych tedy opravdu neměl."

„Ale ano," řekl Bracken. Na rozdíl od Monroea, který díky vlasům ostříhaným na ježka a pěstěnému knírku vypadal přesně jako agent FBI, připomínal zanedbaný Bracken ve zmačkaném obleku spíše lupiče. Možná pracoval jako tajný. „Nepotrvá to dlouho." „

„Má spoustu práce," vložil se do věci Sloan. „Všichni máme spoustu práce."

Bracken promluvil na Pellama, jako by tento protest vyřkl právě on. „Víte, pane, pokud budete i nadále odmítat spolupráci, budeme vás muset odvézt do St. Louis a..."

Sloan k nim vykročil. „Já tedy nevím, o co se tady jedná, ale nemůžete sem přece jen tak vpadnout. Přineste si soudní příkaz nebo něco. Johne, co se to tady děje, sakra? Co to plácají?"

„Jistě, pane, můžeme si nechat vystavit soudní příkaz. Ale ten by již v tom případě zněl na zatčení zde přítomného pana Pellama... '

„Za co?"

„Za maření výkonu spravedlnosti a pohrdání veřejnými orgány. Takže jestli chcete, abychom pokračovali takto..."

„Ježíšmarjá," zaúpěl Sloan a zavřel oči. Působil rozrušeněji než Pellam. „Tak s nima promluv, Johne." Zběsile mávl rukou, jako by odháněl dotěrnou mouchu. „Tyhle problémy tady nechci. Rozumíš mi?"

„Možná kdybychom mohli jít ven, pane Pellame," řekl Monroe. „Nemělo by to trvat dlouho."

Sloan netrpělivě zvedl obočí na Pellama a sdělil agentům: „To bych vám byl vděčný."

Pellam vyrazil před oběma agenty z domu, prošel kolem řady natáčecích dodávek, kamerových vozíků a aut s agregáty a zamířil na ulici. Agenti mu neustále ukazovali na chodník, mimo zvědavé pohledy herců, natáčecího štábu a davu místních obyvatel, kteří fascinovaně zírali na filmařské vybavení a čas od času zamávali - někteří bázlivě, jiní jako příbuzní - na herce.

Jeden muž středního věku ukázal na Pellama a zašeptal cosi ženě, která stála po jeho boku. Jejich obličeje jako by rázem potemněly a oba pak beze stopy úsměvu přihlíželi, jak Pellam mizí z dohledu za řadou neudržovaných živých plotů. Když pak Pellam na pokyn obou agentů odbočil do uličky mezi dvěma prázdnými do-iy, nabídl se mu ještě jeden po-

hled na manželský pár. Oba na něj stále zírali s neskrývaným nepřátelstvím a tentokrát se k nim navíc připojilo několik dalších přihlížejících.

V polovině uličky, která - jak si Pellam myslel - vedla k autu obou agentů, se oba muži zastavili a obestoupili ho.

„Tady můžeme mluvit."

„Tady?" Pellam couvl, aby získal od obou agentů odstup. Přitom se otřel o cihlovou zeď jednoho z domů. Otočil se a zjistil, že je obklíčen.

Obrátil se zpátky k Brackenovi. „A nemohli bychom..."

„Drž hubu," vyštěkl pěstěný Monroe.

Bracken namířil vypasený prst Pellamovi na hrudník a tvrdě ho postrčil ke zdi. „My víme, že u tebe byl. Víme, že ti šlápl na krk." Přestože byli oba oholení, Bracken dosud tento úkon zjevně neměl v krvi. Kromě toho páchl potem. Tihle hoši vodu po holení neznali.

Zachmuřený Pellam mávl rukou a vyrazil k ústí uličky. „Běžte : čertu."

Náhle ho dvě obrovské dlaně popadly za ramena a mrštily jím zpátky na zeď. Jeho hlava přitom narazila do okna, které náraz nevydrželo a prasklo.

„Ještě jsme neskončili," konstatoval Monroe. Vzhledem k tomu, že měl za pasem nezákonně držený revolver, si Pellam nepřál, aby ho agenti šacovali. Odevzdaně tedy zvedl ruce a obrátil je dlaněmi ven. „Tak co kdybyste mi prostě řekli, o co tady jde?"

„Svědek federálního zločinu, který odmítne vypovídat nebo poskytne prokazatelně falešnou výpověď, může být obviněn z maření průchodu spravedlnosti, pohrdání veřejnými orgány a křivopřísežnictví." Bracken měl na chlupatém zápěstí tlustý zlatý náramek, který u agenta federální vlády působil dosti nevhodně. „A také ze spiknutí, pokud jsou mu prokázány styky s pachatelem původního trestného činu."

Bracken sklopil obličej k Pellamovi. „Chci říct, že jestli nemáš kuráž nám vyklopit, cos v tu noc viděl, budem se na

tebe dívat jako na spolupachatele." „Zatýkáte mě?" „Ale kdepak, pane."

„V tom případě jsou to policejní ústrky. Myslím, že je čas, abych zavolal právníka."

Bracken ho znovu chytil za klopy a odmrštil ho na zeď. Pellam si pamatoval, že má držet hlavu skloněnou, aby nerozbil další okno. „Víme, že jsi v tom lincolnu viděl Crimminse, a chceme, abys ho identifikoval."

„Já vůbec nevím, o kom to mluvíte."

„O tom chlapovi, který tě podplatil. Už si na něj nevzpomínáš?"

Monroe vylovil z kapsy fotografii. Byla pořízena z videozáznamu průmyslové kamery a v pravém rohu opatřena datem a časem. Snímek samotný pak zachycoval podsaditého muže se širokým slovanským obličejem a ustupujícími vlasy. Ústa měl otevřená a právě otáčel hlavu, aby promluvil na člověka, který zřejmě mimo záběr kráčel za ním.

„Toho jsem nikdy neviděl."

„Podívej se ještě jednou, Pellame. To je Peter Crimmins."

„Já vůbec..."

„Podívej se znovu, Pellame," poručil Monroe. „To je ten chlap, který seděl v lincolnu. Chlap zodpovědný za smrt Vincenta Gaudii a postřelení maddoxského policisty. To je ten chlap, kterého jsi viděl. Potřebujeme už jen, abys to potvrdil."

„Nemůžu potvrdit, co jsem neviděl."

„Takže nebudeš spolupracovat?" vyštěkl Bracken.

„Vždyť tohle je spolupráce - poslouchám vás přece. V tomhle případě je to vlastně víc než spolupráce. A teď odcházím."

Byla to dlouhá, předlouhá hodina.

Peter Crimmins se potil. Značkovou bavlněnou košili měl na zádech a pod pažemi celou propocenou. Pot se mu vytvářel i na chlupech na prsou, a kdykoliv se pohnul, ucítil na kůži jeho chlad. Krůpěje potu mu pronikly dokonce i do

hlubokých tukových polštářů v místě, kde jeho hrudník přecházel v pas, a neustále mu stékaly po zádech.

Crimmins věděl, že mohl kdykoliv požádat agenty o odchod a oni by ho pak buďto museli nechat být, anebo ho zatknout. Kdyby ho ovšem byli zatkli - což mohli velice snadno učinit -, musel by mít po svém boku svého přítele a právníka.

A přesně to si Crimmins nepřál. Takže mu nezbývalo než souhlasit s výslechem. Pokynul mužům, aby se posadili v jeho kanceláři vtěsnané mezi parkovištěm a místností s tmavými psacími stoly, a přiložil si špičku prstu na mateřské znaménko nad okem. Záplava otázek trvala celou hodinu. Agenty představovali dva pohlední černoši, kteří vypadali spíše jako čerství absolventi obchodní akademie než jako federální policisté. Crimminsovi silně připomínali mnohé z jeho klientů (legitimní i méně legitimní) -byli bystří, zdvořilí, zdrženliví.

Pod povrchem z nich však vyzařovalo cosi, z čeho šel Crimminsovi mráz po zádech.

Jeden kladl otázky a druhý střídavě civěl na Crimminse a střídavě si psal poznámky.

„Mohu se vás zeptat, kde jste byl v pátek večer, pane?"

Crimmins nesnášel oslovení pane. Z úst agentů odpadávalo jako kapička slin na konci věty a mělo mu dávat najevo, jak silně jím agenti pohrdají. Jenže co mohl dělat? Při jakémkoliv vyjednávání platilo staré pravidlo - nikdy neříkej nic, co by mohlo být později použito proti tobě. A pokud by si Crimmins někdy v budoucnu stěžoval na policejní ústrky, agent by jednoduše prohlásil: Nikdy jsem ho neoslovil jinak než „pane"... Podívejte se na přepis.

„Většinu večera jsem strávil ve své kanceláři."

„Dokdy jste tam byl?"

„Asi do deseti. Možná do tři čtvrtě."

„Sám?"

„Ano. Sekretářka odjíždí každý den v pět patnáct. A já často zůstávám v práci dlouho do večera." „Je tu nějaký hlídač?"

„Jistě, máme zde hlídače. Ale když jsem v tu noc odjel, žádné jsem neviděl."

„Dá se nějak potvrdit, kde jste přesně byl?" „Vy si vážně myslíte, že jsem zabil Vince Gaudiu?" zeptal se Crimmins rozhořčeně.

„Dá se to nějak potvrdit, pane?" zopakoval agent otázku.

„Ne."

„Vlastníte automobil značky Lincoln?"

„Ano. A dodávku Mercedes. Diesel."

„Jakou barvu má váš lincoln?"

Crimmins si začal mnout znaménko nad obočím. Proč ho tolik nenávidí? „Tmavě modrou. Ale to už přece víte, ne?"

„Číslo poznávací značky?"

Crimmins jim ho uvedl.

„Kde bylo to auto v noci, o které mluvíme?"

Crimmins měl hlad a navíc ho trápila hypoglykemie. Pokud pravidelně nejedl - což někdy znamenalo až pět jídel denně -, postihovaly ho podobné záchvaty. S jistým uspokojením si pomyslel, že v předvečer smrti už Vince Gaudia neměl možnost sníst poslední jídlo. „Odjel jsem s ním do města."

„A kde jste ho zaparkoval, pane?"

„Tam, kde s ním parkuju vždycky. V garáži u Ritzu."

„A jde o model Lincoln Continental?"

„To už jsem vám říkal."

„To tedy ne. Nevíme, jaký máte model. Je to model Continen-

H?"

„Je to Town Car."

„A teď mi ještě jednou řekněte, kde jste v inkriminovaný večer

byl"

„Myslíte, kde jsem seděl?" zeptal se Crimmins.

„Tvrdíte, že jste byl ve své kanceláři."

„Já to netvrdím. Já tam byl. To už jsem vám říkal. Copak on si to nezapsal? Viděl jsem, jak si to zapisuje."

„Proč tam nebyla vaše sekretářka?"

„Každý den odchází asi ve čtvrt na šest. To už jsem vám taky říkal."

Výslech pokračoval dál a dál a dál a agenti chytali Crimminse za každé slovo.

Nakonec se oba postavili, zaklapli zápisníky a sebrali si kabáty. Zničehonic byli pryč.

Crimmins se posadil za stůl. Díval se na důvěrně známé vrypy na okrajích, přejížděl po nich prstem a cítil tlak opasku na břiše.

Vtom zazvonil telefon.

Ve sluchátku se ozval Crimminsův advokát. Crimmins se rozhodl, že mu o návštěvě z FBI neřekne. Proběhla sice hůře, než čekal, ale kdyby mu o ní řekl, advokát by bezpochyby začal běsnit a vyptávat se, proč s agenty mluvil sám. Na toto téma však nakonec nedošlo; advokát nechtěl poslouchat, nýbrž mluvit.

„Pete, mám pro vás několik zpráv. Zavolejte mi z bezpečného telefonu, dobře?"

Crimmins cosi zabručel a zavěsil. Sešel ze schodů a vyrazil na ulici k podzemní garáži hotelu Ritz Carlton. Aniž by vytahoval lístek, kývl na mladého obsluhujícího, který odpelášil pro jeho lincoln. Když se objevil, Crimmins si svůj vůz kysele prohlédl. Dal chlapci spropitné, nasedl do auta a vyrazil na širokou silnici. Zvedl sluchátko palubního telefonu, jehož číslo se měnilo tak často, že šlo s pětadevadesátiprocentní pravděpodobností o zcela bezpečnou linku.

„Říkal jste, že máte zprávy." Crimmins jel zvolna a ani zdaleka nedosahoval povolené rychlosti.

„Svědek," pronesl nepřítel a advokát v jedné osobě.

„Ano."

„Svědek toho Gaudiova případu."

„Já vím, koho máte na mysli. A co je s ním?" vybuchl vztekle Crimmins, protože přece jen existovala pětiprocentní pravděpodobnost, že linka bezpečná není. „Našel jsem ho."
„Jak?"

„Požádal jsem pár lidí o laskavost."

Požádal o laskavost? Nesmysl. Pijavicím nikdo laskavosti neprokazuje. „A kdo je to?"

„Jeden chlápek z filmové společnosti tady v Maddoxu." „Z filmové společnosti? Nikdy jsem tu o žádné filmové společnosti neslyšel."

„Natáčejí tady nějaký gangsterský film." Advokátův hlas byl prodchnut ironií, kterou si Crimmins nepřál připustit. „No a dál? Řekněte mi o něm něco."

„Vědí o něm, že viděl, kdo je v tom autě," odpověděl advokát. „Maddoxská policie i FBI. Jenže on byl zatím příliš vyděšený, než aby pro ně svědčil."

„A co viděl?" zeptal se Crimmins pomalu. „Jsou si jistí, že zahlédl řidiče," řekl advokát a dodal: „Ale měl bych vám říct ještě něco jiného. Slyšel jsem od jednoho člověka z ministerstva spravedlnosti, že po něm půjde Peterson. Chce po něm skočit oběma nohama. A skákat po něm tak dlouho, až vás potopí."

Crimmins si povzdechl. „Jak se jmenuje?"

„John Pellam."

„A kde se zdržuje?"

Advokát zaváhal - snad ho zarazil Crimminsův náhlý zájem o podrobnosti -, ale pak řekl: „Má tady karavan. Znáte to, takovou obytnou dodávku. Parkuje s ní na různých místech, ale většinu času tráví ve starém karavanovém kempu u řeky v Maddoxu. Nedaleko té cementárny."

„Myslel jsem, že je ten kemp zavřený."

„Možná ho kvůli těm filmařům zase otevřeli."

„A okolí je opuštěné, že?"

Advokátovo váhání nyní přerostlo v dlouhé ticho. „Proč to chcete vědět?" vysoukal ze sebe advokát nakonec. „Řekněte mi to, Petere."

„Prozatím od vás nic dalšího nepotřebuji," oznámil mu Crimmins.

„Shrnete mi to, Nelsi," řekl Ronald L. Peterson, státní zástupce pro východní Missouri.

Seděl v prostorné pracovně zařízené ve funkčním stylu šedesátých let s drahým nábytkem. Pracovní stůl byl z masivního týkového dřeva, ale při pohledu shora to člověk nepoznal, protože pracovní plocha byla pokryta tisícovkami papírů. Na policích na knihy, které zabíraly tři stěny ze čtyř, stály naskládány tmavé a ohmatané svazky. Mooreova příručka federálního práva. Zásady federálního trestního práva. Pravidla federálního občanského soudního řádu. Zprávy o případech, výklady zákonů, věstníky advokátní komory.

Mladý Nelson, solidní světlovlasý a čistokrevný koncipient, otevřel spis přeplněný žlutými lístečky s poznámkami a začal vytahovat a třídit jednotlivé listy.

Čtyřiačtyřicetiletý Peterson měl na sobě modrý oblek od Brooks Brothers, který byl přibližně pětkrát mladší než on, bílou košili a žlutou kravatu s černými puntíky (v zásadě se jednalo o letní model, ale jemu tato kravata nosila štěstí, neboť ji měl kolem krku, když dostal do vězení hned sedm předáků Cosa Nostry, a tak si ji uvazoval vždy, když měl pocit - stejně jako nyní -, že potřebuje, aby se na něj usmálo štěstíčko). Také z něj vyzařovala solidnost zdůrazněná silnýma rukama a hladkým obličejem. Kromě toho plešatěl a v pase se mu rýsovalo bříško, které pod bílými košilemi, jež ze zásady nosil, působilo napjatě a lehce narůžověle. Peterson byl zkrátka typem muže, v jehož obličeji se stále zračí třináctiletý chlapec. Ostatně ani v dalších ohledech se Peterson od té doby příliš nezměnil: byl sebejistý, mstivý, bystrý, odhodlaný, afektovaný. A maniakální.

Petersonův přístup k vlastní práci, stejně jako přístup k zákonům vůbec, se dal charakterizovat téměř okouzlující jednoduchostí. Funkci nejvyššího státní zástupce ve velkém obvodu vykonával ze stejného důvodu, z jakého předtím devět let působil na ministerstvu spravedlnosti: protože se jednoduše domníval, že lidé, kteří se dopustí špatné věci, by měli jít do vězení.

Kdysi před lety, když Peterson studoval na právnické fakultě a stále se nemohl rozhodnout, jaký obor a budoucí

dráhu by si měl zvolit, slyšel jednoho profesora prohlásit, že z nejlepších právníků se stávají nejhorší soudci. Čímž měl na mysli, že výkon práva se řídí vlastní morálkou - právníci se zkrátka obejdou bez hrůzu nahánějících soudů o tom, co je dobré, a co špatné: oni se prostě drží pravidel. Tento postřeh byl pro Petersona učiněným zjevením, a tak hned příští léto nastoupil jako asistent na stejném státním zastupitelství, které nyní vedl. Již od prvního dne se řídil výše zmíněnými jednoduchými pravidly a uplatňoval je s oddaností fundamentalistického šíita, s nímž koneckonců sdílel i podobný smysl pro spravedlnost a téměř extatické pochopení pro abstraktno.

Muž, který se stal objektem Petersonova současného džihádu, se jmenoval Peter Crimmins. Tažení proti tomuto člověku přitom zdaleka nesouviselo s nechvalně proslulým a Petersonovu funkci ohrožujícím pořadem 60 Minutes tak, jak by si snad někdo mohl myslet. Kdepak, Peterson na Crimminsovi nejvíce nenáviděl to, co sám kdysi označil za závažný problém celé Ameriky - skutečnost, že se tento legitimní podnikatel chladnokrevně a vědomě rozhodl věnovat se nezákonným aktivitám. Stejně jako lidé zneužívající informací v obchodním styku (které Peterson nesnášel neméně vášnivě) také Crimmins postupem času zjistil, že zisky z řádného podnikání v oboru nákladní dopravy nemohou ukojit jeho chamtivost, a tak rozšířil své pole působnosti i na praní špinavých peněz a další zločiny, jako by to byl zcela logický krok v tržním rozvoji společnosti.

Asistent státního zástupce Nelson si pečlivě prohlédl všechny lístečky s poznámkami a pohlédl do adolescentních očí svého nadřízeného. „Je to nějaké pochybné." Vtom se zarazil a okamžitě . zalitoval zvoleného výrazu. Peterson ustavičně vštěpoval svým lidem do hlavy, aby nepoužívali povrchní hodnocení. Chtěl konkrétní fakta. Ano a ne. Kromě toho byl Peterson proslulý svými výbuchy hněvu. Dnes však neměl náladu peskovat podřízené za podobně nahodilá selhání. Znovu upil trochu kávy a zeptal se: „Co víme o Crimminsovi v noc toho atentátu?"

„Všechno popírá, ale nemá alibi. Nesledovali jsme ho sice, ale dvě hodiny před a po přestřelce jsme nezachytili žádný telefonát. Lincolna ovšem vlastní."

„A souhlasí?"

„Jen nepřímo. Vůz, v němž pachatel ujel, i Crimminsův lincoln mají tmavou barvu. Ale značku ani žádné jiné poznávací znamení nemáme. Zatím."

„Crimmins má přece toho bodyguarda, ne?"

„To jo. Jenže ten neodpovídá popisu střelce."

„A co předchozí odposlechy?" zajímal se Peterson. „Nenašlo se v nich slovíčko, které by Crimminse usvědčovalo, že si tu vraždu objednal on? Nemluvilo se tam někde o nějaké nehodě. Nebo o nějakém, eh, velkém úklidu?"

Nelson odpověděl, že ne, a přejel si rukou po mladistvé a růžové tváři, pod níž jako by se několika zuby nervózně kousal do jazyka. „Jenže," dodal, „víte přece, jak těžké to sledování bylo. Polovinu telefonátů absolvuje Crimmins z budky v parku a přístroje v autě..."

Peterson se poklidně otočil na funkcionalistické židli z šedesátých let a olízl z okraje šálku kávovou šmouhu. Přijít o mediálně známého svědka, do nějž vkládal tolik nadějí, pro něj bylo ranou, která se nedala zacelit prostým výbuchem vzteku. Kromě toho by Petersonův vztek nemohl mít jiného adresáta než sebe samotného - za to, že vyhověl Gaudiově žádosti a přestal mu poskytovat policejní ochranu.

Státní zástupce si nyní pomalu povzdechl a rozhlédl se po městě. Byl ovšem Crimmins při té vraždě skutečně fyzicky přítomen? A proč? Možná měl s Gaudiou schůzku. Možná se s ním snažil uzavřít nějaký obchod, ale jednání se mu vymklo z rukou.

Peterson se pohladil po stehnech. V současné době držel dietu. (Jednou z věcí, které ho silně znepokojovaly, byl i fakt, že vypadal úplně jako Peter Crimmins. Ten měl ovšem o něco více vlasů.) Jeho hlava se pomalu, ale rázně otočila k Nelsonovi, jako by ji poháněl nějaký velmi těžký převod. „A co ten svědek? Jak že se to jmenuje? Pellam?"

„Policie nám nechce nic prozradit."

„Hajzlové," ulevil si Peterson. Poplácal se po noze a cítil, jak se mu na ní třese tuk. „Jeden z jejich lidí koupí kulku a starosta s komisařem sedí na svědkovi jako žába na prameni. Vy víte, proč to dělají. Kvůli PostDispatch. Proto to dělají. Kdo si ho vzal na starost?"

„Monroe s Brackenem. Pěkně si ho podali. Jenže on nemluví."

„Určitě do toho auta viděl?"

„Jo. Nemohl ho nevidět. To je úplně vyloučeno."

„Myslím, že dostal pěkně zaplaceno."

„Taky si to myslím," souhlasil Nelson, přestože to nebyla tak úplně pravda. Spíše se domníval, že Crimmins svědkovi jednoduše řekl: „Jestli budeš mluvit, zabiju tě."

A Pellam dočista oněměl.

„Vrhněte se na to, hezky od podlahy," řekl Peterson. „Zjistěte o něm, co se dá."

„O kom, o Crimminsovi?" Nelson si naštěstí vzápětí uvědomil, že to byla navýsost hloupá otázka, a rychle dodal: „Vlastně ne, vy myslíte Pellama."

„Ehm. A pak řekněte tomu Monroeovi s Brackenem..." Peterson se zadumal a nepřítomně se podíval na natahovací hračku na pracovním stole. „... ať to z něj vytlučou."

„Cože?" zašeptal Nelson.

Peterson zamžoural a pohlédl na znepokojenou tvář svého asistenta. „Obrazně řečeno," dodal nenucené. „Chci říct, ať se ho drží jako klíště. Věděl jste snad, že to tak myslím, ne?"

„Obrazně řečeno," prohlásil Nelson. „Jasně, že jsem to věděl."

Pellam si náhle uvědomil, že Ninu Sassowerovou zná už čtyřiadvacet hodin a přitom stále netuší, čím se vlastně živí.

„Momentálně jsem nezaměstnaná," odpověděla mu Nina. Zčervenala a náhle působila nesmírně rozpačitě. Pellam jí řekl, že je u filmu už více než deset let a většinu této doby byl také nezaměstnaný.

Kráčeli spolu tím, co zbylo z centra Maddoxu. Před chvílí doobědvali a za Pellamova nenápadného usměrňování se vydali směrem z parku, kde právě Tony Sloan připravoval choreografii vraždy dvou mužů od Pinkertonů, kteří náhodou narazili na Ros-sův úkryt. Když se ozvaly výstřely, Nininy úzké oči začaly znepokojeně těkat sem a tam. Střelba samozřejmě nebyla opravdová, ale děsila i tak. Pellam se dotkl Nininy paže a nasměroval dívku k řece.

Dnes měla Nina na sobě velký oranžový svetr s výstřihem ve tvaru V. Se svetrem ladila oranžová sukně, která se v čerstvém větru vzdouvala a pleskala jako plachta lodi. Kromě toho měla Nina béžové boty a kabát ve stejném odstínu. Na Santa Monica Boulevard by byla podobná kombinace zcela nepřijatelná, ale tady v Maddoxu působila docela elegantně.

Když se vzdálili od místa výstřelů, Nina se trochu uvolnila. „Než mě propustili, pracovala jsem jako poradkyně na základní škole."

Pellam tyhle testy znal, protože je sám kdysi absolvoval. Jeho učitelé ve městě Catskill, kde vyrůstal, ho sice povzbuzovali, ale poradenské testy prozradily, že je poměrně málo způsobilý pro jakékoliv povolání na uvedeném seznamu. (Jelikož Pellam rád četl, poradce mu navrhl: „Knihkupec." A jelikož také rád chodil do kina, poradce nadhodil: „Biletář a při spoustě tvrdé práci provozní kina.")

„Ale já jsem nebyla poradkyně pro otázky povolání/' bránila se Nina, když jí to Pellam vylíčil. „Byla jsem spíše terapeutka."

„Takže psychiatrická?"

„Psycholožka. Jenže pak přišly rozpočtové škrty... Tady i v Illinois. Myslím, že je to stejné v celé Americe."

„Překvapuje mě, že v Maddoxu vůbec zbyly ještě nějaké školy."

„No, já vlastně bydlím v Cranstonu, kde to není tak hrozné jako tady. Je to blíž u St. Louis. Ale ani nám se nevede dobře. Navíc si myslím, že když tě někdo propustí, je ti

úplně jedno, jestli je nezaměstnanost jedno procento nebo dvacet."

„To asi jo."

Oba se dívali na širokou ulici. Půl kilometru od nich se táhl šedivý pás řeky. I přes spletitou síť elektrického a telefonního vedení nad hlavou vypadala ulice jako vystřižená z devatenáctého století a připomínala opuštěné příhraniční město. Pellam si dokázal velmi živě představit, jak se zde plahočí zablácená koňská a mezčí spřežení a jak se říční dělníci brodí blátem k dokům. Opodál zahlédl několik zanedbaných tajemných budov, které jako by sem někdo přenesl z roku 1880. „Udělám si pár fotek. Vydrž na vteřinku."

Vytáhl otlučený polaroid a pořídil čtyři fotografie. Ještě vlhké čtverečky si pak zastrčil do kapsy košile a pokračoval v chůzi. Nina šla vedle něj.

„Ty jsou na ten váš film?"

„Na ten, který teď natáčíme, ne. Ale vedu si katalog budov a míst, o které by mohli mít režiséři zájem. Takhle aspoň nemusím vymýšlet vymyšlené pokaždé, co mi někdo zavolá."

„Takže ty pracuješ pro studio? Nebo máš vlastní firmu?"

„Jsem na volné noze. Jako skoro všichni tady. Studia se dneska starají jen o finance a distribuci. Všechny ostatní si najímají na externí smlouvu. Kdysi to bývalo jiné. Ve třicátých a čtyřicátých letech studiu patřila celá tvoje duše - tedy pokud jsi nějakou, měla."

Nina se nezasmála, ale jako by si tuto informaci o fungování Hollywoodu vrývala do paměti, takže se Pellam rozhodl, že se raději nevytasí s vtipem o castingovém gauči. Alespoň zatím. Otočil se zpátky ke starým budovám a Nina přihlížela, jak pořizuje další fotky.

„Copak?"

„Zajímá mě ten tvůj katalog."

Pellam přechovával fotografie v pořadačích, které ukládal do krabice uschované v karavanu pod postelí. „To se dá zařídit," řekl.

Ušli dalších pár kroků.

„Co kdybychom šli dovnitř?" Nina kývla na jedno starožitnictví. A přestože si Pellam naléhavě uvědomoval, že Sloanovi dluží velké pole, samozřejmě souhlasil. Vešli tedy do obrovského skladiště plného zatuchlých zbytků z budov určených k demolici. Nina prohlásila, že ji zajímají sloupy a krbové římsy. Po chvíli našli dva zpráchnivělé dřevěné sloupy, které někdo naprosto necitlivě oholil na kost - na povrchu byly stále vidět kousky nátěru, zářezy a spáleniny po letovací lampě. Nině se sloupy líbily, ale čtyři sta dolarů za kus se jí zdálo příliš. Pellam souhlasil. Navíc se nedomníval, že by se hodily do jeho moderního kalifornského bungalovu na Beverly Glen. „A taky jsou v karavanu nebezpečné," dodal.

Nina se usmála a zastavila se před tmavým oprýskaným zrcadlem ve starém dubovém rámu. Odhrnula si vlasy z čela.

„Řekni mi něco o sobě," vyzval ji Pellam.

Nina zčervenala a zadívala se na mosaznou putnu na uhlí s vytepaným obličejem.

„Cherubín," utrousil Pellam a nenaléhal na odpověď na otázku, jíž se Nina vyhnula.

„Vždycky jsem si myslela, že je to doutník. Takový ten, jaký kouřil Clint Eastwood v těch italských westernech."

„A není to viržinko?"

„To by mohlo. Vždycky se mi všechno plete."

Po chvíli Nina zaruputile pronesla: „Takže ti mám říct něco o sobě. No jo." Očividně se až do této chvíle připravovala na odpověd. „Nejspíš ti to bude připadat pěkně nudné. Vyrostla jsem v Maddoxu. Pak jsem šla na Mizzou - to je přezdívka Missourské univerzity - do St. Louis. Studovala jsem anglickou literaturu, což člověku nic nepřinese. Sehnala jsem místo v knihovně, ale vůbec se mi tam nelíbilo. A tak jsem si udělala státnice z psychologie. Přestěhovala jsem se do Cranstonu, odkud to bylo bezpečně daleko od mámy a v té době i od táty. Koníčky? Astrologie, šiatsu..." To je nějaká masáž? pomyslel si Pellam rychle. Znají se už dost důvěrně na to, aby se před ní zmiňoval o stehně? Nejspíš ne. A tak se

Pellam rozhodl pro záda. „Mám takový problém se zády," řekl a dodal: „S dolní částí zad."

„Já dolní části zad nedělám," opáčila Nina s předstíraným zklamáním.

„Aha, specializuješ se." Pellam počkal, až uplyne přesně odměřený interval. „Žádný přítel?"

„Přítel..." Nina se zamyslela a Pellam přemýšlel, jestli se snaží upříst hodnověrnou lež. „Existuje někdo, s kým se tu a tam vídám. Spíš méně než více. Víš, jak to bývá. Když jsem byla mladší, hodně jsem s klukama chodila, ale asi je ve mně něco..., jako bych byla magnet na kretény. Nechápu, zpod jakých kamenů se tihle kluci vyplazili..."

„Bylas někdy vdaná?" „Ne. A ty ženatý?" Pellam přiznal, že je veterán.

„Víš, já bych se radši vůbec nevdávala, než abych se vdala a pak se musela bolestně rozvádět."

„No," odvětil Pellam, „když u toho neprožiješ bolest, tak to pořádně neoceníš." Oba se nad touto myšlenkou zamysleli a dívali se přitom na plivátko za devadesát dolarů. „Teď si myslíš, že jsem řekl pěknou hloupost," dodal Pellam.

Nina přikývla. „Ehm, jo, myslím, že jo." Zasmála se a oba se zastavili u beden plných starých alb, která se prodávala po padesáti centech. Pellam měl rád praskavý zvuk poškrábaných elpíček. Vlastně ani neměl CD-přehrávač. Peníze na hudbu strkal raději do desek. Když přijel domů, přehrál si je na kazety a ty pak poslouchal na tapedecku v karavanu. „Máš ráda hudbu?" zeptal se a probíral se přitom bednou s jazzem.

„No jo, hudba je nejlepší," oznámila Nina a dívala se mu přitom přes rameno na obal desky, kterou si právě prohlížel. „Kdo to je?" zeptala se. „Oscar Peterson." Ona se ptá, kdo to je?

„To zní povědomě."

„Oscar Peterson," řekl Pellam znovu.

„Eh..., já jsem spíš na soft rock, víš? Jaký slyšíš v rádiích. Uklidňuje mě to."

Ach ouvej.

„Tohle je jazz," konstatoval.

„Jako Stevie Wonder?" zeptala se Nina upřímně.

„No, v jistém smyslu," řekl Pellam. „Používají stejné noty."

Venku Pellama dostihlo voodoo v podobě Sloanova stihomamu. Vysvětlil Nině, že se musí vrátit do práce, a když se pak předklonil, aby ji na rozloučenou políbil na tvář, odpověděla mu pevným stiskem rukou, a dokonce se k němu naklonila. Poloviční objetí. Pellam sklopil oči a naskytl se mu nerušený pohled na klesající výstřih jejího svetru. Zíral na její bledou kůži, když vtom se náhle odtrhli a Nina zachytila pohled jeho sklopených očí. „Obdivoval jsem tvoje náušnice," řekl Pellam rychle. „Jsou vážně zajímavé."

„Dárek," pronesla Nina a podle všeho se rozhodla Pellamovi nevěřit.

Pellam si nasadil sluneční brýle a usmál se. „Chtěla bys se mnou někdy jet hledat pole?"

Nina přikývla. „Jasně. To bych ráda." Dotkla se jeho paže a zatvářila se vážně. „Ale chtěla bych ti něco říct."

Mám přítele, ale vlastně to není přítel. Mám přítelkyni a vlastně to je přítelkyně. Nemám ráda muže od filmu. Nemám ráda rty, které se dotýkají alkoholu...

„Copak?"

„Chci ti říct, proč jsem tě sbalila."

„A proč?"

„Teda, ne že by ses mi nelíbil."

„Ne."

„Víš, slyšela jsem, že když ta vaše filmová společnost přijela do města, najímala tady lidi. Teda, ne že by to byl jediný důvod, proč jsem se s tebou dala do řeči."

Aha.

„Existuje nějaký způsob, jak bych u vás mohla dostat práci?"

Upřímně řečeno to měl Pellam tušit. Rozhodně se mu to nestalo poprvé. Nina musela zahlédnout záblesk v jeho očích. Sluneční brýle zas tak tmavé nebyly.

„Promiň." Nininy oči rychle sjely k zemi. „Neměla jsem se ptát. Já jen..." „To nevadí."

„Já jen, že už půl roku nemám žádnou práci. Dokonce jsem ani nesehnala místo jako servírka."

Pellam se dotkl neuvěřitelně jemné oranžové vlny na její vypracované paži. „Problém je, že natáčení se už chýlí ke konci. Veškerý kompars už je vybraný a ten si stejně moc peněz nevydělá."

„Ne, ne, ne." Ninin obličej zrůžověl. „Já bych nechtěla hrát. Vlastně ani nemám ráda filmy. Připadají mi stupidní." Ona nemá ráda filmy? „Aha." Každý má přece rád filmy... „Tak cos měla na mysli?"

„Já nevím. Vidím ve městě tolik lidí od vaší společnosti..."

Třicet sedm herců z Hollywoodu. Šedesát dva místní kompar-sisti. Sedmdesát jeden člen výrobního štábu z Los Angeles, šedesát dva ze St. Louis, dvanáct kaskadérů, osm řidičů, dva produkční, dva lidé z cateringu, dva náhončí a krotitelé zvířat, jeden práskač ze západního pobřeží, jeden vizionářský režisér posedlý nejmodernější technikou.

A jeden tipař exteriérů.

„Můžu ti teda nějak pomoct?" zeptal se Pellam.

Nina se na minutku zamyslela. Ruměnec byl pryč a spolu s ním zmizela i její ostýchavost. Pellam měl dojem, že za Nininým bezvýrazným obličejem á la Julia Robertsová se přece jen skrývá nerudná školní poradkyně. „Když já neumím nic jiného než vést dívčí tělocvik a rozmlouvat se studenty."

Pellam ji znovu stiskl za paži. „A udělat ze sebe krásku."

Nina se uchechtla. „Ty se mnou flirtuješ."

„Ne, jen mě něco napadlo," odvětil Pellam a dodal: „Tedy kromě flirtování."

BLUES ŘEKY MISSOURI

SCÉNA 180A - INTERIÉR, DEN, ROSSOVO AUTO, pokr.

ROSS

Víš, poprvé jsem tě uviděl na tom plese. Bylo to... DEHLIA

(drží si zraněnou paži) já si vzpomínám. ROSS

Bylo tehdy strašně horko. A tys seděla na druhém konci místnosti od tím lampiónem.

ZÁBĚR na Dehliu a její vlasy vlající ve větru. Ohlíží se s LÁSKOU ' očích. DEHLIA

(vzdychá) Pod tím lampiónem, který se pak roztrhl. ROSS

Jasně, roztrhl se a žárovka pak svítila skrz papír a zaplavovala tě světlem. A v tu chvíli jsem pochopil, že jsi dívka pro mě.

„Jauvajs. To je příšerné. Dál to radši nečti, Pellame." Stile s Pelamem seděli na skále u řeky a dívali se na Missouri.

Pellam se znovu zahleděl do opraveného scénáře a začal procítěně recitovat. „Ze jsi dívka pro mě."

„Pellame," řekl Stile a svíjel se smíchem a bolestí. „Prosím."

„Přesně tohle říkají, než sjedou do řeky. Tobě to snad nepřipadá roztomilé? Ten roztržený lampión je metafora svobody."

„Víš vůbec, co je to metafora? Básnický příměr. Jenže v tomhle případě...," Stile kývl na scénář, „je to spíš básnický průser."

„Vsadím se, že v závěrečné scéně policajti najdou to auto, ale ne těla." Pellam nalistoval konec a začetl se. „Sakra, sakra, sakra, jasně že mám pravdu. Na to si musíme plácnout."

Nastavil ruku, Stile mu do ní plácnul a odbelhal se ke své yamaze. Celé odpoledne natáčel scénu, ve které koupí z bezprostřední blízkosti dvě kulky z pětačtyřicítky a pak se skutálí ze schodů. Celkem absolvoval třicet výstřelů a patnáct pádů, aby si to nakonec Sloan rozmyslel a rozhodl se, že Stile

musí po zastřelení proletět oknem. Koordinátor kaskadérských scén naštěstí trval na odkladu natáčení do zítřka, a tak měl Stile pro dnešek volno. Přijel tedy k Pellamovi a zbytek odpoledne strávili jízdou na motorce a hledáním rozlehlého pole pro Sloana. „Co to bylo za šťabajznu, se kterou jsem tě zahlíd?"

„Nina Sassowerová." Pellam vyrazil za Stilem k motorce. „No to je mi teda jméno. Ještě jsem ji tu neviděl." „To proto, že je na pláce první den. Sehnal jsem jí práci u maskérek. Docela jí to jde."

„A taky jí jde líbání a objímání tvé maličkosti." Což byla pravda, i toto jí šlo velmi dobře. „Castingový gauč je jedna věc, Pellame. Ale jestli ty dostaneš holku do postele za to, že jí seženeš práci maskérky, zatímco já skáču z vysokých baráků, a přitom se musím spokojit s nočním onanováním, tak na světě není žádná spravedlnost."

Pellam však nyní nemyslel na Ninu Sassowerovou ani na její objetí. Momentálně byl posedlý hledáním pole. Najít pro film domy a budovy bylo vzhledem k hospodářské situaci Maddoxu snadné, ovšem pole bylo něco jiného. Muselo být lemováno hustými stromy, silnicí a řekou a opodál musela stát v křovinatém porostu škola. Kromě toho nesměl chybět ani drobný útes, kde by se dal natočit dramatický pád.

Nejvhodnější lokalitou, kterou doposud našli, byl malý převis vedle zapleveleného políčka s dýněmi. Jenže aby se zde dala vytvořit iluze dramatického pádu, musel by se Rossův packard prodrat houštinou forzýtií, jalovců a mladých javorů.

„Tohleto Missouri je pěkně zarostlé," poznamenal Pellam, „a zoufale se mu nedostává polí."

„Pořád nemůžu pochopit, proč děláš pro Sloana. Dokonce i štětky mají určité zásady. Vždyť vy dva jste jako oheň a voda."

Pellam setřel z ciferníku svých laciných hodinek krůpěje rosy. Bylo právě šest. Za dvě hodiny se měl setkat s Martym Wellerem a Ahmedem Telorianem. „Dáme si pivo a zabalíme

to." Posadil se do sedla yamahy, Stile si strčil polaroid do kapsy a vyhoupl se za Pellama.

Vítr se vzdouval v náhlých mrazivých nárazech. Déšť už prakticky ustal, ale silnice byly stále posety jeho následky - kousky

kůry a větviček - a vzduch byl velice vlhký. Odkudsi se k nim přišoural pes se splihlou srstí, zběsile začal očmuchávat okolí, a když Pellam nakopl motor, opět zmizel. Motorka se vyřítila na asfalt.

„Volal jsem Hankovi," křikl Pellam přes řev motoru ve zmínce o advokátovi, kterého si najímala filmová společnost a s nímž hráli oba muži karty. „Říkal, že se s tím nedá nic dělat."

„Myslíš s těma lidma od FBI?"

„Můžou vyslýchat, koho chtějí, můžou zastavit produkci, můžou kontrolovat všechna naše povolení. Můžou odjet do Delaware nebo Sacramenta a ověřit všechno, co společnost někdy vytvořila nebo si nechala zaregistrovat."

„Fíííha, Tony tě upeče zaživa, hochu."

„Maximálně mě může vyrazit," řekl Pellam.

„Myslím, že za odmítnutí svědectví tě vyrazit nemůže. Vsadím se, že kdyby se o to pokusil, můžeš ho žalovat."

„Jo, jasně."

Pellam ukázal k řece. Vodu vedle nich brázdila skupinka říčních člunů. Vítr se opět zvedl a schoulení námořníci se s ním namáhavě přetlačovali. V přední části jednoho člunu stáli lodníci v oranžových vestách a hovořili do vysílaček - pravděpodobně s kapitánem, který stál o tři fotbalová hřiště dál v kajutě kormidelníka. Na sobě měl oblek a kravatu.

Stile tu scénu chvíli sledoval a pak křikl: „Říční čluny zbožňuju. Osmnáct set padesát tři. Altona tehdy urazila vzdálenost mezi St. Louis a Altonem za hodinu a pětatřicet minut. Vidíš ta světla? To je Alton."

„Jak to, že se v těchhle věcech vyznáš?" houkl Pellam přes burácení motoru.

„Protože ten rekord dlouho nikdo nepřekonal. I když Robert E. Lee samozřejmě mohl. Nebo i Natchez. Pozor na zatáčku."

Pellam se podíval zpátky na silnici právě včas, aby projel zatáčku s kontrolovaným smykem, který Stilea nevylekal. Po chvíli sjeli z River Road a vyrazili do centra. Světla byla v mlze třpytivá a lehce rozpitá. „Vidíš to?" křikl Pellam na Stilea. „Všechno se tu strašně leskne. Jak jsem mohl něco zahlídnout?" Zajel k diskontní prodejně a zhasl motor.

Vešli do prodejny nasvícené zeleným neonem, zamířili k chladicímu boxu a začali se hádat, jestli dají přednost kanadskému, nebo americkému pivu. Hodili si mincí a Pellam prohrál. Stile tedy popadl karton se šesti budweisery a vrazil ho Pellamovi do rukou. „Musím na záchod."

Pellam zaplatil a vyšel ven. Otevřel jednu plechovku, posadil se na yamahu a začal upíjet. Přitom se znovu zadíval na plochý černý pruh valící se řeky.

Potichu zapískal pár taktů písně Across the Wide Missouri. Houkačka mlčela, dokud auto nepřijelo těsně za Pellama, a pak spustila táhlé elektronické vytí. Zároveň s ní se rozsvítil bodový reflektor. Pellam se tak zděsil, že upustil pivo a hezkou dávku si ho vylil na džínsy. „Zatraceně!" Otočil se a pohlédl na auto, ale to už se k němu blížili dva muži jako G-mani, kteří se chystají skolit Dillingera.

Bělošský a italský detektiv. Ach ne... Zase ti dva. „Podívejte, co jste provedli." Pellam zvedl ruku a ukázal jim polité levisky.

Italský policista si skvrny nevšímal. Popadl Pellama za rameno a nasadil mu pouto.

Pellam vytřeštil oči na stříbrný řetízek. „Co to..." Pouto zacvaklo i na druhém zápěstí. „... děláte?"

„Máte právo nevypovídat. Máte právo na advokáta," promluvil italský detektiv.

„Pokud si ho nemůžete dovolit," dokončil repliku jeho partner, „bude vám přidělen soudem. Zřeknete-li se práva

nevypovídat, cokoliv řeknete, může být u soudu použito proti vám."

„Pochopil jste tato práva?"

Pellam si pomyslel, že se detektivové nějak dozvěděli o neregistrované pětačtyřicítce, která právě teď ležela v prostoru pro nářadí pod jeho zadkem.

„Já..."

„Pochopil jste tato práva?"

„Jasně, pochopil jsem je. Ale za co mě zatýkáte?"

Nyní se ujal slova běloch: „Řízení v opilosti tady bereme velmi vážně, pane."

Pellam zavřel oči a zavrtěl hlavou.

„Budeme vám muset provést dechovou zkoušku," řekl italský detektiv a jeho kolega dodal: „Bohužel nemáme přístroj u sebe."

„Takže vás odvezeme do města," prohlásil Ital jakoby na povel.

„Co se tady děje?" Stile se vyšoural z prodejny a v ústech žvýkal kus hovězího plátku.

„Já jsem...," začal Pellam.

„Vy se do toho nepleťte, pane," pravil bělošský detektiv zlo-Jěstně Stileovi.

„... asi zatčenej."

„Za co?"

„Za houby," vyštěkl Pellam. Podíval se na hodinky. Bylo šest dvacet. „Heledte, v osm hodin mám moc důležitou schůzku. Nemůžu..."

„Ticho."

„Ne, počkejte, musím se v St. Louis setkat s jedním člověkem..."

Policisté Pellama hrubě dovlekli ke služebnímu autu. Nasupený Ital mu položil ruku na hlavu a strčil ho dovnitř.

„Stile, musíš za mě někam zavolat!" křikl Pellam. „Musíš zavolat Marty mu..."

„Dobrá, tak to už by stačilo." Dveře se zabouchly. Pellam začal zuřivě kopat do předního sedadla.

„Tohle už hraničí s mařením," řekl italský policista do vzduchoprázdna.

„Kde je stanice?" zeptal se Stile. „Hned tam jedu."

Policisté si nasedli dopředu a jeden z nich řekl: „Je v telefoním seznamu. Najděte si to."

A pak už nenucené odjeli a nechali Stilea před prodejnou s hovězím plátkem v jedné ruce a pěti plechovkami piva ve druhé.

„Poslouchej," řekl Ralph Bales. Stevie Flom poslouchal. „Ten člověk není spokojen."

Oba muži seděli v restauraci s rychlým občerstvením na saintlouiském Big Bend Boulevard. Stevie popíjel kávu bez kofeinu, zatímco Ralph Bales měl před sebou čaj zesvětlený dvěma čtvrtkami citronu. Dnes večer se v restauraci pořádala akce „Sněz, kolik můžeš, za cenu jednoho", takže všude kolem nich seděly vypasené rodinky a ládovaly se hromadami jídla. „Vůbec není spokojen."

Stevie byl obyčejný buran a většinou mu bylo úplně šumafuk, kdo je spokojen, a kdo není. Tato konkrétní nespokojená osoba mu bohužel dlužila velkou částku peněz.

„Takže je to moje vina?" vyhrkl pronikavým hlasem. Stolek se zakymácel, když se Stevie předklonil a zašeptal: „Měl jsem snad toho poldu nechat, aby tě odpráskl?"

Ralph Bales si přiložil prst na ústa. „Já si nestěžuju. Jenže Lombro neuvažuje racionálně. Myslí si, žes ho měl střelit do nohy nebo někam, aby kvůli tomu tolik nevyváděli. Rozhodně ne do zad."

„Jo, jasně, do nohy. Až na to, že byla noc a já měl mizernou bouchačku, takže kdybych ho střelil do nohy, on by to ucítil akorát jako drobné píchnutí, otočil by se a rozflákal mi hlavu kulkama s dutou špičkou. Hovno. Hovno a znova hovno!"

Oba muži se příliš dobře neznali, protože se pohybovali každý v jiných kruzích. Ralph Bales byl o patnáct let starší, měl v Missouri dobré konexe a pravděpodobně by byl mohl

tahat za nitky ještě silněji, kdyby ovšem nenarazil na jisté potíže v Chicagu, kde pracoval pro Giancanovu rodinu. Jistá finanční částka, která si měla najít cestu z Cicera do Oak Parku, totiž nakonec tuto krátkou vzdálenost neurazila a Ralph Bales zůstal naživu pouze proto, aby ji mohl splatit ze své mzdy. A přestože se mu to nakonec podařilo, jeho jméno zůstalo v Chicagu navždy podezřelé. Bales se tedy vrátil oškubaný do rodného St. Louis, kde se začal zabývat říčními službami a nákladní přepravou, aby se nakonec stal konzultantem.

V době, kdy se seznámil se Steviem Flomem, se Ralph Bales skutečně specializoval na bezpečnostní konzultace. Jistý společný přítel potřeboval několik partnerů, kteří by mu pomohli odlehčit vytipované nákladní auto o pár beden s velmi drahou skotskou a poté bedny dopravit na určené místo. Zakázka proběhla hladce, přestože arogantní Stevie lezl Ralphu Bálešovi dost silně na nervy. Zároveň však Bales zjistil, že v tomto mladém muži dřímá ještě zcela jiný člověk - Stevie Zoufalý, jenž dokázal nadělat tak neuvěřitelné dluhy strkáním peněz do kasin, pokerových doupat a sukní, které prohánět snad každou noc, že byl ochoten provést prakticky cokoliv, pokud za to dostal dobře zaplaceno.

„Takže podle tebe je to moje vina. Najednou je to všecko moje vina!"

„Ty mě neposloucháš," řekl Ralph Bales. „Já jen prodávám, jak jsem koupil."

Počasí bylo chladné a vlhké, ale Stevie měl na sobě vojenskou vestu bez rukávů. Měl vypracované svaly a rád je stavěl na odiv.

„Musíme Lombra nějak zvládnout..."

„Zvládnout," vybuchl opět Stevie, ale tato detonace zazněla o poznání slaběji, neboť si právě zvedal ke rtům šálek kávy. „Co to má, ksakru, znamenat?"

„Tak za prvé to znamená, že nedostanem zaplaceno."

„Nedostanem zaplaceno?" Stevie opět přidal na decibelech. „Vždyť Lombro tam byl taky! Měl se dívat, jestli nejdou poldové, měl zatroubit nebo něco takového. Kurva!"

Několik rodičů se v obavách o své boubelaté potomky zlověstně podívalo k jejich stolu.

Ralph Bales se předklonil. „Hele..."

„To je samé ‚poslouchej', ‚hele'... Mluvíš jako nějaký hlídač závor."

„S tím člověkem není radno si hrát."

„Jo? Tak teď ty hele. Visí mi pět tisíc dolarů. Což - jak jsem se vyptával - je navíc za takovou zakázku pěkně málo."

Ralph Bales totiž Steviemu nabulíkoval, že jim Lombro dohromady vyplatí pouhých deset tisíc - namísto skutečných pětadvaceti. Pohlédl na mladíka ocelovýma očima. „S kým jsi mluvil?" zeptal se výhružně.

Stevie přestal vybuchovat. Zadíval se na šálek a nalil si do něj další šlehačku. „S nikým. Akorát jsem se trochu poptával kolem. Ale o ničem konkrétním jsem se nezmínil."

Ralph Bales si povzdechl. „Ježíši. Nikomu už nikdy nic neříkej. Nic. Nikomu. Nikdy. Lombro má konexe, že by ses divil."

„Obchody..., konexe." Stevie obracel oči v sloup, ale přesto hovořil tiše. Pohled v Bálešových očích ho vystrašil.

„Dobře, takže dohoda zní takhle: my se postaráme o toho svědka a Lombro nám vyplatí všecko plus pětadvacet procent navíc."

„No, a proč jsi to teda nevyřídil onehdy tam u řeky? Mohli jsme tam počkat."

„Tak o tom trochu přemýšlej," řekl Ralph Bales pomalu.

„No..."

„Přemýšlej o tom."

Stevie byl příliš velký suverén a příliš velký trouba, než aby dával najevo obdiv, ale i tak se mu na tváři objevil úsměv. „Už to mám. Chtěl jsi Lombra pumpnout ještě o trochu peněz."

„Ty prostě jen někam jdeš a něco uděláš," poučoval ho Ralph Bales. „Zatímco já věci promýšlím."

„Pětadvacet procent?" Stevie se snažil počítat. Kolik je jedna čtvrtina z pěti tisíc? Padesát procent je dva tisíce pět set. A z toho jedna polovina? Stevie se ztratil.

„To znamená," řekl Ralph Bales, „že z téhle zakázky odejdeš skoro se sedmi tácy v kapse. Na dva dny práce to není špatný."

Skoro se sedmi? Stevie se usmál. Bránil se tomu, ale přesto se zašklebil.

Také Ralph Bales se usmíval. „No řekni, nestará se o tebe tvůj kámoš Ralph dobře? No?"

„Myslím, že docela jo," řekl Stevie. „Kdy?" „Co kdy?"

„Kdy to provedem?"

„No, už jsem o tom přemýšlel. Myslím, že bysme měli den nebo dva počkat. Ať si Lombro myslí, že si ty prachy zasloužíme. Občas mu zavolám a řeknu mu, že už jsme blízko. Jako že jsme ho už skoro našli, ale nejsme si úplně jistí."

Na Stevieho obličeji se objevil další úšklebek hraničící s obdivem a jeho oči se zabodly do béžové kávy. Po chvíli však úsměv zmizel a Stevie prohodil: „Ale co když..., no, co když se ten hajzl rozhodne mluvit s těma zasranýma poldama a co když..."

„Promiňte, pánové." Nad stolkem se mihl stín a na Ralpha se Steviem se náhle zasmušile díval statný muž s nakrátko ostříhanými šedivými vlasy a svalnatými rameny v naškrobené kostkované košili. Vypadal úplně jako tajný agent. Těstovitá tvář Ralpha Balese dostala karmínový nádech a Ralph rázem cítil, jak se u pasu dotýká jeho těla chladivý kolt. Instinktivně k němu natáhl ruku a sledoval přitom tři až čtyři desítky rodin, které seděly kolem nich. Srdce mu začalo zběsile tlouci a ještě rychleji se mu rozbušilo, když viděl, že si Stevie Flom prohlíží muže s agresivním výrazem ve tváři.

Propána...

Zasmušilý muž dodal: „Rád bych se vás na něco zeptal."

„Vážně?" odsekl Stevie statnému dlouhánovi. „A na copak?"

Neproved žádnou hloupost, Stevie...

„Tadyhle sedí moje děti." Muž kývl k nedalekému stolku. „Nemohli byste si trochu dávat pozor na jazyk? Nevím, odkud jste, ale tyhle výrazy tady moc nepoužíváme."

Stevieho úšklebek zmizel a oči mu vzplanuly. Jeho ruka zmizela pod stůl, kde měl bezpochyby ukrytou pětadvacítku.

Proboha svatého...

Bálešův obličej se zalil potem. Rychle se předklonil a chytil Stevieho za paži.

Stevieho ruka se však vynořila zpod stolu s ubrouskem. Stevie si pečlivě otřel ústa a řekl: „Moc se omlouvám, pane. Měl jsem těžký den. V práci mám neskutečné problémy."

„To je v pořádku. Mně osobně to nijak nevadí. Ale musím myslet na děti."

Muž se obrátil na odchod, ale Stevie poručil jeho zádům: „Počkejte."

Muž se otočil zpátky.

Stevie se na chvíli odmlčel a pak řekl: „Ještě se vám omluví tady můj přítel." Zaculil se a pohlédl na Ralpha Balese, který Stevieho chvíli probodával pohledem a pak prošedivělému muži řekl: „Přijměte mou omluvu."

„Jistěže."

Mihnutí dveří od auta. Odraz pouličního světla, který mu zaplavuje tvář. Bedna piv letí do vzduchu a on se ji snaží zachytit. Prudký náraz skla o sklo. Zmačkaný škleb napůl plešatého muže, který říká: „Jdi do hajzlu." Pohled do auta, kde je vidět pouze jeho vlastní odraz v okénku, zatímco u nohou mu krvácí pivo... Lincoln odjíždí.

Přesně toto sdělil Pellam detektivům.

Jedinou věcí, kterou jim sdělit nemohl, byla bohužel právě ona věc, jež by mu umožnila okamžitě se sebrat a odjet na schůzku s Marrym Wellerem a jejich potenciálním partnerem: popis řidiče lincolnu.

Jak daleko odtud je asi Sheraton? přemýšlel Pellam. Jak dlouho by trvalo, než by tam dorazil? Měl dojem, že se mu Weller zmiňoval o čtyřiceti minutách. Teď už na tom ovšem nezáleželo. Bylo totiž půl desáté večer.

Pellam seděl v malé místnůstce na maddoxské policejní stanici. Na protější straně rozviklaného stolku seděli oba detektivové. Stěsnaná místnost páchla stejně jako zbytek stanice starým dřevem, lysolem, plísní a nakyslým nátěrem. Stěny byly natřeny mdle zelenou barvou a ze začouzeného a umouněného stropu visely na černých drátech doběla rozpálené žárovky. V hlavní kanceláři stanice stálo asi dvanáct stolů, avšak pouze dva byly právě obsazené a jen asi tři další vykazovaly známky, že je někdo někdy používá.

Cesta na stanici trvala celou věčnost. Pellam se nyní rozhodl, že už se před policisty nebude zmiňovat o své schůzce; byl si totiž jist, že s ním policisté cestou na stanici záměrně jezdili nejméně patnáct kilometrů sem a tam, aby měli jistotu, že Pellam schůzku nestihne.

Jakmile byl v poutech a celý zamračený předveden na stanici, vzhlédly k němu čtyři páry záštiplných očí. Italský detektiv se pak sklonil před jakousi skříní, otevřel dveře a začal ze skříně vytahovat věci: katalog ze Searsu, prázdné květináče, brokovnici v igelitovém pytli, hromady oběžníků. „Ne. Nemůžu ho najít. Charlie, kde máme ten analyzátor dechu?"

„Nevím."

Oba policisté hledali ještě pár minut, ale veškeré úkony prováděli jen naoko a přístroj samozřejmě nenašli. „Budem si ho muset vypůjčit od dálniční hlídky. Nepotrvá to dýl než hodinku. Ale zatím budete muset počkat tady."

Když to říkali, stál na hodinách čas 8:05.

„Je životně důležité, abych stihl tu svou schůzku," zaúpěl v tu chvíli Pellam.

„No jo, jenže když jsou lidi zatčení, nedostanou vždycky všechno, co chtějí."

„Já nejsem opilý. Obviňte mě, anebo pusťte."

Poslední věta přiměla policisty k tomu, aby Pellama strčili do malé kobky, v níž nyní seděl. A pak už ho požádali - když prý teď mají trochu času -, aby jim pověděl, co si vzpomíná o Gaudiově vraždě. Oznámili mu, že si bude moci zavolat, pokud jim poskytne jedinou informaci - pouze jednu jedinou - o tom muži v lincolnu.

„Tohle je podfuk."

„No, říkejte si tomu, jak chcete, ale je to naprosto zákonné," pravil bělošský detektiv lhostejně. „Takže co kdybyste teď zkusil vzít rozum do hrsti?"

Pellam jim znovu zopakoval svou verzi a řekl: „A teď chci mluvit s advokátem."

„A to je všechno? Tohle už jste nám přece říkal."

„S advokátem," zopakoval Pellam.

„Vždyť nejste z ničeho obviněn. Nemůžeme vás z ničeho obvinit, ďokud nepodstoupíte tu dechovou zkoušku. Takže..."

„Chci advokáta."

„To budete muset počkat." Pellamova netrpělivost italského detektiva zjevně dopalovala.

Jeho bělošský kolega se zatvářil, jako by dostal nápad. „Možná, když už je tady, by nám mohl udělat ten obrázek."

„Já nevím," nadhodil Pellam. „Na to jsem asi příliš opilý." „Ha. Ale zkusit to můžete, co říkáte?" '

Pellam se tedy pokusil sestavit přibližnou podobu muže, který do něj vrazil. Hovořil s policisty a tupě zíral na slova ve formuláři nadepsaném slovy „Popis podezřelého". Vlasy, kudrnatý, afro, ustupující, copánky, diktátorský, upravený, jizva, tetování pouze slova, tetování neznámý typ, skleslý, uhrovitý, dolíčky, rozštěp rtu, levák, huňaté obočí, svalnatý, kulich, kovbojský klobouk, kšiltovka, turban...

Jím sestavená podobizna však na nikoho nezapůsobila a policisté usoudili, že se Pellam stále chová vzdorovitě.

Policista H. řekl: „Víte, zatím se nikdo nepřihlásil. Vy jste jediný, kdo nám může pomoct."

Pellam se snažil rozpomenout na jejich jména. Jak se ten policajt H. jenom jmenuje? Hilbert, Hanson, Hearst? „... ověřili jsme čísla..." „Čísla?" zeptal se Pellam.

Italský policista, policista G., odpověděl: „Poznávací značky všech aut, která se té nocí vyskytovala v okolí."

„Ach tak. Kde je váš nadřízený? Chci ho ihned vidět." „... ale nezjistili jsme ani ň," pokračoval nerušené běloch. „A žádné další svědky nemáme." Hellman, Harrison?

Policista G. se suše zeptal, zda je Pellamovi známo, kolik lidí mají rok co rok na svědomí opilí řidiči. Pellam netušil, zda se od něj žádá, aby na to odpovídal.

Hagedornl To je ono. A teď si ještě musel lámat hlavu s jeho kolegou. Giovanni?

„Chci mluvit s advokátem," zopakoval vysíleně.

„Nemůžete mluvit s advokátem," opáčil policista G.

„Mám na to právo. Píše se to v ústavě. Právo konfrontovat žalobce." Své poslední věty však Pellam okamžitě zalitoval. Vyzněla totiž nedůtklivě a urážlivě - jako slova plešatého bezpáteřního ředitele CIA, z něhož Tony Sloan udělal ve svém prvním filmu největšího padoucha. Oba detektivové se podívali nejprve na sebe
a pak zpátky na Pellama. Zdálo se, že převracejí oči, přestože jejich zorničky se ani na okamžik neodtrhly od Pellamovy tváře.

„To byste se nejdřív musel stát obviněným," řekl policista G.

„Jestli nejsem obviněný, tak co tady dělám?"

„Právě že moc ne," řekl policista G. hořce. „Moc toho tady neděláte."

Pellam bouchl dlaní do stolu. Úder byl tak hlasitý, že překvapil i jeho. Detektivové zamrkali, ale žádný z nich se ani nepohnul. „Tak zatknete mě, protože jsem stál poblíž motorového vozidla a usrkl přitom pivo, anebo ne? Jestli nemůžete najít vraha..." Pellam cítil, jak mu zběsile buší srdce. „Nemáte žádné stopy, a tak obviňujete mě."

„Hej..."

Pellam zaťal zuby a řekl: „Půjdete za svým šéfem a řeknete: ‚Měli bysme ten případ v kapse, jenže je tu jeden svědek, který nemá odvahu nám pomoct. Je to TVZ.' Ať už to znamená, co chce."

„Podplatil vás někdo?" zeptal se Hagedorn a italský detektiv dodal: „Protože to je zločin, pane. Těžký zločin. A vy za něj půjdete sedět."

Pellam věděl z několika filmů, na kterých kdysi dělal, že policisté pracují systémem hodný a zlý. Ovšem tihle dva sehrávali variaci s názvem zlý a ještě zlejší.

Do dveří nakoukl další policista, mladý muž v uniformě. „Nemůžu ten analyzátor najít. Je mi líto. A dálniční hlídka nám žádný nemůže půjčit."

„No, dneska je váš šťastnej den, Pellame."

„Strávil jsem v téhle díře tři hodiny. Tohle za štěstí nepovažuju."

„No, pane, taky jste mohl ty tři hodiny strávit v zadržovací vazbě, kde není ani zdaleka tak příjemně jako tady."

Pellam kolem nich prošel do hlavní místnosti a zeptal se policisty u přepážky. „Nebyl tady takový chlápek? Vysoký, světlovlasý, s knírkem?"

„Jo, ale už odešel. Je mi líto."

„Odešel, je mi líto," začal si Pellam provokativně prozpěvovat. „Došlo k menšímu nedorozumění. Je to moje vina. Slyšel jsem, jak tady kluci mluví o dálniční hlídce, a protože jsem vás nikde neviděl, myslel jsem si, že vás odvezli tam. A tak jsem ho poslal na ústředí. Je to docela daleko na silnici 1-70. Nějakých osmdesát, devadesát kilometrů," řekl muž a nevzrušeným hlasem dodal: „Omlouvám se."

Pellam zavřel oči a protřel si je. „Mohli byste mě odvézt zpátky k mému karavanu?"

„Obávám se, že ne, pane. Jelikož nejste podezřelý, svědek ani nic podobného, bylo by to proti předpisům."

„A nemohli byste mi aspoň zavolat taxíka?"

„Taxíka?" Policista se zasmál a postupně se k němu přidali i ostatní. „Taxislužba v Maddoxu naposledy fungovala v roce... Kdy to bylo, Lany?"

„No, řek bych, že to bylo někdy..."

„To nevadí," prohlásil Pellam. „Půjdu pěšky."

„K vašemu karavanu?" ozval se jeden z policistů. „Ale to je docela dlouhá cesta."

„Dobré tři kilometry," přisadil si další.

Před zavřeným lahůdkářstvím našel telefonní budku a konečně se mu podařilo spojit se s recepcí.

Ano, pan Weller čekal v baru ve foyer až do devíti hodin a pak odešel s dalším gentlemanem. Šli na večeři. Nevolá náhodou pan Pellam?

„Ano. Nenechal mi vzkaz?"

Nechal. Pellam se s ním měl sejít o půl desáté v biftekárně r Tampletonu.

Před hodinou a půl.

„Kde to je?"

Podle rozmáchlých instrukcí mladého recepčního se biftekárna jiacházela půl hodiny jízdy z Maddoxu.

„Volám vám z automatu. Nemáte náhodou jejich číslo, že?"

„Ale jo, mám. Chtěl jste si dát stejk?"

„Cože?"

„Napadlo mě, jestli tam chcete jíst, nebo jestli se tam chcete setkat s panem Wellerem. Protože jestli jste se tam chtěl setkat panem Wellerem, tak ten o půl jedenácté z restaurace odjel. Lambert Field mu totiž v jedenáct odlétalo letadlo."

„Odhlásil se?"

„Přesně tak. Myslím, že se zmiňoval o cestě do Londýna."

Pellam si povzdechl. „A co ten druhý muž? Pan Telorian?"

„Mám dojem, že ten dneska večer letěl do Los Angeles. Řekl bych, pane, že pan Weller po vás přímo dychtil. Několikrát se byl šeptat na recepci, jestli jste nevolal."

Pellam tupě civěl na číselník telefonního automatu.

„Haló?" ozval se příjemný recepční.

„Ano, jsem tady."

„Ale návštěvu v Templetonu bych kvůli tomu nevzdával. Dělají tam nejlepší stejky v okrese. Chcete stále jejich číslo?"

Pellam to odmítl.

Vytáhl z kapsy další čtvrťák, zavolal ještě na jedno číslo a posadil se na obrubník.

O půl hodiny později se za zatáčkou vynořil Stileův taurus a zabrzdil přímo vedle něj. Bylo to první auto, které Pellam na této cestě za celý večer viděl.

„Tomu, co právě prožíváte, se říká fantomová bolest."

„Jako v Krotitelích duchů," pronesl Donnie Buffett.

Žena se usmála.

Buffett zavrtěl hlavou a zasmál se vlastnímu drobnému vtipu. Většinu času však ženu upřeně sledoval. Jasně, byla to lékařka a byla to i žena. Buffett dobře věděl, že by mu nemělo připadat zvláštní, že doktorka Weisserová, tato slavná specialistka na úrazy páteřní míchy, není muž. Přesto se stále nemohl vyrovnat s vědomím, jaká je to žena: svěží, štíhlá a pohledná třicátnice s krátkými kaštanovými vlasy, boxerským nosem a dolíčkem na bradě. Nehty měla nalakované lesklým bílým lakem a její rtěnka byla červená jako světlo na semaforu. Pod bílým laboratorním pláštěm měla hedvábnou halenku s červenozeleným potiskem a modrými geometrickými obrazci a kromě tmavých punčoch a černých kotníkových bot s háčky namísto oček pro tkaničky měla na sobě černou kožené sukni. No, vlastně téměř minisukni.

Jakmile vstoupila do místnosti, natáhla ruku, pevně ji Buffettovi stiskla a řekla: „Wendy Weiserová. Vaše ÚPM lékařka. Vy jste ten polda, co?"

Buffett jen pokýval hlavou, aby ze sebe setřásl překvapení, a odpověděl: „Snad vám nebude vadit, když nevstanu."

„No jasně," prohodila Weiserová. „To jsou celí dnešní chlapi. Nemají v sobě kouska zdvořilosti."

Kecla na židli a začala rovnou mluvit, přičemž po Buffettovi šlehala zelenýma očima. Z velké části jen opakovala to, co již Buffettovi nastínil doktor Gould. Nepoužívala sice výraz „nepohy-blivost", ale její sdělení nevyznělo o nic příznivěji než kolegovo.

Vysvětlila Buffettovi, že bolest, kterou nyní pociťuje v nohách, je u úrazů páteřní míchy běžná a označuje se jako „fantomová bolest". Právě v tomto okamžiku učinil Buffett poznámku o Krotitelích duchů.

Právě když si nyní Buffett prohlížel její oděv, Weiserová zničehonic stala. Vyrazila ke dveřím, zavřela je a opět se vrátila. „Existují určitá pravidla, ale... co by byl život bez rizika, že?"

„Být se mnou v uzavřené místnosti je ovšem naprosto bezpečné, nemáte ten dojem? Těžko vás budu honit z kouta do kouta. Ale počkejte, až mi dají vozík."

„Jasně, my dva si jednou dáme závody." Weiserová se na něj zadívala se záhadným úsměvem. „Zdá se, že vám ten pistolník nesebral smysl pro humor."

„Hele, doktorko." Buffett se zatvářil přehnaně vážně. „Jestli pomůžete vy mně, tak pomůžu i já vám. Naučím vás mluvit poli-cajtštinou."

„Řekla jsem snad něco špatně?"

„Říká se střelec."

„Co prosím?"

„Ne pistolník."

„Aha. Vy neříkáte pistolník?"

„Pistolník se říká ve westernech. My říkáme střelec. Nebo prostě pachatel."

„No to je skvělé." Doktorce se rozšířily oči. Buffett jejímu nadšení ani na vteřinu neuvěřil, ale i tak je oceňoval. „To musím někdy použít," dodala Weiserová. „Pachatel. A může takový pachatel taky někoho přepadnout? Jako třeba lupič?"

„Jo. Pachatelem je jakýkoliv padouch."

„Tak to můj bývalý manžel je taky pachatel."

„To je možné," přitakal Buffett. „A když už vám dělám tuhle přednášku, tak pachatel nestřílí, ale šije nebo pepří, případně může někoho osolit. A když se mu podaří oběť zabít, tak ji oddělá, odkrágluje nebo zhasne."

„Tohle všechno se musíte učit na akademii?"

„Ne, tohle už je postgraduál."

„Důstojníku..."

„Říkejte mi Donnie."

„A já jsem Wendy. Všichni mi říkají Wendy." Podívala se na Buffetta tajemnýma a pobavenýma očima. „Musím říct, Donnie, že většina lidí se nechová tak čiperně, když projde tím, čím jste prošel vy."

Buffett nenucené mávl rukou ke svým nohám. „Tyhle věci patří do popisu práce. A pokud je nejste ochotna akceptovat, nemůžete se upsat policii. Což ovšem neznamená, že bych z toho byl na větvi."

Může jí opravdu říkat Wendy? Vždyť je to doktorka. I když na druhé straně nosí náušnice ve tvaru miniaturních hamburgerů.

Weiserová otevřela kabelku a vytáhla krabičku cigaret. Za celofánem byl praktickým způsobem zastrčen drobný zapalovač. „Nevadí vám, když si zapálím?"

„Ne."

„Chcete taky?" zeptala se.

„Ne."

„Nikomu to neříkejte," ubezpečila se Weiserová.

„Já nepracuju na mravnostním." Buffett si uvědomil, že se během pobytu v nemocnici ani jednou neholil. Určitě vypadá jako divoch. I když, tohle je vlastně její problém. On se na sebe dívat nemusí.

Weiserová si přitáhla šedou židli blíž k němu a několikrát silně potáhla z cigarety. Překřížila nohy, sklonila se a típla cigaretu o podpatek boty. Oharek si pak strčila do kapsy.

„Důkaz," řekla, napřímila se a položila si obě nohy na podlahu.

„Doktorko..."

„Ále..." Weiserová zvedla obočí.

„Totiž Wendy," opravil se Buffett. „Působilo to tak opravdově."

Weiserová znovu zvedla obočí.

„Myslím ta bolest."

Weiserová vstala, otevřela okno, aby v místnosti vyvětrala, a vrátila se na židli. Buffett ucítil chladný vzduch na rukou a na obličeji, ale ne na nohou. „Jde o psychologickou i fyziologickou reakci. Stejný pocit zažívají i lidé s amputovanými končetinami. Je opravdový v tom smyslu, že jakákoliv bolest je subjektivním prožitkem, a to, co nyní prožíváte vy, je úplně stejné jako kterýkoliv jiný druh bolesti. Přesto jde o bolest fantomovou, protože nepociťujete bolestivou reakci na podněty v oblasti nervových zakončení. Heleďte, neměla se tu zastavit vaše žena?"

„To měla. Už před chvilkou. Přijde zase zítra." Buffett se pokusil představit, jak Penny Buffettová s Wendy Weiserovou nenucené klábosí během zahradní slavnosti nebo policejního pikniku. Bylo to však nemožné.

Weiserová přikývla. „No tak příště. Tohle je spíše společenská návštěva, Donnie. Provedli jsme celou řadu testů a hezkou řádku jich ještě provedeme. V příštích dnech s vámi budu hovořit o jejich výsledcích konkrétněji. Teď bych s vámi ale ráda probrala vaše zranění všeobecně."

Buffett odvrátil zrak, ale Weiserová si nenucené posunula židli, takže teď seděla blíže k jeho zornému poli. Buffett se na ni podíval a pocítil nutkám vydržet její pohled.

„Chci vám říct, co hodlám jako vaše lékařka podniknout, a pak s vámi probrat, co pro sebe můžete udělat vy."

„No dobrá."

„Tak za prvé chci udělat něco, co u všech svých pacientů nedělám: hodlám vám říct, co se vám bude v příštích několika měsících honit hlavou. Tohle je něco jako - jak se to říká na Wall Streetu -vnitřní informace. Obvykle si to lékaři při práci s pacienty nechávají pro sebe, ale vy působíte jako člo-

věk, který se dobře ovládá. Tváříte se skepticky. Donnie, já už měla pacienty, kteří mě první měsíc po úrazu vůbec nevpustili do pokoje. Házeli po mně vázy. Viďíte tu jizvu? Tu mám od podnosu na jídlo. Měla jsem pacienty, kteří jako by mě neviděli. Já na ně mluvila a oni se dívali na televizi. Jako bych s nimi ani nebyla ve stejné místnosti. Vůbec mě nebrali na vědomí, nebrali na vědomí své poranění. To vy jste úplně jiná liga."

„Nemůžu nebrat na vědomí ženu v kožené sukni. Asi to mám v genech, nebo co já vím."

„Myslím, že budeme skvělý tým." Weiserová náhle zvážněla. „Při traumatech, jako je to vaše, existuje několik fází uzdravování - teď hovořím o emocionálním uzdravování. První fází je šok. Otupělost, emoční blokáda. Trochu se to podobá tělesným reakcím při fyzickém poranění. Šok pacienta izoluje. Tato fáze může trvat dva až tři týdny po incidentu. Ohromuje mě to, ale jak se zdá, vy už jste tuto etapu překonal. Tak střelhbité zotavení je dosti vzácné. Řekla bych, že vy jste už přešel do druhé fáze, v níž si člověk plně uvědomuje, co se vlastně stalo. Začnete pociťovat úzkost, paniku, strach. Totální průser." „Průser?"

„Tak mluví moje dcera." „Vy máte dceru?" „Je jí dvanáct." „Tomu nevěřím."

Weiserová se vyhnula odpovědi zdvořilým úsměvem. „Budete zažívat pocit, jako byste vůbec nebyl přítomen v realitě. Říkáme tomu, že budete - cituji - ‚psychologicky nedostupný'." „A jak říká vaše dcera tomuhle?"

Weiserová chvíli uvažovala. „Nejspíš že jste ‚mimo mísu'. V podstatě jde o druh obranného mechanismu, protože se začnete cítit příšerně. Ve vašem případě mám ovšem všechny důvody věřit, že i tato fáze bude jen velmi krátká."

Buffetta napadlo, že mezi těmi punkerskými náušnicemi se skrývá velmi, velmi bystrý mozek.

„Takže to byla druhá fáze," řekl. „A co mě čeká ve třetím kole?"

„Říkáme tomu ‚defenzivní ústup'. Začnete věřit, že se můžete vyléčit. Případně že jste se už se svým zraněním vyrovnal a nijak vás netrápí. Přestanete chodit na terapie a budete dělat všechno možné, abyste na tu nehodu nemusel myslet. Jo, mimochodem, taky se z vás pravděpodobně stane nesnesitelný morous. Budete mít tendenci obviňovat z toho, co se stalo, všechny kolem vás. Budete plný obrovské zášti."

„Jeden kluk, se kterým jsem kamarádil, se kdysi taky tak zranil. Skákali jsme z mola do vody a tenhle kluk ze sousedství..."

„Kde to bylo?"

„V Altonu."

„To si děláte legraci," řekla doktorka Weiserová. „Já jsem z Wood River."

„No jasně, Lincolnova země," vyhrkl Buffett. „Když jsem se vdala - on byl profesorem na Washingtonské univerzitě -, bydleli jsme v Claytonu. Bože, jak jsem byla ráda, že jsem odtamtud vypadla a mohla se vrátit na venkov... Ale já vás přerušila, vyprávěl jste mi o tom svém kamarádovi."

„Byl to takový obyčejný kluk. Skákal do vody... a víte, jak vysoká jsou některá mola. Narazil na prkno, které neviděl. Okamžitě jsme ho vytáhli, aby se neutopil, jenže on dočista oslepl. Asi se narazil do temena nebo něco podobného. Snažil se mě zmlátit. Říkal, že jsem měl to prkno vidět. A pak obvinil dalšího kluka, že pod něj to prkno podstrčil. Nakonec se odstěhoval a už nikdy se nevrátil ani nám nezavolal."

Buffett přemýšlel, jakou měla mít tahle historka vlastně pointu. Hledal nějaký závěr - něco, co by navazovalo na doktorčina slova -, ale pak raději zmlkl.

„Na podobné chování jsme zvyklí," uklidnila ho Weiserová. „Je to součást rekonvalescence. Možná se s něčím podobným setkáte i u mě. Měla jsem tři bratry a občas se taky neudržím a hned po někom vyjedu." Vytáhla z kapsy nedokouřenou cigaretu a odtrhla rozdrcený koneček. Znovu si zapálila, třikrát potáhla z filtru a ještě jednou absolvovala zdlouhavou proceduru hašení a větrání. „Teprve ve čtvrté fázi

začneme sklízet plody. Postupně pochopíte, co se vlastně stalo. Obranné mechanismy - ať už v podobě vzteku, popírání nebo zlehčování - opadnou a vy se se svým úrazem srovnáte."

„Tomuhle slovu jsem nikdy nerozuměl. Srovnat se. Jako bych byl nějaký rozsypaný nebo rozházený. Taková slova pro mě moc neznamenají."

„Ještě jste do té fáze nedospěl, takže se tomu nelze divit. Během celé této etapy budete absolvovat rozsáhlou fyzickou terapii. A nakonec... Už zase vypadáte skepticky. Posloucháte mě? Poslední fází je vyrovnání se. V podstatě přijmete, co se vám stalo, a přeorganizujete si život podle vlastních potřeb."

Buffett se znovu rozesmál. „Jo, jo, po operaci se naučím hrát na housle."

Doktorka Weiserová se přestala usmívat a předklonila se. Buffetta její oční kontakt na okamžik znervóznil, ale přinutil se její pohled opětovat. Cítil, jak mezi nimi cosi zajiskřilo. Vlasy se mu zježily a srdce mu náhle začalo bušit jako dětský bubínek.

Vtom ucítil nával bolesti. Tedy fantomové bolesti. Když promluvil, neslyšel sám sebe, nýbrž jakýsi hlubší, zralejší a klidnější hlas. „Nechci, abyste si myslela, že jsem nádiva, doktorko, ale já jsem rozený vítěz. Já neprohrávám. Nikdy. V ničem. Dostal jsem se na policejní akademii, dostal jsem se do univerzitního basketbalového týmu, a dokonce jsem už byl v televizi. Cokoliv si usmyslím, to nakonec dokážu. Jasně, to, co se mi stalo, je totálně na hovno. Jenže žiju. Mám přátele. Mám rodinu." Jeho pravá ruka se zaťala v pěst. „Takže se s tím vyrovnám."

Weiserová se opět zaklonila a opřela se o židli. Její borově zelené oči se již nedívaly obezřetně ani povzbudivě, nýbrž nesmírně potěšené. Jako by Buffett tímto monologem absolvoval nějaký test. „Pracovat s vámi bude opravdová radost, Donnie." Potřásli si rukama a smluvili si další schůzku. Jakmile se za doktorkou zavřely dveře, Donnie Buffett pomalu vydechl a v duchu odříkal tichou modlitbu díků.

Kdyby se Weiserová otočila o pár centimetrů doprava, spatřila by injekční stříkačku, kterou uštvaný ošetřovatel nedopatřením zapomněl na nočním stolku krátce předtím, než doktorka vešla do pokoje injekční stříkačku, která byla prakticky jedinou věcí, na niž Buffett během celé doktorčiny návštěvy myslel. Sevřel velkými dlaněmi pelest postele, napjal silné bicepsy a přesunul se o pár centimetrů ke stolku. Na čele mu vyrazil pot. Další obrovské vzepnutí, další centimetr. Měl pocit, jako by s sebou vláčel váhu dobrých deseti lidí. Natáhl se po stříkačce.

Ne, ještě ne. Ještě patnáct centimetrů.

Zhluboka se nadechl a znovu se chytil postele. Další dva centimetry a pak další.

Buffett nepřestával a stále se pomalu sunul ke stříkačce. Další centimetr. Na minutku si oddechl a vytřel si z očí lepkavý pot. Cítil, jak mu z obrovského vypětí sil prudce buší srdce. Byl přesvědčen, že namáhavé úsilí mu může být jen ku prospěchu. Že je přímo dokonalé. Protože až si vstříkne do žíly vzduch, rychle proudící krev dopraví bublinu rovnou do jeho srdce, ucpe je jako zadřený píst a celé jeho tělo pak bude následovat jeho nohy do chladného, hlubokého a věčného spánku.

XXX

„Ahoj." Do nemocničního pokoje vešel John Pellam.

Zřejmě přitom policistu vylekal, protože ten cosi upustil na podlahu. „Zatraceně," ulevil si Buffett. „Vyděsil jste mě."

„Omlouvám se." Pellam přistoupil k posteli a rozhlédl se kolem sebe. Spatřil desítky kytic, věnečků i květin v květináči. Napadlo ho, jestli nejsou sestry naštvané, že musí denně zalévat tak bujnou vegetaci.

Ve dveřích se objevila bledá, ale pohledná tvářička. „Tohle je Nina," řekl Pellam a pokynul dívce, aby vešla dovnitř. „Donnie Buffett."

Nina pozdravila.

„Těší mě," řekl Buffett tlumeným hlasem. Právě ležel zkroucený na boku, neboť se usilovně snažil zvednout cosi z podlahy. Obličej měl brunátný a lesklý potem.

„Není vám nic?" Pellam obešel postel a podíval se na podlahu. Buffett se natahoval pro pero, které tam upustil... Ne, vlastně ne pro pero, ale pro injekční stříkačku.

„Dobrý, já ji seberu." Pellam se sklonil, zvedl ze země stříkačku a zamířil k plastikové krabici s nápisem Pouze pro použité jehly.

„Ne!" vykřikl Buffett.

Pellam se zarazil a spolu s Ninou se zvědavě na Buffetta zadíval.

„Musím si píchnout injekci."

„Vy?" zeptala se Nina. „Copak to nedělají sestry?"

Buffett několik vteřin civěl na jehlu a pak si odkašlal. „Víte, já jsem diabetik. Píchám si injekce sám."

Pellam pokrčil rameny. „Jenže tahle ležela na podlaze. Požádám sestru, aby vám dala čistou." Odhodil stříkačku do krabice. „To přece není problém."

Buffettovy oči sklouzly ke krabici na použité jehly a zasmušile si ji prohlížely. Pellam se natáhl pro tlačítko zvonku na sestry. „Udělám to pak sám," vyštěkl Buffett.

„To vážně není problém."

Buffett mu vytrhl tlačítko z ruky. „Řekl jsem, že to udělám sám."

Nastalo tíživé ticho. Nina s Pellamem se pak současně Buffetta zeptali, jak se cítí, a Buřfett jim odpověděl, že dobře, moc dobře. A znovu ticho. Nina se otočila ke květinám, prohlédla si je a dolila do několika váz vodu. Zdálo se, že to Buffetta rozzuřilo, ale neřekl nic a Nina si zřejmě nevšimla, že je pacient bez sebe vzteky.

Pellam si ještě chvíli Buffetta zkoumavě prohlížel a usoudil, že když se to vezme kolem a kolem, vypadá docela dobře. Kromě brunátného obličeje a potu působil jako zdravý muž, který leží v posteli. Jediným důkazem jeho zranění byla

skutečnost, že byl oděn do jakési bílé haleny poseté malými bledě modrými puntíky. „Chtěl jste něco?" zeptal se Buffett.

Pellam nevěděl, jak by měl odpovědět. Tak setrvalou úroveň nepřátelství po pravdě řečeno nečekal. A tak řekl první věc, která ho napadla. „Chtěl jsem vědět, jestli něco nepotřebujete."

„Ne. Nic mi neschází." Když pak místnost opět naplnilo dusné ticho, Buffett trochu povolil a sám pokračoval v konverzaci. „Ale jsem trochu znuděný. Mám tu jen televizi." Zeširoka kývl na starý televizor, jako by ho jeho návštěvníci sami neviděli.

„Myslím, že jedním z důvodů, proč jsem se tu zastavil," řekl Pellam, „je fakt, že jsem se minule nechal trochu unést."

Buffett cítil, že je tlačen k omluvě, a přitom se omlouvat nechtěl. Chvíli mlčky sledoval zpravodajství CNN s vypnutým zvukem. V nějakém cizím přístavu byly vykládány tankery. Pellam začal přemýšlet, jestli policista vůbec ještě promluví. Právě se podíval na Ninu, když vtom Buffett řekl: „Začal jsem to já. Vy jste jen... reagoval. Tohle všecko... Byl jsem z toho dost vynervovaný."

„Jednou jsem o tom četla v nějakém časopise," prohlásila Nina. „V Glamouru. Vlastně ne, spíš to bylo v Mademoiselle. Že když máte vážnou nehodu, je z vás pak nejmíň na půl roku úplně jiný člověk." Náhle se zarazila, poněvadž zřejmě nechtěla, aby si Buffett myslel, že je odsouzen k šesti měsícům duševního strádání.

Buffett se ovšem jen smál. „No, každopádně jsem ještě nikdy nedostal takové mraky kytek. Jestli nějaké chcete, tak si poslužte."

Nina zavrtěla hlavou. „Ó, to nemůžu, ne."

Buffett pohlédl na Pellama. „A taky se u mě zastavil starosta. Což ovšem není tak vzrušující jako řekněme v případě starosty

L. A., protože tenhle starosta má ještě i prodejnu buicků na silnici 104. Takže to tak úplně starosta není." V Buffettově hlase se ozýval maniakální podtón. Možná hovořil cynicky, a

možná byl opravdu uchvácen, že ho přišel navštívit místní starosta. Pellam to nedokázal posoudit. Další chvíli ticha přerušil opět Buffett: „Je tady strašná nuda. Televize stojí za houby, víte?"

„Já sám televizi nemám," řekl Pellam s větším nadšením, než jaké měl v úmyslu projevit. „Mám sice monitor, ale nepřijímá signál. Pouze je připojen k videu."

Buffett si povzdechl, popadl šedý dálkový ovladač a začal bezmyšlenkovitě přepínat kanály. Nakonec se zastavil na jakémsi starém filmu, ale po chvíli televizor vypnul. „Nejspíš bych se měl trochu vyspat. Pořád jsem ještě v šoku. Ne, vážně. Říká se tomu míšní šok. Který je úplně jiný než normální. A spánek na něj pomáhá."

Pellamovi náhle vyskočil před očima scénář, v němž se ho Buffett ptá, proč vlastně přišel, a on mu odpovídá: „Nemohl byste, prosím vás, zavolat těm svým kámošům od policie a požádat je, aby mi přestali otravovat život?"

Jenže to nedokázal. Místo toho si jen usilovně lámal hlavu, co mu vlastně brání. Byl přesvědčen, že důvodem není skutečnost, že zatímco on za pár chvil odejde s krásnou ženou po svém boku a vrátí se do práce, Buffett tady zůstane. Stejně tak nemohla být důvodem Buffettova tvář, která ted vůbec nevypadala tak zdravě, jak se Pellamovi zprvu zdálo - policistova ústa nyní jen schlíple visela a oči mu těkaly sem a tam a byly plné strachu, o němž si Buffett možná myslel, že ho dokáže úspěšně skrývat.

Ne, Pellamovi bránil pouze a jedině prostý fakt, že zatímco on zde stojí, Buffett zde leží.

Jednoduché jako facka.

„Radši už půjdeme," řekl. „Chtěli jsme se jenom tak zastavit."

„Jo." Buffett přikývl. „Rád jsem vás viděl."

„Co čtete?" zeptal se Pellam. „Příště vám přinesu nějaký časopis."

„Já nečtu. Čtení mě nebaví." Kniha fantasy, kterou Pellam přinesl Buffettovi při první návštěvě, ležela významně neotevřená pod nočním stolkem.

„A máte teda nějaké koníčky?"

„Jo, mám nějaké koníčky."

„A jaké?"

Buffett odtrhl zrak od obdélníkové televizní obrazovky a zadíval se na krabici, do níž Pellam před chvílí odhodil injekční stříkačku. „Basketbal, softbal, běh a hokej. To jsou moje koníčky."

V nemocničním vestibulu v přízemí si Pellam vzpomněl, že se s Ninou seznámil, když zde byla navštívit matku. Zeptal se jí tedy, jestli za ní nechce také zajít.

Nina zavrtěla hlavou. „Byla jsem u ní dneska ráno. Dvakrát denně už by bylo trochu příliš. Dokáže být zlatá, ale..." Společně vyšli ven. Obloha se mezitím zatáhla a citelně se ochladilo. „Tvoji rodiče ještě žijí?" zeptala se Nina.

„Jenom matka. Žije ve státě New York. Moc často se s ní nevídám. Po třech dnech už si nemáme o čem povídat."

Nina vytáhla z kapsy šátek, dlouhý šátek se zářivě zelenými a žlutými puntíky, a začala si ho uvazovat kolem krku. Pellam se díval, jak jemný kus látky zakrývá její bledou kůži na hrdle.

„Ta práce, kterou jsi mi sehnal, mě opravdu baví," řekla Nina. „A všichni se ke mně chovají moc mile."

„Na jisté úrovni je natáčení filmů zábava. Jenže když z tipařiny nebo maskérství postoupíš výš, začne to být pěkná otrava."

„Jediná nechutná věc jsou speciální efekty. Všechna ta falešná krev a jizvy po průstřelech..." Nina zavřela oči a otřásla se. „Proč pan Sloan vyrábí tak drastické filmy?"

„Protože hodně, opravdu hodně lidí je ochotno zaplatit dost peněz, aby je vidělo."

„A proč se tak rozhlížíš?"

„Já se rozhlížím?"

„Jo. Jako by sis myslel, že tě někdo sleduje."

„Né. Prostě pořád pracuju. Hledám exteriéry. A vlastně budu pracovat i teď. Musím najít velké pole. A potřebuju k tomu pomoc někoho místního."

„Nezapomeň, že já nejsem místní. Jsem z Cranstonu."

„Rozhodně jsi víc místní než já."

„A tohle je důvod, proč chceš, abych jela s tebou?" Na Nini-ných světle růžových rtech se objevil slabý úsměv.

„No, tipařina není tak snadná, jak vypadá. A já mám dojem, že pro tebe to bude přirozená věc."

„Pro mě?"

„Potřebuju velké pole vedle řeky. A se silnicí, která by ho protínala. Kam bys jela ty, kdybys chtěla takové pole najít?"

„No, já nevím. Asi bych prostě pořád jela po silnici podél řeky, dokud bych nenarazila na pole."

„Vždyť to říkám. Jsi rozený tipař exteriérů."

Oba se rozesmáli.

„No jo. Ale v sedm se musím vrátit. Budu mít návštěvu. Hele, nechtěla jsem se ptát přímo během natáčení, ale jaký je vlastně rozdíl mezi kameramanem a gripákem?"

„Tohle je nejčastější otázka v celé filmové branži. Gripák je jenom služba u kamery. Tahá se sice s kamerou a kamerovým vozíkem, ale není to kameraman. Ten zodpovídá jenom za celkový výsledek."

Pomalu došli k autu.

„A ještě něco."

Pellam ji předešel. „'Best boy' je první asistent hlavního gripá-ka."

„Ne," řekla Nina a hodila mu klíče. „Chtěla jsem se tě zeptat, jestli neznáš nějaké veselé historky z castingu."

Peter Crimmins byl členem Ukrajinského klubu v St. Louis.

Sice by si bez mrknutí oka mohl dovolit i členství v elitním Metropolitním klubu, případně - přestože byl lehce odrodilým křesťanem - v Countryovém klubu Covington Hills, avšak Ukrajinský klub byl jedinou společenskou organizací,

do níž skutečně přináležel. Klub se nacházel ve zchátralé dvoupodlažní budově se zamaštěnými okny a ukoptěnými zdmi, které se tyčily mezi dvěma prázdnými pozemky zarostlými neduživými malými stromky a spoustou plevele. Uvnitř budovy prodchnuté zápachem cibule, cigaretového kouře a plísně se rozkládala velká místnost s rozlámanými stoly a oprýskanými židlemi. V samotném klubu jako by se čas navždy zastavil v roce jeho otevření, tedy v roce 1954.

Dnes odpoledne seděl Crimmins u jednoho stolu s Joshuou -svým řidičem a šéfem ostrahy - a popíjel čaj uvařený v laciném samovaru. Kromě nich pobývalo v klubu asi pět dalších mužů, kteří by si rádi přisedli ke Crimminsovi, ale moc se jim do toho nechtělo, pokud vedle něj seděl i Joshua. Bodyguardova přítomnost jim byla lehce na obtíž. O Crimminsovi pochopitelně věděli všechno. Koneckonců četli Post-Dispatch a také Ukrainian Daily News, které referovaly o jeho kriminálních aktivitách v prvním případě a o jeho společenské, krajanské a profesní činnosti v případě druhém. To druhé přitom členy klubu ani v nejmenším nezajímalo - rozdávat peníze dokáže každý hlupák. Být ale úspěšným zločincem, to je trefa do černého. A tak muži seděli kolem něj a těšili se z jeho nebezpečné přítomnosti. Crimmins jim dával společenské postavení. John Gotti chodil do klubu v newyorské italské čtvrti, Peter Crimmins zase chodil sem. Muži upřímně věřili, že okolní ulice jsou díky němu bezpečnější.

Crimmins s Joshuou deset minut popíjeli čaj, když do místnosti vešel ramenatý muž v modrém džínsovém kompletu a špinavé košili. Působil lehce přikrčeným dojmem, ale pohyboval se s jistou dávkou elegance. Crimminsovi se prosté šaty nezamlouvaly, ale muž tohoto ražení mohl být klidně stavebním mistrem nebo tesařem - tedy kromě toho, nač si jej Crimmins nyní hodlal najmout.

„Tom Stettle," představil muže Joshua. „Pan Crimmins." „Těší mě, pane." Stettleovy oči se zhouply ze strany na stranu a na okamžik se zastavily na Crimminsově mateřském znaménku.

„Tak vy jste Stettle?"

„Jo," řekl muž. „Ano, pane."

„Posadte se."

Stettle poslechl. Skládací židlička zavrzala pod jeho tíhou. Crimmins nechal chvíli působit ticho, ale Stettleovi to ani náhodou nezačalo být nepříjemné. Naopak jako by se ještě více uvolnil a spokojeně opětoval Crimminsovy pohledy.

„Joshua s vámi mluvil?" zeptal se Crimmins nakonec.

„Ano, pane."

Setkat se se Stettlem tváří v tvář nebylo právě nejbezpečnější Icvůli případné pozdější identifikaci, kdyby se všechno nějakým způsobem zvrtlo, ovšem Crimmins se rád osobně seznamoval s lidmi, kteří pro něj pracovali. Pokud víte, jak člověk vypadá, lépe se vám s ním vede rozhovor. Můžete sledovat jeho gesta a manýry a porovnávat je s jeho slovy. To vám pak pomůže posoudit, jestli daný člověk mluví pravdu, jestli je spolehlivý nebo za kolik by se dal koupit.

„Vy ho sledujete? Toho Pellama?"

Stettle přikývl.

„Vím, že policie ho taky sleduje. Viděl jste ještě někoho jiného? Někoho z Petersonova úřadu?"

„Někoho. Tu a tam. Je to docela legrační. Chovají se stylem ‚po nás potopa'. Víc nedělají, než dělají."

Crimmins pocítil nutkání muži připomenout, že si za tuto zakázku vydělá patnáct set dolarů. Nakonec však neřekl nic. Další z jeho základních pravidel - tedy kromě pravidla „postarej se o rodinu" - totiž znělo: „Nepřitahuj otěže, dokud není potřeba."

„Tak se od něj nehněte."

„Jenže on věčně lítá někde po venku, takže je to těžší - víte, jak to myslím? Ve městě, kde je spousta lidí, existuje víc možností, jak se ztratit v davu, třeba taxík nebo metro. Všechno se tam dá mnohem rychleji narafičit." Odměřený a uctivý tón Stettleovy odpovědi Crimminse uklidnil. Těšilo ho, že před ním Stettle dokáže otevřeně zhodnotit situaci.

Sám by si myslel, že provést podobnou věc na venkově musí být daleko snazší.

„No dobrá. Tak pokračujte. Ví Joshua, jak se s vámi spojit?"

Oba muži přikývli.

„Díky, že jste se tu zastavil. Dáte si čaj? Nějaký moučník?"

„Ne, pane."

Stettle odešel z klubu a zamyšleně se přitom rozhlížel kolem sebe. Crimmins předpokládal, že se dívá na lajdácky provedené obložení a myslí si, že by to sám zvládl lépe.

„Umí s ní zacházet?" zeptal se Joshui.

„S čím?"

Crimmins zapomněl, že někteří lidé neuvažují tak rychle jako on. „S bouchačkou."

„Takhle otázka nestojí. Já jen vím, že nějakou má a nezdráhá se ji použit. V Maddoxu jsou za to tabulkové tresty a spousta chlapů s tím má problém. On ho nemá."

Crimmins vstal a nalil Joshuovi a sobě další dvě sklenice čaje.

„S'il vous plait, est-ce que vous avez un... host, Monsieur Wel-ler.

V telefonu se ozvalo zapraskání třinácti tisíc kilometrů kabelů.

„Non, monsieur."

„No, est-ce qu'il a une réservation?"

Za Pellamem se rozlehla tak silná rána, že málem upustil mobilní telefon. Otočil se a viděl, jak na dveře karavanu opět dopadla pěst. Předklonil se a se srdcem v kalhotách vykoukl ven. To jsou oni. Z nějakého důvodu si jména agentů FBI pamatoval snadněji než jména italského a bělošského policisty. Bracken a Monroe.

„Minutku!" zavolal. „Zrovna telefonuju." Další zaklepání. „Momentíček. Právě mám hovor s Paříží. Répétez? S'il vous plait... Není? Dobře. Chci říct, merci."

Zatraceně.

Marty Weller odjel asi před šesti hodinami z Londýna a podle všeho měl namířeno do Paříže. V hotelu Plaza Athenee, kde vždycky bydlel (nebo to alespoň každému tvrdil), však tentokrát nebyl a Pellam neměl tušení, kde by se mohl zdržovat. Mrzelo ho to, protože chtěl alespoň trochu vyžehlit zmeškanou schůzku s Wellerem a Telorianem.

Odložil telefon a otevřel dveře. Vážně na agenty kývl, ale dovnitř je nepozval.

„Jak se vede, pane?" zeptal se Monroe.

Ticho.

„Pane Pellame," dodal Bracken, který dnes vypadal mnohem méně zanedbaně, „nevadilo by vám, kdybychom šli dovnitř?"

„Myslím, že by mi to vadilo, ano."

„Nepotrvá to příliš dlouho."

„Já opravdu nechápu...," začal Pellam.

„Chceme vám jen položit pár dalších otázek. Naše minulá diskuse..."

„Diskuse?"

„... nebyla příliš plodná."

„Včera večer jsem maddoxské policii přesně popsal, co se stalo. Už podruhé. A možná i potřetí. Copak vy spolu nemluvíte?"

Monroe zůstal příjemný a neodbytný jako podomní prodejce. „Omlouváme se za tu první návštěvu. Jsme pod neuvěřitelným tlakem. Víte, jak to chodí."

Pellam počkal několik vteřin a pak řekl: „Pojdte dál."

V karavanu se oba agenti uvelebili na židličky a poposedli si dopředu, aby si zachovali dokonalé držení těla. Záložky na světlých kalhotách měli zvednuté vysoko nad kotníky. Pellam si pomyslel, jak je zvláštní, že tito agenti zcela postrádají obvyklou nápadnost velkoměstských policistů. Bylo na nich cosi anonymního.

Pochválili ho, jaký má v karavanu pořádek, a Bracken závistivě prohlásil, že by si také rád někdy pořídil winnebago. Jezdil by prý v něm do Minnesoty na mývaly a štiky.

Tolik na téma hodný policajt, hodný policajt.

„Faktem je, že maddoxská policie s námi příliš nespolupracuje. Federální policisty nemají moc v lásce."

Proč asi.

„Takže bychom velmi ocenili, kdybyste nám pověděl vše, na co si dokážete vzpomenout. Musíte pochopit, pane Pellame, že smrt pana Gaudii znamená možné ohrožení dvouleté práce."

Pellaiii chtěl policisty odměnit za zdvořilost, a tak jim ještě jednou a co nejpodrobněji zopakoval všechna fakta. Zmínil se o pivu, o lincolnu, o muži, který do něj vrazil, o tom, jak se sklonil a zadíval se do okénka, o tom, jak poté auto odjelo, o policistovi. Vyprávěl již tento příběh tolikrát, že ho dokázal vylíčit velmi barvitě.

Agenti nedávali najevo žádné emoce. Žádné obracení očí v sloup, natožpak chytání za klopy a rozbíjení oken. Pouze přikyvovali a na nic si nestěžovali. Navíc mu neříkali TVZ. Jen mu kladli otázky.

Nakonec si Pellam uvědomil, že už zde sedí hodinu. Jejich návštěva ho pomalu začínala nudit. Připadal si jako ryba na suchu a téměř se o tom zmínil rybáři Brackenovi.

„Řekněte nám to... všechno ještě jednou. Slibujeme, že je to naposledy."

„Dobře. Ještě jednou." Pellam znovu odrecitoval celou historku.

Monroe si vše zapsal. Pellama napadlo, jaký asi mají oba agenti plat a kolik peněz daňových poplatníků stojí zaznamenání incidentu, při němž on sám viděl jen záblesk v okně auta.

A pak mu agenti začali klást otázky, které zdánlivě neměly s Gaudiovou vraždou vůbec nic společného. Proč kupoval takové množství piva? Mohl by jim říct něco o té partičce

pokeru? Jestlipak ví, kdo byl Vincent Gaudia? Už se s oním policistou setkal někdy předtím?

„Ne."

„Je pravda, že jste tomu policistovi krátce před přestřelkou něco dával?"

„No," řekl Pellam, „to jsem dával."

„Působil jste docela překvapeně. Proč jste byl tak překvapen?"

„Když jsem mu dával ten pytlík?"

„Ne. Teď. Když jsme se o tom zmínili."

„No, netušil jsem, že někdo ví, že jsem mu něco dával."

Agenti zvedli obočí. „A copak to bylo?"

„Vy myslíte, že to byl úplatek?"

„My jen chceme vědět, co to bylo."

„Byl to koláček."

„Koláček?"

„Celozrnný," nadhodil Pellam. „Připadal mi zdravější."

„Jistě, pane."

Další otázky, další uplynulá půlhodina.

„Měl řidič," zeptal se Bracken, „na dveřích držák na kelímky?"

„To myslíte vážně?" zeptal se Pellam a podíval se na hodinky.

Nakonec se oba unisono vztyčili, jako by smluveným signálem měla být Pellamova odpověd na jejich poslední otázku („Znal jste před smrtí Vince Gaudiu?" „Ne.").

Pellam je doprovodil ke dveřím a agenti mu poděkovali za čas. Bracken se pak k němu otočil a řekl: „Nepřemýšlel jste náhodou, že v brzké době odjedete z města, že ne, pane?"

Na jeho tónu bylo cosi zvláštního. Ještě to nebyl zlý policista, ale už nebyl ani hodný. „Zůstanu tu tak dlouho, než dokončíme ten film. Ale..."

„Za jak dlouho to bude?" „Nanejvýš za týden."

„No, asi byste to měl vědět... Naše rozvědka dostala zprávu, že Peter Crimmins - hlavní podezřelý z Gaudiovy vraždy - hovořil se svými společníky z jiného státu. Konkrét-

ně z Chicaga." Pellam nevěděl, co si má o této informaci myslet. „Takhle to bývá často," pokračoval Bracken, „pokud chce šéf nějakého gangu využít služeb nájemného vraha. Jen neradi si najímají místního člověka." „Ach tak."

„Říkám vám to proto, abyste si dával pozor." „Jistě. Jsem rád, že jste mě upozornil."

Když vyšli ven, Monroe Pellamovi znovu poděkoval a dodal: „Víte, pane, máme své lidi na všech místních letištích." „Na všech letištích?" „A taky na železnici."

Odešli a nechali ho přemýšlet, jestli tím chtěli říct, že budou pátrat po nájemném vrahovi, nebo že pokud chce Pellam uniknout dlouhým chapadlům zákona, měl by si koupit jízdenku autobus.

Sestra si všimla jeho zkrvaveného nehtu.

„Co?" zeptala se. „Cojto?"

Byla to malá a rozložitá Filipínka. Měla laskavé oči, ale jemný knír pod nosem a odulé fialové rty propůjčovaly jejímu obličeji špinavý ráz, takže ve výsledku působila poněkud krutým nebo přinejmenším lhostejným dojmem.

Vytáhla z krabičky dvě průhledné gumové rukavice, nasadila si je, zvedla Buffettovi ruku a znechuceně si začala prohlížet rudou skvrnu.

„Já nemám AIDS," řekl Buffett zkroušeně.

Sestra mu pevně uchopila ruku, zkroutila ji a začala si prohlížet zraněný prst. Byla ukrutně silná. Buffettovi neuniklo, že z ní vychází masitý zápach.

„Kde jste to udělal?"

„Jak to myslíte?"

„Kde jste to strčil?"

Filipínka prudce strhla z Buffetta přikrývku a začal mu šmátrat kolem stehen. Po chvíli ho otočila a začal mu prohmatávat nehybné nohy. Buffettovi se vybavila myšlenka na těsto. Těsto na chléb, které se musí pořádně hníst. Náhle mu bylo do pláče.

„Nic mi není. Mohla byste mě nechat na pokoji, prosím?"

„Děláte to zhoršujete. Vy lidi to děláte zhoršujete."

Po kůži mu běhaly prsty, které necítil. Buffett zavřel oči. Rozhodl se, že to bude chápat jako test - i nyní, uprostřed největšího ponížení a trýzně, se pokoušel sestřiny prsty ucítit. Chvílemi se mu zdálo, že ví, kde mu jimi sestra šmátrá, ale když pak otevřel oči, měla sestra ruce daleko od místa, kde si jejich dotek představoval. Necítil vůbec nic...

A pak sestra spatřila zkrvavený papírový kapesník, který si Buffett nacpal do trenýrek, a zvedla ho do vzduchu. Buffettovi zaplanuly tváře a na obličeji mu vyrazil pot.

Sestřina krutá či lhostejná ústa se sevřela. Odhodila kapesník do odpadkového koše, sklonila se, rozhrnula mu ochlupení mezi nohama a začala si zkoumavě prohlížet drobnou jizvu vedle Buf-fettova penisu. Jizva nebyla dlouhá ani hluboká, ale vydatně krvácela. Ochlupení kolem ní bylo slepené krví a také katetr byl potřísněn rudou skvrnou.

Sestra si povzdechla, vytáhla krátké lesklé nůžky a ustřihla ochlupení kolem jizvy. Omyla ránu, zakryla ji gázou a tu pak přelepila náplastí. Nakonec si sundala rukavice a odhodila je do koše.

„Omlouvám se," řekl Buffett. „Chtěl jsem jen..."

Sestřiny syté rty se vědoucně našpulily. „Chtěl jste vědět, jestli můžete něco cítět." Mlaskla. „Lidi jako vy... Vy to děláte zhoršujete. Zhoršujete každého práci."

Buffett se díval, jak sestra odchází z pokoje. Sotva se za ní zavřely dveře, sklouzl jeho pohled ke krabici s infekčním odpadem,
kde ležela drahocenná injekční stříkačka. Na chvíli zvedl oči ke zhasnuté televizní obrazovce a pak s rukama ve zmrtvělém klíně upřel zrak ke stropu a čekal na slzy, které se nedostavily. Nakonec se zvedl a vztekle začal tahat za švihadlo přehozené přes tyč nad postelí. Jakmile konečně absolvoval testy, které mu zabraly celé dnešní dopoledne - od sedmi do dvanácti hodin -, požádal jednoho ošetřovatele, aby mu na tyč

upevnil kus provazu, protože si chce cvičit paže. Poté pevně uchopil rukojeti švihadla a začal se přitahovat k tyči, přičemž se nejprve zaměřil na pravou paži a poté na levou. Ošetřovatel ho uznale sledoval. „Člověče, s váma bych nechtěl soutěžit v páce."

Buffett nyní zahájil druhou tréninkovou dávku. Přitahoval se k tyči a odpočítával přitom od šedesáti. Při cvičení vždy počítal směrem dolů, a nikoliv opačně, protože když měl člověk dosáhnout nuly, nedalo se tak snadno přestat.

Padesát osm, padesát sedm, padesát šest...

Pokud člověk přesto přestal před dosažením cíle, bylo to to nejhorší, co mohl udělat. Protože pak ho dozajista potkalo něco strašného.

Jako například že ho dostihne Hrůza.
:

Padesát sedm, padesát šest, padesát pět...

Buffett se začal potit.

Tahej, tahej, tahej.

Při třiatřiceti vstoupila do pokoje Wendy Weiserová.

„Ahoj, Donnie."

„Nazdar, doktorko." ,

„Jak se dnes cítíte?"

„Parádně." Buffett vykouzlil parádní úsměv.

Fantomová bolest, fantomový úsměv. Docela dobré, ne?

Weiserová si svým nenapodobitelným způsobem přitáhla židli a uvelebila se na ní, jako by si sedala svému příteli do klína. Buf-fettovi to připadalo šarmantní. Nebyl si zcela jist, zda se sem toto slovo tak úplně hodí nebo jak se vlastně šarmantně sedá, ale prostě ho to napadlo. Strávil zatím v nemocnici dva nebo tři dny a už se mu o Weiserové zdálo celkem pětkrát. Dokonce o ní někdy snil, i když byl vzhůru: představoval si, jak si sedá, jak má při sezení lehce roztažené nohy, jak má prsa ukrytá mezi mírně svěšenými rameny, jak by při doteku šustily její punčocháče, jak by z ní padal laboratorní plášť... Za tento bod už svou fantazii nepustil.

Doktorka Weiserová byla tím jediným, co mu na vlastní sebevraždě vadilo. Nechtěl, aby právě ona našla jeho tělo.

„Chcete něco k pití?"

„Skotskou. Glenfiddich. Dvanáct let starou. Bez sody."

Prostořeký Donnie, prostořeké vtipy.

„Pomerančový džus?"

„Díky, nechci."

Weiserová otevřela Buffetovu kartu. „Vidím, že jste objednán ještě na několik dalších testů. Zatím není příliš co vyšetřovat. Ale míšní šok už pomalu ustupuje."

Doktorka ještě chvíli listovala v záznamech a pak Buffettovi provedla stejné neurologické vyšetření jako před pár dny Gould. Když se Buffett dotkl svého nosu, řekla: „Dobře," úplně stejně jako její kolega, a přestože si Buffett přál, aby toto slovo v jejím podání znamenalo něco více, bylo mu jasné, že to tak není. Weiserová cosi poznamenala do karty, opřela se na židli a zapálila si cigaretu.

„Pořezal jste se," řekla.

Buffett přikývl a uhnul před ní očima. Zvedl ruku a odsunul rukojeť švihadla stranou.

„Já..." Zadrhl se mu hlas.

„Vím, jak toužebně chcete zjistit něco bližšího o své rekonvalescenci," řekla Weiserová laskavě. „Ale než opadne počáteční šok, můžete si tím pouze ublížit. Do té rány jste mohl dostat ošklivou infekci. Nemocnice jsou špinavé. Žije v nich spousta bakterií."

„Sepsi," zašeptal Donnie zoufale.

„Sepsi." Doktorka se na něj chvíli zkoumavě dívala a pak řekla: „Chcete vědět, jak to bude se sexem."

„Chtěl bych..." Buffett přikývl a pak se přiznal: „Chtěl jsem zjistit, jestli něco ucítím. Tam dole."

Weiserová mu řekla, že je na to ještě příliš brzy, ale souhlasila, že mu pár věcí přece jen prozradí. „Ted ale nemám moc času," dodala. „Odjíždím na pár dní pryč."

Buffettovi se sevřelo srdce. Ona ho opouští.

Hrůza se při té zprávě přinejmenším rozradostnila a nemilosrdně se začala po Buffettovi sápat. Nebohý Donnie se celý potil a zoufale se tiskl ke kostkovanému švihadlu.

„Kam jedete?" zeptal se, aby odvedl pozornost od chřtánu Hrůzy.

„Mám chatku na Lake of the Ozarks." „Jste vdaná?" „Rozvedená."

Buffett si vzpomněl, že už mu to říkala. „Mám přítele," dodala Weiserová.

„Taky tam občas jezdím. Na koně. Vzpomínám, že je tam spousta koní... A stromů." Buffettovi se vybavila mlhavá vzpomínka, ale pak rychle vymizela.

„Na otázky sexuálních aspektů poranění páteřní míchy bohužel neexistují krátké odpovědi, Donnie."

„'Aspekty'... Vy doktoři používáte zvláštní slova." Na okamžik se jeho fasáda zřítila. Doktorka se odmlčela, neboť jí neunikl záblesk vzteku v jeho obličeji. Buffett se vzpamatoval a začal se znovu usmívat.

„Vadí vám to hodně?"

„Co jiného tady mám dělat, sakra?" Zašklebil se. „Celý den jen civím na prsa Vanny Whiteové."

Weiserová se usmála. „Vzhledem k poloze a povaze vašeho traumatu víme, že už nebudete moci chodit, Donnie. Alespoň ne při současné úrovni vědy. Ale otázka pohlavní dysfunkce je v této fázi léčby ještě stále otevřená." . Po hlavní, po vedlejší...

Buffett cítil, že se v doktorce obrovsky zklamal. Všechno to byly jen kecy. Partnerství? Skvělý tým? Hovno.

„Ale i v tom nejhorším případě se dá ještě dělat spousta věcí." Weiserová mluvila a Buffettovi těkaly myšlenky sem a tam. Jak často bude asi na té své letní chatě šoustat se svým přítelem? Bude mu vyprávět o Buffettovi? Bude ležet pod ním a šeptat mu, že si celé dopoledne vyprávěla s jedním eunuchem o penisu? Rozdráždí to jejího přítele tak, že ji opíchá ještě tvrději?

„... na dvě otázky. Tou první je samotný pohlavní styk. Tou druhou plození dětí... U muže..."

Nejspíš se s tím přítelem miluje čtyřikrát, pětkrát týdně. Pravděpodobně prožívá bouřlivý orgasmus, pravděpodobně ho bere do pusy...

„... dva typy erekce. Reflexogenní a psychogenní. Reflexogenní erekci vyvolávají určité stimuly genitálií - pochopitelně především penisu, ale také prostaty nebo močového měchýře. U tohoto typu erekce nemusíte zapojovat mozek."

Ťuk. Buffettovi vyrazil na celém těle pot.

Hrůza opět přešla do útoku.

Buffetta začalo svědit v podpaží. Cítil, jak mu pot prýští i z míst, na nichž se nikdy nepotil - ze tváří, z uší, ze hřbetů ruky. Panebože na nebi, vždyť jemu se potila i zápěstí! Jako by z jeho zničeného těla náhle vytryskla veškerá vlhkost a prchala pryč.

„Když se ráno probudíte s erekcí, pak jde o erekci reflexogenní. Zatímco psychogenní erekce je reakcí na představy a vizuální podněty -na myšlenky, které nás vzrušují."

Weiserová se zarazila a zeptala se: „Není vám nic?"

„Je tu horko."

Doktorka vstala a otevřela okno, přičemž se k Buffettovi na chvíli otočila zády. Koženou sukni měla na zadečku krásně upnutou. Buffett spatřil linii jejích kalhotek.

Polkl.

Weiserová se znovu posadila, zapálila si cigaretu, zhluboka z ní třikrát potáhla a opět ji zamáčkla.

„Provedu vám vyšetření. Zjistíme, jestli vaše zranění postihlo horní vegetativní neuron, nebo spodní vegetativní neuron. Pokud postihla horní, budete moci dosahovat reflexogenní erekce..."

O čem to mluví?

„Pokud je postižen spodní neuron, pak budete prožívat pouze to, čemu říkáme areflexní sexuální aktivita."

„Psychogenní?" Buffett se snažil soustředit. Nesnášel velká doktorská slova. Hrůza se jimi živila a nabírala díky

nim na síle. Jen co uslyšela slovo erekce, začala opět kypět a kolotat, vynořila se z jeho zrádné fantomové bolesti, zavrtala se mu do útrob a odtud zamířila do hrudníku. Buffett zaťal zuby a sevřel břišní svaly, aby mu Hrůza nemohla proniknout až do srdce - věděl, že by ho tam zabila.

Upřeně se zadíval na Weiserovou a prudce zatáhl za švihadlo. Paže bojující s Hrůzou.

„Existují čtyři možnosti. Můžete mít úplný nebo neúplný reflex, anebo úplný nebo neúplný areflex. Nejvážnější je úplný areflex - to znamená nulová reflexní činnost a nulové zapojení mozku."

Donnie Buffett ted leží dva metry od nádherné ženy s jiskřivýma zelenýma očima, která si s ním povídá o penisech... Dívá se na malou a nehybnou vybouleninu v přikrývce kolem svých slabin a cítí, jak se mu Hrůza prokousává centimetr po centimetru k srdci. „V případě střelných ran nebývá poranění obvykle úplné. Tři čtvrtiny areflexních pacientů s neúplným postižením mají pohlavní styk a více než polovina jich dosahuje ejakulace a orgasmu."

Jenže já mezi nimi nebudu. Holka v upnuté kožené sukni se mnou mluví o vyvrcholení a já necítím vůbec nic...

„Asi to nebude nezbytné - vlastně je to velmi nepravděpodobné -, ale možná byste měl uvažovat o protéze."

Buffett si myslel, že to znamená umělou nohu. „... existuje několik různých druhů penilních implantátů." Na tohle Hrůza čekala. Opět se začala kroutit, svíjet a pohlcovat vše, co jí stálo v cestě. Buffettovi znovu vytryskl na těle pot. Polkl.

„Pokud jde o otázku plození dětí, úrazy páteře mají obvykle za následek menší počet spermií v ejakulátu, avšak problémy s početím má i mnoho lidís neporušenou míchou a existuje celá řada metod..."

Syn? A co syn?

A už to bylo tady - Hrůza se ho jakoby jediným prásknutím biče zmocnila.

Donnie Buffett se roztřásl jako antilopa ve lvích čelistech.

Weiserová lehce přimhouřila oči a pozorně se dívala, jak si Buffett otírá z obličeje pot. „Donnie..."

Buffett se na ni podíval a polkl. „Omlouvám se." Poplácal se po rameně. „Pořád mám ještě děsné bolesti. Však víte, tam, co mě postřelili. Někdy je to vážně hrůza."

„Chcete na to něco?"

„Ne, to jsou jen takové návaly. Potím se z toho jako prase, pokračujte." Usmál se. „Prosím vás."

Dokázal to říct jen proto, že už byl nadobro mrtev. Hrůza mu svými tesáky rozdrásala srdce. Bylo po něm. Choval se zdvořile jako mrtvola na pohřbu.

Weiserová pokračovala ještě několik minut a pak dospěla k jakémusi závěru. K něčemu bodrému, k něčemu chlapáckému. Buffett přikývl, přestože neměl tušení, co mu právě sdělila. Weiserová se omluvila, že už musí odejít, ale brzy si prý spolu opět promluví. Buffett jí poděkoval, podíval se jí zpříma do očí a prohlásil: „To bylo od vás vážně povzbudivé. Moc si toho vážím." Potřásli si rukama a Buffett jí popřál příjemný víkend.

Jakmile doktorka odešla, zvedl Buffett telefon a zavolal na maddoxskou policejní stanici Bobu Giannovi. Chvíli mluvili jen tak o ničem, a když už to Buffett nevydržel, požádal kolegu o jisté telefonní číslo. Chvíli bylo ticho a pak už ve sluchátku uslyšel řadu číslic. Zapsal si je do paměti a zeptal se Gianna: „Tohle je mobilní telefon, že?"

„Jo, nejspíš ho zastihneš v tom jeho karavanu."

„A vytáčí se to jako normální linka?"

„Jo, úplně obyčejně."

Donnie Buffett si skrz zavřené oči uvědomil, že se nad ním mihl stín. Doufal, že to není Penny.

A především doufal, že to nejsou její rodiče.

Sestra, která by mu přišla vyměnit pytlík s močí, by mu nevadila.

Sestra, která by mu přišla vyměnit Foley's, naopak ano.

Buffett otevřel oči a byl rád, že je to John Pellam.

„Nazdar, šéfe, to jste vy," řekl.

Pellam přikývl a vešel do pokoje.

„Máte tu ještě víc květin než posledně. Vypadá to tu jako v zahradní školce."

„To jo. Tedy ne že bych měl zas tolik rád květiny. Ta vaše holka říkala, že je nechce, ale měl byste jí nějaké vzít. Jak se to jmenovala? Řekněte jí, že jste jí je koupil vy."

„Jsem rád, že jste mi zavolal. Chtěl jsem se u vás zastavit."

Buffett mávl rukou k židličce. „Proč? Máte náladu na další urážky?"

Pellam se zasmál.

„Cítil jsem se špatně, víte? Byl jsem úplně na sračky."
,

„To je v pořádku," řekl Pellam.

„Občas trochu ujedu. Nechtěl jsem..."

„Chápu. Vede se vám dobře?"

Buffett přikývl a rozesmál se. „Jo, mám se dobře. Myslím, že jsem byl - jak to ta doktorka říkala? Ve fázi vzdoru. Odmítal jsem si připustit, co se mi stalo. Pokud tou fází projdete, cítíte se pak lip."

„Prima."

„Chce to trochu terapie. A pak dostanu invalidní vozík. Na bezbariérové vstupy existuje spousta zákonů. Když chcete na zápas Cardinals, mají tam pro vás rampy. Dostanete se prakticky všude."

„Viděl jsem, že dokonce existují i sporty pro...," Pellam zaváhal, protože si nebyl jist, zda má raději říci „pro paraplegiky", nebo „pro handicapované". „Pro vozíčkáře," řekl nakonec. „Viděl jsem to na ESPN."

„Jo, třeba basketbal. Basketbal na vozíku. A někteří chlapi dělají i maratón. Myslím, že se s tím dá dokonce i lyžovat. Fíha," dodal Buffett a usmál se, „to jsem celý já: budu dělat maratón, a přitom sedět na zadnici. Hele, nedáte si něco k snědku?"

„Tisíceré díky. Myslíte nemocniční jídlo?"

„Né, mám tu i pár dobrých věcí. Lupínky, nějaké sladkosti."

Pellam zavrtěl hlavou. Buffett snědl půl koláčku a na okamžik se zadíval do celofánového pytlíku. Pečlivě pytlík uzavřel a položil ho na stolek.

Pellam se vydal k oknu a prohlédl si Buffettovo arboretum. „Jak dlouho už jste ve sboru?" zeptal se nakonec.

„Skoro sedm let."

„Říká se to tak? Ve sboru?"

„Jasně, dá se to tak říct."

„A to jste dělal pochůzkáře jako za starých časů?"

„Jo, jenže některé čtvrti už nejsou tak poklidné, jako bývaly. Celý Maddox šel v podstatě do pekel. Takže vy točíte filmy?"

„Já ne. Já jen hledám exteriéry."

„Jak jste se k tomu dostal?"

„Řek bych, že jsem do toho prostě tak nějak spadl. Hlavně rád cestuju."

„A setkáváte se taky s nějakýma hollywoodskýma kráskama? To asi určitě, že jo?"

„Já se držím od Hollywoodu dál. Není to moje parketa."

„Tak proč děláte filmy?"

„A proč vy jste policista?"

Buffett pokrčil rameny.

„Ó, málem bych zapomněl." Pellam zvedl umazanou tašku, kterou držel v ruce. „Nesu vám pivo. Můžete ho pít?"

„No to si pište, že ho můžu pít."

Pellam se posadil na robustní šedou židli. Vytáhl dvě plechovky piva a oba je vypili. „Víte," prohlásil Buffett, „všichni ti chlapi, se kterýma pracuju... Tváří se jako největší tvrdáci, ale když přijdou za mnou, jsou z nich najednou padavky. Nosí mi květiny. Nosí mi časopisy. Ale nikdo z nich mi ještě nepřinesl pivo. A spousta kluků vůbec nepřišla. Mám dojem, že jsou nervózní, že by se na mě museli dívat, a taky nevědí, co by mi měli říkat."

Pellam se postavil a zastrčil dvě další plechovky do nádoby, která ležela vedle postele. Naplnil nádobu studenou vodou a zakryl ji. Víko nesedělo úplně těsně. „Jestli máte ulítlou sestru, možná vám to projde."

„Jsem vám vděčnej, šéfe."

Pellam usrkl pivo. Chvíli počkal a pak řekl: „Myslím, že jsem vám to chtěl říct už posledně, ale vypadal jste dost rozrušeně, a tak jsem si to nechal pro sebe."

„Co jste mi chtěl říct?"

„Pořádají na mě štvanici. Vaši kámoši - a ted už i FBI - po mně jdou jako po nějakém padouchovi. Jednou už přerušili i natáčení a pomalu ohrožují celý film. Mám strach o svou práci. A to si zrovna teď nemůžu dovolit."

Buffett pokrčil rameny. „Jestli jste nic neviděl, tak jste nic neviděl."

„Jo, jenže oni to takhle necítí a jsou už úplně všude. FBI už začala naznačovat, že se zaměří na daňová přiznání a firemní dokumenty fixové společnosti." Pellam bezmocně mávl rukama.

„No jo, federálové jsou parchanti od A až do Z," prohlásil Buffett, jako by vysvětloval něco tak evidentního, jako je gravitace. A pak přikývl. „Faktem je, že státní zástupce Peterson je úplný maniak." Popsal Pellamovi historku s Gaudiou, Crimminsem a pořadem 60 Minutes. „Peterson Crimminse dostane a nic na světě ho nezastaví."

„Já vám chci pomoct," pokračoval Pellam. „Nechci se chovat jako TVZ, ale..."

Buffettovi zajiskřily oči. Pomalu se dal do smíchu.

„Co je na tom tak vtipného?" zeptal se podrážděně Pellam.

„Vám někdo říkal, že jste TVZ?"

„Vaši kolegové. Ti detektivové."

„Gianno s Hagedornem." Buffett se opět rozesmál. „A to vám

do neřekl, co to znamená?"

„Řekli mi, že je to zkratka pro neochotného svědka."

„Pellame, nevěřte policajtům ani polovinu toho, co vám řeknou. Ve skutečnosti to znamená ‚totálně vychcaný zmrď."

„No to je vtipné. To je zatraceně vtipné."

Buffett se stále smál.

Po chvíli se Pellamovi zvedly rty a také on se dal do hlasitého smíchu. „TVZ. Musím přiznat, že je to docela povedené."

„Poslyšte, Pellame, měl bych pro vás takový obchod. Chci, abyste mi prokázal jednu laskavost. Jestli to uděláte, řeknu našim klukům, aby vám dali pokoj. S federály nic nezmůžu, ale na maddoxské policii mě poslechnou."

„To byste udělal?"

„Máte mé slovo."

„A co je to za laskavost?"

„Nic zvláštního. Chtěl bych, abyste zašel ke mně domů a něco mi odtamtud přinesl."

„Já?"

„Jestli vám to nevadí."

„Ne, to asi ne." Buffett si všiml, že Pellamovy oči sklouzly k jeho snubnímu prstýnku. „Ale proč vám to nepřinese žena, až vás přijde navštívit?"

„Protože," řekl Buffett a jeho odhodlané a dychtivé oči se přesunuly z Pellamova obličeje k rozmazané televizní obrazovce, „by ji to rozrušilo."

Byla to nevelká čtvrť skládající se z bungalovů postavených na pozemcích o velikosti poštovní známky asi pět minut od centra Maddoxu. Domy z tmavých cihel i trávníky byly dobře udržované a úhledné a působily příjemným dojmem. Pellam měl pocit, že již touto ulicí projížděl, když hledal dokonalý bungalov pro Tonyho Sloana. Provoz na nedaleké dálnici vytvářel otravný šum, který všudypřítomně prostupoval celým okolím, a nažloutlá mlha ze šesti cihlových komínů se táhla na mnoho metrů daleko.

Pellam slezl z motorky, zastavil se před domem a zkontroloval adresu. Na příjezdové cestě stál bílý nissan a za ním hnědý stejšn Mercury s illinoiskými poznávacími značkami.

Na malé zahrádce před domem ležely mrtvoly kvetoucích rostlin. Většinou jen holé stonky. Pellam se v zahradničení nevyznal, ale kdyby to byl jeho záhon, určitě by na něm vysadil nějaké trvalky. Vyrazil po klikaté cihlové stezce a došel až k malé terase. Přitom si všiml ještě jedné věci: nikde zde nestály trojkolky ani jiné hračky, jaké byly vidět na všech ostatních dvorcích.

Zazvonil na zvonek, ale nikdo se mu neozval. Odhrnul tedy zástěnu a zabušil na dveře velkým mosazným klepadlem. O chvíli později se dveře otevřely a Pellam se díval na štíhlou tmavovlásku s podlouhlým obličejem, obezřetným a těžko popsatelným. Mohlo jí být něco mezi pětadvaceti a třiceti lety a měla naprosto dokonalou pokožku. A pokaždé, když od ní Pellam odhlédl, zapomněl, jak vypadá.

„Paní Buffettová?"

„Ano?" Žena měla dveře otevřené na maximum, které jí dovoloval silný mosazný řetízek. Z útrob domu se vyvalila ven nechutně sladká vůně - možná osvěžovač vzduchu, možná laciný parfém.

„Já jsem John Pellam."

Paní Buffettová nejprve zamrkala a pak se jí rozsvítilo. „Ano, ano, ano. Donnie říkal, že se tu zastavíte." Formální úsměv. Křestní jméno Pellamovi nesdělila. Pellam však od Buffetta věděl, že se jmenuje Penny.

„Přišel jsem vyzvednout pár věcí."

„Zmiňoval se."

Dveře se zavřely a poté otevřely s odháknutým řetízkem. Paní Buffettová pokynula Pellamovi, aby šel dovnitř. V domě Pellam spatřil další dva lidi. Nejspíš její rodiče. Žena vypadala přesně tak, jak bude Penny vypadat za dvacet let: štíhlá, prošedivělá a s nádhernou pokožkou. A velice obezřetná. Pennyinu otci táhlo na šedesátku a pod růžovou košilí s krát-

kými rukávy se mu rýsovalo podnikatelské bříško. Oba rodiče civěli na Pellama. Pellam se představil.

„Stan Brickell," odpověděl muž. „Jsem Pennyin otec. A to je moje žena Ruth." Žena přikývla.

Pellamovi došlo, že kdyby teď řekl: „Moc mě to mrzí," aby vyjádřil svou lítost nad Buffettovým zraněním, mohli by si myslet,
jejich zeť zemřel. A tak se rodičů raději zeptal, jestli bydlí někde poblíž.

„V Carbondale."

Pellam přikývl. „Byl jsem u něj asi před hodinou. Myslím u Donnieho. Vypadal moc dobře."

„Vy jste jeho kolega od policie?"

„Jsem jeho přítel."

„Donnie se o vás párkrát zmínil," konstatovala Penny.

Vážně?

„Pro co vás sem poslal?"

„Pro nějaké úřední formuláře."

„Mohla jsem mu je vzít já," namítla Penny.

„Musím se nejdřív zastavit v budově trestního soudu. Donnie říkal, že je to tam strašně ponuré." Tuto lež Pellama pečlivě naučil Buffett.

„I tak bych to udělala. Kdyby chtěl, abych je tam odnesla, udělala bych to." Penny to řekla s obrovskou upřímností.

V tom okamžiku si Pellam všiml planoucí svíčky. Bylo to zvláštní. Na černém talíři stála asi metr vysoká tlustá červená svíčka s připevněnými amulety. Musela hořet už velmi dlouho, protože na černém talíři se rozlévala lesklá vosková loužička.- Z těla svíčky trčela dvě planoucí kadidla. Právě ta v domě tak voněla -nejspíš byla ze santalového dřeva. V Pellamovi to vyvolalo vzpomínky na střední školu: na černá světla, na Jefferson Airplane, na mírové symboly, na batikované oblečení, které tenkrát ještě nebylo nostalgické, nýbrž pouze módní.

Rozhlédl se po obývacím pokoji. Přítomnost svíčky ho měla trknout, ale stejně ho zcela nepřipravila na kolekci ob-

razů, soch a ikon, kterou v pokoji spatřil. Všechna díla zobrazovala náboženská témata a všechna byla vyvedena nanejvýš neuměle. Pellam přemýšlel, jestli je Penny dělala sama. Byly zde obrázky domorodých afrických kmenů, vychrtlých černochů a černošek s upřenými euforickými pohledy. Byly zde dřevěné kříže poprskané tmavě červenou barvou. Plakáty s pentagramy, hvězdnými mapami a krystaly. Velká skleněná pyramida, uvnitř níž vězel svraštělý předmět hnědě masové barvy. Vypadal jako uschlá meruňka. Stejně jako mnoho dalších uměleckých děl v pokoji byla i pyramida pokryta prachem.

„Nedáte si kávu?" zeptala se Ruth. „Jo, jasně, kávu?" přizvukovala Penny. „Ne, díky."

„Opravdu nechcete?" zopakovala Ruth. „Ne, vážně. Nemůžu se moc dlouho zdržet. Zavedla byste mě teď do Donnieho pracovny?" Penny mu ukázala cestu.

Buffettovou pracovnou byla ve skutečnosti ložnice, jež se pomalu proměňovala v kancelář. Stěny byly částečně obloženy tenkými světle namořenými deskami s drobnými černými dírkami, které připomínaly miniaturní spáleniny od cigaret. Donnie si pracovnu zřejmě obkládal sám. Na polovině desek byly stále vidět hlavičky hřebíků. V místě, kde se obložení stýkalo se stropem, byla upevněna téměř dvoumetrová nenamořená lišta. Asi šest dalších lišt dosud leželo v rohu pracovny. Potrvá ještě moc dlouho, než bude tahle práce u konce, pomyslel si Pellam smutně.

Otevřel spodní zásuvku Buffettova pracovního stolu, odsunul krabici, o níž mu Donnie říkal, a našel, co hledal. Vytáhl ze zásuvky tlustou obálku a zastrčil si ji do kapsy.

Když se opět napřímil, uslyšel téměř přízračné bručení ženského hlasu: „Ooooooummmmm..."

Vrátil se do obývacího pokoje, kde seděli tři lidé, jež jako by spojovala pouze Buffettova tragédie. Penny seděla před svíčkou a její hlas zněl pevně a silně jako motor auta se zařazenou nízkou rychlostí, které nemůže nic zastavit. V očích

měla slzy. Seděla s překříženýma nohama v japonském stylu a broukala si stále rychleji.

„Oooooummmmm..."

Ruth si hověla na gauči a krátkým nenalakovaným nehtem přejížděla po klikatém žlutém vzorku čalounění. „Udělej mi kafe," řekl jí Stan nevybíravě. „A sendvič. A pozor na majonézu. Posledně jsi mi jí dala strašně moc."

Penny měla zavřené oči a z jejích rtů stále vycházelo melancholické broukání modlitby.

Pellam na odchodu pozdravil, ale nikdo ho neposlouchal. Otevřel dveře a vyšel ven.

Původně chtěl počkat, až dojde k motorce, a teprve poté vytáhnout obálku z kapsy. Nyní se však zastavil již během chůze a hmátl pro obálku. Teprve nyní zjistil, co ho celou dobu tak tlačilo do nohy. Byl to kohoutek revolveru Smith & Wesson, který vyčníval z papíru. Pellam ho zakryl ohlašovacími formuláři maddoxského policejního oddělení a rychle zamířil k motorce.

Vzduchem pekárny Gennaro's poletovalo drobounké prachové chmýří. Philip Lombro je dlouho sledoval pohledem a pak se otočil zpět k Ralphu Bálešovi.

„Vy to cannoli vůbec nejíte."

„Ale jo. Je dobré. Chutná mi," řekl Ralph Bales. Na podsaditého člověka, který miluje stejky, těstoviny i hamburgery, měl Bales pozoruhodnou nechuť k moučníkům. Napadlo ho, čím to je, že při podobných zakázkách vždycky nakonec skončí někde v restauraci, kde pojídá sladkosti a popíjí k tomu kávu a čaj. „Akorát jím pomalu. Moje žena..."

„Vy jste ženatý?" zeptal se Lombro překvapeně.

„Byl jsem. Ona už měla celé telecí dojezené, zatímco já ho měl ještě většinu na talíři. Jíst pomalu je zdravější. Člověk by měl každé sousto přežvýkat aspoň padesátkrát. Já to nedělám, ale dělat se to má."

Ralph Bales si všiml, že toto pekařství nepůsobí právě věrohodně. Rozhodně se nepodobalo pekařstvím, v jejichž

sousedství vyrůstal. Například bylo velice čisté, zdejší zaměstnankyně měly na sobě žlutohnědé uniformy a miniaturní moučníky v dokonalých skleněných výkladech vypadaly jako prsteny a náhrdelníky v klenotnictví obchodního domu. Balesovi se zde vůbec nelíbilo. V pekařství má být tma a plno dřeva a moučníky mají být vystaveny za špinavým a popraskaným sklem. Místnost by měla páchnout droždím a rozhodně by vám neměli účtovat tři dolary pětasedmdesát za jedno pitomé cannoli.

Lombro bez zájmu pokyvoval hlavou. „Tyhle dělá žena mého bratra. Jsou lepší než ostatní. Myslím, že ty ostatní se plní v předstihu. To by se nemělo. Říkal jste, že jste našel toho svědka."

„Ano."

„Jak se jmenuje?"

Ralph Bales tuto otázku předpokládal. „Peter James." V saint-louiském telefonním seznamu se vyskytuje sedmadvacet lidí jménem Peter, Pete nebo P. James. Navíc je to jméno, které si každý snadno splete. Nebyl to James Peters? Nebo Jim Peters?

Lombro si zkontroloval ubrousek a položil si ho zpátky na klín. „A vy jste s ním mluvil?"

„Jasně. Měli jsme dlouhý rozhovor," řekl Ralph Bales hlubokým hlasem a odříkal další repliku naučené role: „Když mě viděl přicházet, byl pěkně vyděšenej. Ale souhlasil, že s náma bude hrát naši hru."

„Naši hru."

„To znamená..."

„To znamená, že chce peníze, aby mě neidentifikoval."

„Jo, přesně tak."

Lombro usrkl kávu, opřel se na židli a položil si kotník na koleno jako mafiánské eso. „A vy mu věříte?"

„No..."

„Že když mu dáme peníze, dodrží slovo?" upřesnil Lombro.

Ralph Bales se na okamžik zamyslel a pak řekl: „V takových věcech si nikdy nemůžete být jistý..." Tuto větu si nenacvičil, ale docela se mu povedla, „Jenže já mám z toho chlapa dobrý dojem. Není to profík. Je vyděšenej a myslím, že slovo dodrží."

„Čím se živí?"

Tuto otázku Ralph Bales neočekával. Dlouho jen krčil rameny a usrkával kávu. „Pracuje někde v St. Louis. Já nevím. Snad dělá do počítačů nebo něčeho takového."

„A co má přesně na prodej?"

„Popsal vás. Do posledního písmenka. Říkal, že se díval přes okno a má váš úplný popis."

Lombro se dotkl stříbřitých vlasů na skráních, jako by mu tato informace způsobovala bolest hlavy. „A proč to neoznámil policii?"

Další předpokládaná otázka. „Jak říkám, byl vyděšený."

„Vyhrožoval jste mu?"

Ralph Bales se začal šťourat v moučníku.

„Vyhrožoval?" zopakoval Lombro přísně.

„No dobrá. Dal jsem mu najevo, že z toho nemáme radost. Řekl jsem mu, že když budeme muset, jsme připraveni zajít až do krajnosti. Snažil jsem se ho..., srazit cenu dolů. Ale jak říkám -, nic jsem mu neudělal."

„Zabralo to?"

„Co jako?"

„To srážení ceny."

„Ne, moc ne."

„Takže kolik chce?"

Ralph Bales se přestal nimrat v moučníku a nabral jedno sousto do úst. „Padesát tisíc."

„Ehm."

Ralph Bales napočítal do dvaceti, jak mu předepisoval scénář, a pak vážně řekl: „Vím, že o můj názor nestojíte, ale já osobně bych to radši vyřešil jinak." Věděl, že nyní bude varianta vyplacení padesáti tisíc působit o poznání přijatelněji.

„Žádné další vraždy. Tohle už jsem zapověděl."

Zapověděl. Ralph Bales se snažil vzpomenout, kdy naposledy slyšel někoho použít toto slovo. Jeho otec to rozhodně nebyl. Možná kněz ve škole. Zapovědět. Bylo to slovo, které patřilo do nějakého prastarého filmu.

„Jen vám říkám, jaké máte možnosti."

„Tohle není možnost."

Philip Lombro si jedním cípem ubrousku setřel ze rtů drobky moučníku, a když byl hotov, otočil ubrousek a druhým cípem si vyleštil patu boty. A pak položil další otázku, kterou Ralph Bales nečekal, přestože na tuto otázku nebyla odpověď vlastně ani zapotřebí. „Předpokládám, že chce ty peníze v malých bankovkách, že?"

„Ahoj."

Donnie Buffett otevřel oči.

John Pellam stál u jeho postele a díval se na něj.

Buffett se pomalu nadechl. „Ahoj, šéfe."

„Je vám dobře?" Pellamovy oči znepokojeně mrkaly.

„Jo. Byl jsem... To je takové cvičení. Mělo by vás uklidnit. Ale moc to nezabírá."

„No, zato pivo vás uklidní spolehlivě. Dáte si ještě jedno?"

„Jo, dám si ještě jedno."

Kromě vlhkého papírového pytlíku držel Pellam v ruce tlustou bílou obálku. Buffett se podíval nejprve na ni a teprve poté na pytlík.

Pellam zavřel dveře.

„Tohle je proti předpisům," upozornil ho Buffett.

„Jo? No a co, jste snad policajt?" nadhodil Pellam a otevřel tuplák Foster's.

Buffett se zadíval na modročervené logo. „Jasně! Z téhle značky mám vždycky skvělou opici. Je na etiketě klokan?" „Ale neublíží vám to, že ne? Neberete nějaké prášky?" Buffett vypil tři pořádné doušky. „Óóó," řekl pomalu. „To je úleva."

Pellam se posadil na židli. V jedné ruce stále držel obálku. Buffett na ni upřel zrak.

„Donnie... Eh, vaše žena..."

„Nenamítala proti tomu něco?" Buffett kývl k obálce. „Neviděla ji."

Buffett se znovu napil piva. Na Pellama se přitom nedíval. „Když jsem odcházel, nějak podivně zpívala." Buffett se zadíval na pivo. „Jo, to ona někdy dělá. Je to takový..., prostě koníček."

„V Kalifornii je takových lidí spousta." „Ona je moc milá. Dobrá žena. A dobrá kuchařka. Pokud jde o těstoviny, je Penny nejlepší na světě. Vaří všechny druhy a na všechny způsoby. Dokonce umí i omáčku ze škeblí. Znáte někoho, kdo někdy uvařil omáčku ze škeblí?" „Byli tam i Stan a Ruth."

„Jo. Ti jsou taky dobří." Buffett se rozhlédl po pokoji. „Akorát si nemáme moc o čem povídat. Ale Stan je dobrej chlap." „Zdálo se mi. Je vaše žena úplně v pořádku, Donnie?" „Jak to myslíte,úplně v pořádku'?" „Ona jen nezpívala. Taky tam hořela taková svíčka..."

Buffett se rozesmál - přestože se Pellamovi zdálo, že jeho oči se ke smíchu nepřipojily. „Je trochu pověrčivá," vysvětlil. „Něco jako u Reaganových, vzpomínáte? Nancy si taky vydržovala astrologa. Spousta lidí se ted věnuje takovým věcem. Krystalům a tak." Natáhl ruku ke stolu a zvedl čirý zelený kámen. „Zelená prý vás má uzdravovat. A tak mi Penny přinesla tohle." Buffett se zajíkl a ztěžka polkl. „Mám to prý nosit někde na těle. Jenže jsem si říkal, že by mi propadla pojistka, kdyby zjistili, že mě ve skutečnosti léčí duchovní rádci." Buffett se znovu rozesmál, ale jeho smích brzy přešel v mělké kašlání. „Musím se pořád otáčet. Jinak se mi na plicích usadí všechno tohle svinstvo." Jeho obličej ztmavl a znehybněl. „A taky cvičím." Kývl na švihadlo. „Co nevidět budu zase ve formě."

„Budete hrát vozíčkářský basketbal."

„Natrhnu vám prdel."

„Já basket nehraju," řekl Pellam.

Buffett se podíval na obálku s revolverem. „Našel jste ho správně."

Pellam mu obálku podal. „Je pěkně otlučený. Tohle vám vydává maddoxská policie?"

Buffett vyklepal revolver z obálky a zálibně ho potěžkal. Rozlomil ho a podíval se na náboje v bubínku. Pětkrát si pozorně přečetl vyrytý okrouhlý nápis Remington. Pellamovu otázku jako by vůbec neslyšel, ale o chvíli později řekl: „Je to studená zbraň."

„Co to znamená?" zeptal se Pellam.

„Že byla vyřazena z evidence. Je nevystopovatelná. Při zátazích na drogové dealery někdy narazíte na spoustu studených zbraní. A tak si jednu vezmete a necháte si ji."

„Jako záložní zbraň?"

Buffett otočil bubínkem a řekl: „No, já ji jako záložní zbraň používám. Ale spousta policistů ji má na něco jiného. Třeba když se na vás někde v zapadlé postranní uličce řítí nějaký hajzl, vy mu řeknete, aby zůstal stát, a on vás neposlechne." Buffett přestal mluvit, jako by vysvětlování už bylo dost.

Pellam zavrtěl hlavou.

„Chápete, co chci říct?" zašeptal Buffett. „Sundáte ho služební pistolí a strčíte mu tu studenou bouchačku do ruky. A když vás
pak kvůli té střelbě vyšetřují, řeknete, že jste musel střílet, protože protivník byl ozbrojen." Buffett zjistil, že se potí, a otřel si obličej.

„A to se stává často?"

„Někdy. Všichni vědí, že se to děje. Problém je, že když umřete s nějakým předmětem v ruce, svaly se vám kolem něj okamžitě sevřou. Takže je někdy fuška dostat na bouchačku otisky oběti. Vyšetřovací komise vás vždycky podezírá, ale pokud se to nestává stejnému policistovi příliš často, obvykle se přikloní na vaši stranu." Buffett vzhlédl. „Díky, že jste to pro mě udělal."

„Vážně si myslíte, že by se sem pachatel mohl vrátit? Aby vás umlčel?"

„Prostě se s bouchačkou cítím daleko lip." Buffett kývl na revolver.

„Rozumím." Pellam dopil pivo. „Měl jsem přinést nějaké arašídy."

Buffett postavil pivo na stolek. „Musel se mi scvrknout žaludek. Bývaly doby, kdy jsem vypil tři najednou." „Uvidíte, že zase budete moct..." Buffettovi zableskly oči. „Nedělejte to. Nesnáším to." „Co?"

„Nechovejte se, jako že všechno zas bude v pořádku. Že všechno zas bude žůžo. Takhle to říkávala moje matka. Žůžo a eňoňú-ňo."

Pellam pokrčil rameny. „To vy jste si stěžoval, že už toho tolik nevypijete. Já vám jen říkám, že to..."

„Tak mi to neříkejte, dobře?"

„Jasně, když chcete."

„Jo, to chci."

Nastalo dlouhé ticho. „Hele, Pellame, omlouvám se," řekl nakonec Buffett. „Jste strašně splachovací. Měl jste mě poslat do prdele. Případně mě praštit."

„Nikdy nemlátím lidi s bouchačkou."

„Jsem utahanej. Myslím, že se potřebuju vyspat. Zavolám k nám na oddělení, jak jsem vám slíbil. Řeknu klukům, ať vás nechají na pokoji."

„Díky. Stejně už musím jít. Mám rande."

„Rande?"

„S tou místní holkou, kterou jste už tu viděl. S tou blondýnou."

„Vy jste pěkně mazaní, Pellame. Naslibujete holkám role ve filmu a pak bum! prásk! a holky mají roli, o jaké se jim nesnilo ani v nejhorším snu. To je celý Hollywood."

„Ne tak docela. Tahle nemá filmy ráda."

„Nemá ráda filmy? A jakže se to jmenuje? Nancy?"

„Nina."

„Vypadá moc dobře."

„Ted je právě tady," řekl Pellam a ukázal k chodbě. „Její matka tu byla na operaci nebo něco takového." Zadíval se na revolver. „Taky mám doma smiťáka. Někdy trochu střílím."

Buffett přikývl, ale myšlenkami již byl jinde. Upřeně se díval na revolver a představoval si, jaký je to pocit, když člověku proniká do mozku kulka. Jak dlouho pak ještě dokáže přemýšlet? A co vidí?

Bez do prdele, Hrůzo, pomyslel si.

Konečně vzhlédl. „Co jste říkal?"

Pellam právě hovořil o svém slavném předkovi a nyní celou historku zopakoval.

V Buffettových očích se nakrátko objevilo pobavení. „Divoký Bili Hickok? Houby."

„No, tak ten příběh zní. A i kdyby to náhodou nebyla pravda, tak ve mně každopádně vzbudil zájem o americké dějiny. A díky němu jsem začal sbírat staré zbraně."

„A co měl za bouchačku? Pětačtyřicítku?"

„Divoký Bili? Ne. Jeho zamilovanou zbraní byl kolt Navy z roku 1851. Ráže šestatřicet. Kolik má ten váš? Tři sta sedmapadesát?" Pellam kývl k revolveru v Buffettově ruce.

„Tenhle? Ne. To je klasická osmatřicítka."

„Můžu si ho potěžkat?"

Buffett podal Pellamovi revolver pažbou napřed, a když si ho Pellam začal prohlížet, řekl: „Pellame, ještě jedna věc. Když jste mluvil s mou ženou, říkal jste jí něco o mně?"

„Už si nevzpomínám. Myslím, že jsem jí řekl, že se vám daří dobře."

„Vážně? Díky."

Pellam si strčil revolver do kapsy.

Buffett se díval na jeho obrys. „Co to děláte?"

„Myslím, že si ho chvilku nechám," prohlásil Pellam.

„Né, né, dejte ho sem." Buffett si myslel, že Pellam žertuje.

„Myslím, že nedám."

„Zbláznil jste se? Dejte ho sem!"

„Trochu jsem o tom přemýšlel, víte?" řekl Pellam. „A vůbec mi to nepřipadá logické. Na chodbě nepřetržitě hlídkuje ozbrojený policista a u vašich dveří stojí nemocniční ostraha. Nezdá se mi, že by byl vrah tak hloupý, aby se sem pokoušel vracet..."

„Kdo si myslíte, že jste, že můžete ohrožovat můj život?"

„Řekl bych, že vám ho spíš zachraňuji, Donnie."

Další zamžourání.

„Co jste chtěl s tím revolverem udělat doopravdy?"

„Dejte ho sem!"

„Co jste s ním chtěl udělat?"

„Dejte mi tu zasranou bouchačku!" zařval Buffett a hrozivě vyštěkl: „Můžu si podřezat žíly. Můžu se předávkovat."

„No tak to udělejte. Ale já vám v tom nebudu pomáhat."

„Je to můj revolver!" vykřikl Buffett. „Prosím vás." Z očí mu vytryskly slzy a on si je vztekle otřel. Ramena mu ochabla a ruce spadly do klína.

„Musí to pro vás být těžké," poznamenal Pellam, „ale tohle přece nechcete." Dotkl se kapsy s revolverem.

„Ty to nechápeš," zašeptal zoufale Buffett. „Já už nikdy nebudu chodit! Nikdy v životě už se nebudu milovat se ženou. Nikdy. Nikdy nebudu mít děti. Ty to prostě nechápeš!"

„To, že se tak cítíte teď, ještě neznamená..."

„Jak se cítím teď?" vyprskl Buffett. „Jak ty víš, jak se ted cítím? Jak to vůbec můžeš vědět?"

Pellam pomalu vydechl. Chvíli snášel výraz beznaděje v policistově obličeji a pak řekl: „Budu ve městě ještě týden. Když i pak budete o ten revolver stát, přinesu vám ho."

„No jasně, co se za týden asi tak může změnit?" zabručel Buffett. „Pořád budu smrdět v posteli s proleženinama, budu chcát

přes hadičku, budu mít ženu, která rozmlouvá s hvězdárna, a kámoše, kterým je trapně, když mě mají navštívit."

„Jeden týden."

„Dej ho sem!"

Pellam otevřel dveře a vyšel na chodbu. „Jeden týden."

Toto nebylo právě místo, kde by chtěl být pohřben. Philip Lombro by si přál něco rozmanitějšího: stromy, kopce, velké kameny trčící ze země jako ve Stonehenge. Nakonec však usoudil, že je to hloupá myšlenka. Jak může stát hřbitov na místě, které je plné kořenů, nerovností a kamení? Hřbitovy se ničím neliší od jakýchkoliv jiných pozemků; i smrt musí být finančně praktická.

Hřbitov za Maddoxem ze všeho nejvíce připomínal pozemek kolem nějaké montované základní školy na americkém Středozápadě. Za hřbitovem se táhla zástavba pastelových domů vyvedených v podobném stylu. Na každém pozemku rostly dva malé javory s pestrobarevnými listy a korunami připomínajícími houbovité stromečky v měřítku HO, které Lombro dokupoval synovcům k modelům vláčků.

Zaparkoval na kraji škvárové cesty, vystoupil z lincolnu a pomalu zamířil přes pěstěný trávník. Několik náhrobků se v rozích drolilo. Lombro se díval na drobné tmavé štěrbiny a pociťoval nevolnost. Přemýšlel, zda by spatřil samotné rakve, pokud by do některé ze štěrbin posvítil baterkou. Tato myšlenka ho přímo děsila. Nesnášel toto místo a měl na svého bratra vztek, že koupil pozemek právě zde, a ne na Mount Pleasant, kde byli pohřbeni jejich rodiče.

Den byl horký a dusný. Babí léto, pomyslel si Lombro, přestože nikdy nevěděl, co to vlastně znamená. Jeho nohy si klestily cestu trávníkem a Lombro si všiml, že má boty celé zaprášené od rozpadajícího se žlutého listí. Sklonil se a pohladil trávu. Byla nepříjemně tuhá a jedinou měkkou rostlinu, které se jeho prsty dotkly, představoval stvol pampelišky. Postavil se a pokračoval v chůzi k náhrobku.

Dnes měl na sobě tmavý oblek a silně se v něm potil. Sako si ovšem nesvlékl. Upřímně věřil, že si mrtví zaslouží veškerou úctu.

Kromě něj se na hřbitově pohybovalo poměrně málo lidí. Bylo ještě brzy a navíc pracovní den, takže se zde vyskytova-

li pouze oddaní truchlící. Opodál se dvě postarší ženy zavěšené do sebe skláněly nad starým hrobem, který nebyl ozdoben pomníkem, ale jen malou deskou z tmavého kovu. Lombro si vzpomněl, že na podobnou pamětní desku měli nárok váleční veteráni, a přemýšlel, zda ženy stojí nad hrobem otce, který padl u Verdunu, manžela, jenž zahynul v Normandii, anebo syna, který položil život v Da Nangu.

Když konečně dorazil k náhrobku, předpokládaná reakce se nedostavila. Nerozplakal se. Cítil jen jakousi nedojímavou strnulost, jako když plachý muž ztuhne před velice atraktivní ženou. Sklopil oči a zadíval se na rozrytou půdu. Věděl, že k zasypávání hrobů se používají buldozery, a byl rád, že na jílovité půdě nevidí žádné stopy po pásech či pneumatikách. Náhrobek ze šedého mramoru byl vyleštěn tak dokonale, že se v něm odrážel obraz tmavých povadlých květin.

Jemný vánek zašustil zelenou papírovou manžetou kolem kytice, kterou sem Lombro přinesl. Dočista zapomněl, že ji stále drží v ruce. Položil ji na zem, ale pak usoudil, že by se papír v dešti potrhal a nevypadal by hezky. Strhl ho z kytice a nacpal si ho do kapsy.

Otočil se a zamířil zpátky k autu. Přitom ho napadlo, že je člověkem, který se nikdy nebál jednat. Díky tomu se stal velmi zámožným a uznávaným - byl hlavou celé rodiny a v jistých kruzích na něj pohlíželi se směsicí úcty a bázně. A přesto měl nyní pocit, že to, čeho se dopustil - vražda Vincenta Gaudii -, jej navždy změnilo. Navždy a od základů. Ne proto, že to byl násilný čin, nýbrž proto, že šlo o čin přesahující jeho zkušenost se světem. Uvedl do pohybu osoby a síly chovající se způsobem, který nedokázal ovládat, ba ani předvídat.

Ona pistole, která dopadla na kachličkovanou podlahu na záchodcích restaurace Orsinťs - pistole Ralpha Balese -, a svedla tak oba muže dohromady, se stala prvním článkem v dlouhé a strašlivé řetězové reakci nepředvídatelných sil, jež se nakonec postaraly o to, že si teď Philip Lombro připadal malý a bezmocný.

Opřel se o auto. Stále vanul lehký větřík prodchnutý praskavě suchým parnem. Konečně spatřil Lombro Ralpha Balese, který se blížil po silnici ukryt za šedivým čelním sklem auta. Lombro hmátl do kapsy a vytáhl žlutou obálku obsahující padesát tisíc dolarů. Chtěl, aby tato schůzka co nejrychleji skončila.

Přál si, aby se odehrála beze svědků.

Přál si, aby se nikdy nebyl seznámil s člověkem jménem Ralph Bales.

Avšak ze všeho nejvíce si Philip Lombro přál, aby všichni ti mrtví kolem něj, kteří nyní leželi na nehybných ložích z nahrnuté zeminy bez kořenů a kamení, zničehonic vstali a začali se smát a vesele si vyprávět, jako by vůbec nebyli mrtví, ale pouze upadli do lehkého spánku, jenž v nich vyvolalo dnešní nádherně poklidné a nadmíru teplé odpoledne.

Po několikahodinovém prohledávání říčních břehů Wide Mis-souri a Big Muddy Pellam konečně našel pole, které se mohlo stát dějištěm tragické poslední akce Rosse a Dehlie.

Do té doby jen bezvýsledně zastavoval a opět se rozjížděl, takže nechybělo mnoho a vzdal se veškeré naděje. Státní parky, soukromé pozemky, železniční parcely, pastviny vinoucí se k řece, bažinaté louky, dlouhé pásy nábřežních hrází tvořených drceným šedým a černým kamením. Nic, co by se dalo použít pro film.

Na palubní desce karavanu ležel vzkaz od hlavního gripáka, který úpěnlivě prosil o nalezení vhodného exteriéru do čtyřiadvaceti hodin. Na sedadle vedle Pellama se pak rozvalovalo tělo Niny Sassowerové. Pellam se snažil ignorovat obojí. Projel zatáčku, zamířil k hájku tvořenému košatými duby a javory a s kvílením zabrzdil.

„Myslím, že tohle je ono."

Pětiakrové pole s bujnou vegetací ohraničovaly husté řady stromů, jejichž listí se právě začínalo vybarvovat. Poněvadž se měl film odehrávat v červnu, bylo jasné, že některé listy bude potřeba nastříkat sprejem nebo zakrýt zelenou sí-

ťovinou. Kromě toho se musela na místě postavit kulisa kostela, neboť Sloanovo přání, aby se závěrečná přestřelka odehrávala za přítomnosti školáků, nakonec nahradil jen o málo vkusnější výtrysk inspirace: nevinnými oběťmi budou nic netušící farníci. To však byly jediné dvě potřebné úpravy.

Tráva zde dosahovala značné výšky a asfaltová silnice se bázlivě táhla mezi polem a břehem řeky, který tvořil třímetrový kamenný násep svažující se do polévkově hustých vod Missouri.

Pellam vyšel z karavanu, pořídil dvě desítky snímků a opět se vrátil k autu. Nastartoval a vyrazil zpátky do města.

„Čím se to pole tolik liší od ostatních?" zeptala se Nina zvědavě. „Tím, že je na něm míň odpadků?"

„Ehm," zabručel Pellam a dospěl k závěru, že takovou věc zkrátka nedokáže vysvětlit.

„Teda, ne že by to pole nebylo hezké," dodala Nina rychle, poněvadž Pellamovo mlčení zřejmě správně pochopila jako zklamání z její reakce.

Pellam si všiml, že Ninin zájem o film postupně značně vzrostl. Přikládal to jejímu novému zaměstnání - podle všech dostupných zpráv byla výbornou maskérkou. Možná to bylo i tím, že jí dal Pellam přečíst konečnou revidovanou verzi scénáře k filmu Blues řeky Missouri. Ten vypadal jako studentský poznámkový blok na konci školního roku - byl plný umouněných a zmačkaných volných listů nejrůznějších barev, které obsahovaly náčrty Dannyho rozmanitých přepisů, vsuvek a změn. Pokud chtěl člověk přečíst celý scénář od začátku až do konce, musel se pilně prohrabat stohem papírů. I přesto scénář upoutal Ninin zájem na celé odpoledne.

Ba co víc, dokonce ji přivedl až k slzám.

Když nyní mlčky směřovali zpátky do Maddoxu, Pellam se na Ninu podíval a všiml si jejích vlhkých očí.

Nina zavřela scénář. „Promiň. Je to strašně smutné."

John Pellam už dlouho neplakal a těžko by si vzpomněl, kdy se dal naposledy do pláče při sledování filmu. Nina upře-

la oči zalité slzami zpět na silnici. „Nedávno jsem ztratila někoho blízkého."

Pellam zamumlal slova soustrasti. „Koho?" zeptal se.

Nina však byla pohroužena v myšlenkách a jeho otázku neslyšela. Pellam ji tedy zopakoval.

„Tetu. Byla už stará, ale... Autonehoda." Její hlas se vytratil.

Podle Dannyho nejnovější verze měl Rossův packard v kotrmelcích spadnout do řeky. Pochopitelně ve zpomaleném záběru.

„Když zemřela, měla jsem takové nutkání..., ne, vlastně to nebylo nutkání..., takovou potřebu vyjádřit to, co cítím, slovy."

Lidé se Pellamovi svěřovali s mnoha různými věcmi a prozrazovali mu nejniternější tajemství. Dělo se to všude, kde pobýval, a stávalo se to v nejnepravděpodobnějších okamžicích. Pellam to přisuzoval skutečnosti, že jako by životy těchto lidí vždy pouze nakrátko proplouval. Oni se zbavili břemene a on poté zmizel, aniž by hrozilo, že něco někomu prozradí.

„Dívala jsem se do svých knížek a našla v nich takovou básničku. Nenavštiv pokorně onu dobrou noc. Stará poezie je trochu legrační, vid? Celá je strašně škrobená a formální, ale člověk jí aspoň rozumí."

„To je hezká báseň." Pellam věděl, že ji napsal Dylan Thomas, ale jinak si z ní nepamatoval ani slovo.

Cestou zpátky se Pellam orientoval podle semaforů. Už dávno nevěděl, kde je, ale říkal si, že směrem k Maddoxu bude počet semaforů přibývat a u města už se zorientuje. Také nyní zamířil ke světlům.

„Četlas ji na jejím pohřbu?"

„Ano. Byla jsem překvapená, ale dopadlo to dobře. Fakt dobře. Myslela jsem si, že se rozbrečím a celé to zkazím. Ale nestalo se. Zkoušels to už někdy? Četl jsi někdy něco na pohřbu?"

Pellam se vrátil ve vzpomínkách k poslednímu smutečnímu obřadu, na němž mohl vystupovat jako povolaný řečník. Konal se před sedmi lety v Santa Monice a zesnulým byl jeho nejbližší přítel, herec Tommy Bernstein. Pellam se však tehdy pohřbu vůbec nezúčastnil.

Nina už nic nedodala, a tak jeli dalších deset minut mlčky. Po chvíli se ocitli v centru Maddoxu. Pellam zaparkoval nedaleko karavanu Tonyho Sloana, ale motor nechal zapnutý. Sloan ted bude pravděpodobně sedět v pojízdné střižně se třemi monitory a posuzovat pracovní kopie. Určitě by nestrpěl, aby ho přitom někdo rušil. Pellam tedy nechal polaroidy spolu se stručnou zprávou o nalezeném exteriéru u Sloanovy uštvané a nervózní copaté asistentky a vrátil se do karavanu. Vyrazil na Main Street a zaparkoval vedle malého hokynářství. Ve snaze změnit neúprosně zasmušilou náladu zničehonic vyhrkl: „Meloun. Pojdme si koupit meloun."

„V říjnu?"

„Někdy člověka prostě přepadnou všelijaké choutky. Pojď."

Vešel do malého hokynářství a koupil zde plastovou krabičku s kousky melounu.

„Vždyť ani není červený," namítla Nina.

„Odkud vozíte v říjnu melouny?" zeptal se Pellam prodavačky.

„Eh, ze severu."

Pellam se otočil k Nině. „To je eskymácký meloun."

„Je z farmářského trhu," dodala dívka a ukázala směrem, kde Pellam předpokládal sever.

Pellam ji požádal o dvě vidličky a ubrousky.

Vyšli s Ninou na ulici, plivali semínka do rukou a strkali je do hlíny ve velkých květináčích podél cesty.

„Příští rok," řekla Nina, „se sem musíme vrátit, abychom sklidili úrodu."

Pellam však v souvislosti s Ninou o žádném příštím roce nepřemýšlel.

Kolem pomalu projelo tmavé auto a Pellama přepadl mlhavý pocit, že na něj civí čísi oči. Zastavil vidličku v polovině cesty k ústům a zadíval se na auto, které opět zrychlilo a pokračovalo v jízdě.

Postupně vyšli z centra.

Nina se zastavila a začala si prohlížet výlohu s botama ozdobenýma bižuterií - kamínky, flitry, falešným zlatem. Proč by si, proboha, někdo v Maddoxu kupoval takové boty? pomyslel si Pellam.

„Chceš být jako čarodějka z Northwicku?" zeptal se.

„Z Eastwicku," opravila ho Nina.

Možná má přece jen ráda filmy.

„Oh," řekl Pellam. „Mně se líbí jen ta scéna s třešněmi." Nina se usmála, vzala ho za ruku a začala se mu třít obličejem o rameno.

„Když se usmíváš, moc ti to sluší," dodal Pellam, přestože věděl, jaká otázka bude následovat. Nina skutečně na chvíli zvážněla, ale pak vykouzlila přesnou kopii předchozího úsměvu a řekla: „Díky."

A pak už našli tu továrnu.

Pellam si všiml budovy z červených cihel, zasazené daleko od silnice. Pozemek kolem ní byl zarostlý bujnými stromky, bodláčím a tak hustým plevelem, že z celé čtvercové budovy byla vidět prakticky jen špička. Továrna měla vysoká a půvabně klenutá okna ozdobená železnými mřížemi. Skrz mříže pronikalo zapadající slunce a osvětlovalo interiér širokými paprsky sytě červeného světla.

Pellam vyrazil k budově a Nina ho následovala.

Maddoxská strojírenská a lisovací společnost byla již léta opuštěná. Z budovy samotné však stále vyzařovala jakási podivná majestátnost či přímo zámeckost. Tu ještě umocňovaly parapety a prohlubeň kolem budovy, která pravděpodobně představovala dávno nefunkční kanalizační systém, ale dala se snadno zaměnit s nefalšovaným hradním příkopem. Obvodové zdi zdobilo přibližně do výše dvou metrů rozmanité graffiti a kovové vstupní dveře byly hustě posety několika

generacemi cedulí Zákaz vstupu. Betonovou plochu kolem dveří zkrášloval název společnosti a kresby lilií a révových úponků vyvedené ve stylu art deco.

U dveří Nina konečně Pellama dohnala a mlčky se postavila za něj. Zvedla oči a pohlédla na fasádu. „To je ale krásný starý dům," řekla po chvíli.

Pellam vyzkoušel hlavní dveře. Zámek byl již dávno rozlomený, ale dvojité dřevěné panely byly zajištěny řetězem. Pellam co nejvíce zatlačil dveře dovnitř. Pootevřel je asi o šedesát centimetrů a protáhl se pod řetězem do budovy.

„Myslíš, že bys tam měl chodit?" zeptala se Nina, když Pellama zcela pohltily útroby domu. Chvíli čekala a pak jej bázlivě následovala.

Uvnitř se Pellam zastavil na dubové podlaze, kterou za mnoho let zvlnily boty dělníků a kola nákladních vozíků. Napravo od něj se nacházely potemnělé kanceláře společnosti. Zábradlí a okenní římsy byly vytvořeny ze střízlivého hliníku a vysoko nad nimi se na vybledlých nástěnných freskách oháněli svalnatí dělníci. Nalevo za klenutými dveřmi se rozkládalo obrovské prostranství, osvětlené nyní prudkým sluncem, které se opíralo do zažloutlých a zaprášených oken. Strop se tyčil téměř dvanáct metrů vysoko.

Nina se opět postavila za Pellama.

„Takovou krásu by bylo škoda nevyužít," řekl.

„Myslela jsem, že potřebuješ jen pole."

„Tohle bude pro jiný film, který mám teď v hlavě. Skočím si pro polaroid. Hned jsem zpátky."

Jakmile Pellam v podřepu vylezl ze dveří, zamířila Nina k zadní stěně, kde v přítmí viděla cosi, co pokládala za antický kalendář, a také pár dalších artefaktů, které by stály za uzmutí, než se sem slétne filmový štáb.

Nebyl to však kalendář, nýbrž plakát Bee Gees, který mohl pocházet přibližně z roku 1975. Ninu napadlo, že si děti kdysi před lety vytvořily v budově klubovnu. Našla zde také starou prázdnou plechovku od žrádla pro kočky, asi dvanáct lahví od piva a vypálené sirky. Po chvíli vešla do prostorné

místnosti bez oken, v níž stálo elegantní zelené zařízení připomínající obrovský šicí stroj. Přimhouřila oči do temnoty a deset minut se probírala zásuvkami a skříněmi. Kromě toho našla také nádhernou starožitnou bedýnku, ale byla příliš velká, než aby prošla dveřmi na řetězu.

Slunce náhle zašlo za mraky a uvrhlo Ninu do šedého stínu. Nina pocítila chlad a spolu s ním i zvláštní neklid. Rychle vyrazila zpátky do přední části továrny, ale vzápětí se zarazila. V prachu na podlaze před sebou viděla vlastní šlépěje vedoucí k plakátu a do místnosti s šicím strojem. Byly zde i otisky Pellamových bot s ostrou špičkou, které se vracely skrz klenuté dveře ven. Avšak kromě nich zde Nina spatřila i další sadu otisků. Vedly přes kanceláře a ztrácely se v zadní části budovy. Očividně byly velice čerstvé.

Nina zalapala strachem po dechu a zadívala se na klenuté dveře, za nimiž se již nacházel zařetězovaný hlavní vchod. Ten ted mohl být asi třicet metrů od ní a asi polovina této vzdálenosti vedla za potemnělým klenutým průchodem. „Johne?" zavolala Nina. Žádná odpověď.

Nině přeběhl po zádech nával paniky a usadil se jí na zátylku. Do očí se jí nahrnuly slzy. Krůček po krůčku, aby ji nepřemohl strach, ted Nina vyrazila ke dveřím. Čelist se jí rozklepala.

Tři metry, pět. Deset.

Vtom zaslechla zvuk, snad čísi krok.

„Johne?" Ze tří směrů se k ní vrátila ozvěna vlastního vyděšeného hlasu, která působila jako vysmívající se trio duchů. Slz rychle přibývalo. Nina se celou silou vůle nutila k pomalé chůzi.

A pak už se ocitla téměř u klenby hlavního vchodu, na jehož dveřích se leskl řetěz. To jí dodalo jistoty a hrůza pomalu ustoupila. Pellam se každou minutou vrátí.

Mohla by...

Na ústech se jí objevila ruka a pevně ji sevřela. Nina ucítila tabák a sůl. Druhá ruka jí ovinula hrudník a silně s ní škubla, takže utratila rovnováhu. Vzápětí ji útočník strhl k

zemi a vyrazil jí dech. Nina bolestně zasténala a její dech se proměnil v mělké sípáni. Ale to již útočník dávno klečel vedle ní a obličej měl velice blízko její tváře.

Nina ležela na podlaze, která byla dřevěná, ale studila jako kov. Úzkými dveřmi sem proudil pouze odraz světla z hlavní místnosti a Nina navíc ležela ve stínu. Cítila zápach odpadků, moči a plísně a v ústech měla kovovou chuť vlastních slz.

„Prosím vás!" vykřikla.

Muž se vztyčil a přešel k vnějším dveřím. Nině fungovala pouze část racionální mysli a tato část se nyní domnívala, že jí muž jednoduše sebral peněženku a obrátil se k odchodu. U předních dveří zajištěných řetězem spatřila jeho tmavou siluetu - právě vyhlížel ven. Jenže pak se muž pomalu otočil a vrátil se zpátky k ní. Přikrčil se a na obličej mu dopadl pás mdlého světla. Nina ted zřetelně viděla jeho tvář pod nakrátko ostříhanými vlasy. Byl mladý, pohledný, bílý a na očích měl růžové sluneční brýle. Všechny tyto skutečnosti Ninu překvapily a mírně rozptýlily její obavy. Na jedné tváři měl muž velké oválné mateřské znaménko nebo pigmentovou skvrnu. Světlo ho očividně rozrušilo. Nepředpokládal, že bude poznán.

Nině se vrátil strach. Ted ji zabije, protože ho zahlédla... Ať už se teď chystá k čemukoliv, nakonec ji zabije.

Muž si přejel rukou po bledé tváři. „Strč si ruce pod sebe."

Nina muži nerozuměla, a tak jí svá slova klidně zopakoval. Když jeho instrukce nepochopila ani napodruhé, zvedl jí boky a zasunul jí dlaně pod zadek. Zřejmě chtěl, aby měla přišpendlené ruce a nemohla ho poškrábat.

Sklonil se, poklekl a přiložil jí ústa na ucho. Nina odvrátila hlavu, škubla sebou a čekala, že ji muž začne líbat. Cítila žár jeho dechu.

„Prosím vás," zaúpěla, „ne."

„Mám vzkaz pro tvého přítele."

Nina to neslyšela. „Prosím vás."

„Poslouchej mě...! Posloucháš?"

Nina přikývla a znovu se dala do pláče.

„Pan Crimmins ví, že ho tvůj přítel viděl tu noc v tom autě. Vyřid mu, že jestli bude vypovídat, tak se vrátím. Chápeš, co ti říkám?"

„Co to...?"

„Slyšelas mě?"

„Pan Crimmins...," řekla Nina.

„A jestli se vrátím...," muž se znovu dotkl její tváře, „... nebude se ti to líbit."

Nininým tělem začaly cloumat vzlyky.

„A ted se půl hodiny ani nepohneš. Zůstaneš, kde jsi," dodal muž a postavil se. Nina neslyšela žádné kroky ani řinčení řetězu u hlavních dveří. Myslela si tedy, že muž je stále v budově a sleduje ji - možná se ukrývá ve stínu pouhé tři metry od ní. Zírala na vzdálený čtvereček špinavého okna osvětleného sluncem a na tenkou auru kolem něj, kterou vytvářely její slzy a barvily ji do červena.

Pellam ji našel schoulenou před továrnou. Seděla a upřeně se dívala na větvičkami pokrytý chodník u nohou. „Nino?"

Nina chvíli nereagovala. Když poté zvedla hlavu, měla oči zalité slzami. Pellam vycítil, že se snažila sebrat síly a přinutit se ke klidu.

„Johne..." Její hlas se utopil ve vzlycích. Celá se třásla.

„Copak je?" Pellam se přikrčil vedle ní.

Nina ho pevně objala a začala se hystericky chvět. „Byl tam nějaký chlap."

Pellam ztuhl a chytil Ninu za rameno. „A co se stalo?"

Další záplava vzlyků. Musel počkat. Měl sto chutí to z Niny vytřást a přinutit ji, aby mu všechno řekla hned. Přesto však čekal.

Nina se odtáhla a hrubě si otřela ucho - zřejmě na místě, které navštívila útočníkova ústa -, jako by si z něj chtěla sedřít kůži. „Nic... mi neudělal. Akorát mě strhl k zemi."

„Zavoláme policii." Pellam začal vstávat.

„Říkal,.. Říkal, abych ti něco vyřídila."

„Mně?"

„Říkal, že pracuje pro muže, kterého jsi viděl, pro muže v tom lincolnu. A že když to prozradíš policii, tak se vrátí a... Říkal, že ten muž se jmenuje Crimmins."

Pellamovi se vztekem rozklepaly ruce a po nich i krk, čelist a hlava. Celé jeho tělo jako by náhle nekontrolované vibrovalo. Zamrkal a oči se mu zalily slzami. Vtom dostal křeč do čelisti a uvědomil si, že má pevně zaťaté zuby.

„Johne..."

„Zavoláme policii."

Nina zavrtěla hlavou. „Ne."

„Cože? Musíme."

„Ne, Johne. Prosím tě. On mi neublížil. Vážně ne. Ale strašně se ho bojím. Říkal, že se vrátí." Nina pohlédla na Pellama vyděšenýma, vlhkýma a dokořán otevřenýma očima. „Prosím tě. Odvez mě domů."

Pellam se rozhlédl po zapleveleném poli kolem továrny. Znovu si vzpomněl na tmavé auto, které projelo kolem nich, když šli spolu po ulici. Všichni jeho nepřátelé v tomto městě byli zcela anonymní. Kdo to vlastně je? Pellam si na okamžik vzpomněl na svého dávného předka Divokého Billa, který bojoval s pistolníky tváří v tvář a na vzdálenost menší než pět metrů (samozřejmě kromě toho posledního, který ho střelil do zad).

„Jak ten chlap vypadal?" zeptal se.

Nina mu ho co nejlépe popsala - jeho vlasy, jeho mladistvý výraz, růžové sluneční brýle. Na chvíli se zamyslela a přidala ještě i popis kalhot a saka. Na boty a košili si vzpomenout nedokázala.

„Ale bylo na něm ještě něco..."

„Co?" Pellam jí pomohl vstát.

„Na tváři měl takový zarudlý flíček. Jako velké mateřské znaménko. Vypadalo jako rudá skvrna na Jupiteru." Nina se dotkla vlastní tváře. „Na Jupiteru?"

„Na té planetě," vysvětlila. „Odvezl bys mě ted domů, prosím tě?"

„Já si žádné pitomé schůzky smlouvat nemusím." Pellam rozrazil dveře, které narazily do knihovny. Jeden nejistě uložený svazek dopadl s ostrým plesknutím na podlahu.

Pellam se zarazil. Z místnosti na něj civěli čtyři lidé. Tři z nich byli ohromeni. Naopak státní zástupce Ronald Peterson jen klidně sledoval, jak Pellam vchází do místnosti. Na rozdíl od něj byli ostatní tři - dva muži a jedna žena - poměrně mladí. Jejich oči těkaly mezi vetřelcem a Petersonem. Pellam si jich nevšímal a řekl: „Chci s vámi mluvit. Ted hned."

„Deset minutek," oznámil Peterson své suitě. „Doufám, že vám to nevadí."

Ovšem i kdyby jim to vadilo, Peterson byl očividně jejich nadřízený, a tak se zde dalo diskutovat pouze o otázce, zda je podle protokolu vhodnější odnést si spisy s sebou, anebo je zde ponechat. Nakonec zůstaly všechny papíry na místě a trojice mladých lidí tiše opustila místnost.

Pellam položil ruce na přeplněný pracovní stůl, odsunul stranou natahovací umělý chrup a předklonil se. „Chci ochranu pro sebe, pro své přátele a pro celý filmový štáb. Jednu mou přítelkyni právě někdo napadl. Žádám o okamžité poskytnutí ochranky k jejímu bytu. Bydlí v Cranstonu na..."

„Posaďte se, pane Pellame."

Pellam zůstal stát a odhlédl od kolekce natahovacích hraček do hluboko zapadlých olivových očí státního zástupce. Peterson ukázal na židli. „Prosím vás."

Pellam se posadil.

„Takže vy tvrdíte, že ta vaše přítelkyně byla napadena?"

Pellam mu popsal incident v továrně i muže s mateřským znaménkem.

„Crimmins." Petersonovy ustarané oči se dívaly na pestrobarevné listí za oknem. „Ten hajzl," ulevil si.

„Vaši agenti mi řekli, že si prý objednal nájemného vraha někde v Chicagu nebo Detroitu. To je on. To je ten chlap. Žádám vás o ochranu."

„O ochranu?"

„O agenty," vybuchl Pellam. „Prostě o bodyguardy."

„Myslíte U.S. Marshals? Taková ochrana stojí daňové poplatníky spoustu peněz."

„Máte přece program ochrany svědka..."

„Á, a už jsme u klíčového slova. Svědek."

„Podívejte, teď se mnou hrajete nějakou hru," řekl Pellam. Znáte jeho jméno. Crimmins. Tak běžte a zatkněte ho."

„Teď jsem z toho trochu zmaten," prohodil Crimmins. „Jestli jste ho neviděl, tak proč vám vyhrožoval?"

„Protože neví, že jsem nic neviděl. Nad čím ještě váháte? Jdete přece po Crimminsovi. A ten mi právě vyhrožoval a napadl mou přítelkyni. Tak ho běžte zatknout."

„To napadení, jak říkáte..."

Pellam se vymrštil. „Jak říkám...? Moje přítelkyně..."

Peterson zvedl ruku. „Promiňte. Moje chyba. Omlouvám se. Prosím..., posadte se."

Pellam se znovu posadil.

„Co přesně tedy chcete?"

„Chci ochranu. Říkám to už od začátku."

„Domnívám se, že bychom na to mohli na chvíli vyčlenit jednoho člověka. Ovšem to, co se stalo vaší přítelkyni, není federální zločin. Je to napadení. A na ta se federální jurisdikce nevztahu je..."

„Chcete říct, že není trestné vyhrožovat federálnímu svědkovi?" Pellamův hlas klesal v nepřímé úměře k Petersonovu sílícímu úsměvu.

„A už jsme opět u toho. Chápete, co vám chci říct? Vy nejste svědek. Není na to jurisdikce. Nemůžeme nic dělat."

„Tohle je klasická obezlička, jaké lidi jako vy tak rádi používají," odtušil Pellam tichým hlasem.

Peterson se na okamžik zarazil - možná přemýšlel, koho přesně měl Pellam svým lidi jako vy na mysli. „Jde o to, že i kdybychom ho za to napadení odsoudili, dostali bychom ho při nejlepší vůli do vězení maximálně na rok. Za chvíli by byl

venku a šel by po vás dvakrát zběsileji. Nebo po vaší přítelkyni."

„Kecy."

Peterson stiskl tlačítko interkomu a ve dveřích se objevila žena středního věku v bílé halence a béžové sukni. „Přejete si?"

„Přineste mi Crimminsův spis, prosím."

„Celý, pane Petersone?"

„Ne, promiňte. Jen informace o minulosti. První pořadač." Státní zástupce pohlédl na Pellama. „Vy opravdu nevíte, kdo je to Peter Crimmins? Tak já vám to povím. Rus druhé generace. Přesněji řečeno Ukrajinec. Myslím, že na tohle musíme dávat v dnešní době pozor. Vydělal spoustu peněz na nákladní dopravě a víme o něm, že vybudoval obrovskou síť zabývající se praním špinavých peněz. Byli to právě jeho lidé, kteří se zapletli do šarvátky s jamajským pouličním gangem ve východním St. Louis."

Pellam si živě představil, jak natahovací hračky přepadávají přes okraj stolu a některý z mladých asistentů státního zástupce se může přetrhnout, aby je sebral z podlahy. „Co přesně tím..."

„Při té potyčce zemřelo dvanáct lidí." Peterson se mračil, ale nezdálo se, že by byl nějak zvlášť šokován nebo zarmoucen. „A jak to souvisí se mnou?"

„'Masakr'. Tak to označil Post-Dispatch. A zas tak velká nadsázka to nebyla. Sedm obětí bylo z řad kolemjdoucích." „Ve volebním roce to namíchne."

Peterson na chvíli ztuhnul. Přiložil si přehnaně bílý prst k ušnímu lalůčku a třikrát si po něm nepřítomně přejel. Když opět promluvil, zněl jeho hlas umírněně. „Úřad státního zástupce není volená funkce."

Pellam na něj skepticky civěl.

„Nemám žádné ambice stát se starostou tohoto města, guvernérem státu nebo senátorem. Vlastně jsem dodnes nepochopil, proč někdo o tyto funkce vlastně stojí."

Do místnosti vstoupila sekretářka a položila Petersonovi na stůl velký a ohmataný červenohnědý pořadač. Státní zástupce ho otevřel a vysunul z něj několik hromádek papírů a výstřižků. Položil si jednu hromádku na klín čelem k Pellamovi a s přimhouřenýma očima v ní začal listovat.

Před Pellamem se v rychlém sledu objevovaly fotografie jako na starém kinematografu. Pellam se na ně díval a s překvapením zjišťoval, že jsou barevné. Z nějakého důvodu si vždy myslel, že policejní fotografové používají černobílý film. Kromě toho ho překvapovalo, jak je krev světlá. V životě už několik mrtvol viděl a měl dojem, že ve skutečnosti byla jejich krev o poznání tmavší. „Toto byli desetiletí chlapci. I když po tom, co se jim stalo, se to dá poznat jen těžko."

Pellam sebral lesklé fotografie a hodil je zpátky Petersonovi. Jedna z nich dopadla na podlahu. Státní zástupce ji zvedl a zadíval se na ni. „Před dvěma lety jsme byli velice blízko, abychom mohli Petera Crimminse obvinit z několika případů vydírání. Měli jsme korunního svědka. Mladou ženu, povoláním sekretářku, která mohla Crimminse usvědčit. Jenže pak došlo k prapodivné nehodě. Ze sporáku na ni spadl hrnec s vařící vodou. Měla popáleniny třetího stupně na stehnech a ve slabinách. Prohlásila, že se jí to stalo při vaření." Petersonův hlas se změnil v přízračné kvílení. „Popáleniny třetího stupně. Její kůže byla jako vařené hovězí!" Oči mu zažhnuly. „Ale víte, co bylo zvláštní, co bylo velice zvláštní. Že se jí ta nehoda stala o půlnoci." Peterson zvedl dlaně. „Moje žena tedy o půlnoci rozhodně nevaří. Znáte někoho, kdo vaří o půlnoci?"

Pellam mlčel. Petersonovy oči sršely vztekem, ale po chvíli se státní zástupce dokázal uklidnit. Vytáhl papírový kapesník a otřel si obličej. „Ta žena těsně před procesem odvolala svou výpověď."

„Takže mi tím vším chcete říct, že Crimmins je padouch, který už v minulosti zastrašoval svědky."

„Pane Pellame, já osobně nepochybuji o tom, že právě on zavraždil Vince Gaudiu. Měl k tomu motiv. Nemá pře-

svědčivé alibi. Již v minulosti stál za zastrašováním, bitím a vražděním svědků. Jen se podívejte, co provedl vaší přítelkyni. Ovšem faktem je, že bez usvědčení z Gaudiovy vraždy jsou veškerá obvinění z organizovaného zločinu, která proti němu mám, naprosto k ničemu. Dostane maximálně tři až čtyři roky." Pellam viděl, jak Petersonovi vyrážejí na čele další krůpěje potu. Všiml si, že státní zástupce bezděčně tře palcem o ukazováček a celý se lehce třese.

„Ale já vám nemůžu pomoct," řekl trpělivým a unaveným hlasem.

Peterson se vrátil zpátky na zem. Otevřel další pořadač a roztržitě se v něm začal prohrabovat.

„Takže co bude s Nininou ochranou?" zeptal se Pellam.

„Myslím, že bude bezpečnější, když odjede z města. My s tím mnoho nenaděláme."

„Znám pár reportérů," řekl Pellam zlověstně. „Možná je bude
tahle historka zajímat. Odepíráte lidem ochranu, pokud pro vás nebudou svědčit."

Peterson přizdobil svůj vejcovitý obličej navýsost dobrosrdečným úsměvem. „No, já myslím, že by to nebyl moc dobrý článek."

„Člověk nikdy neví."

Peterson vytáhl z pořadače několik papírů. „S reportéry je ten problém," prohlásil a začal listovat v papírech, „že je v jakékoliv situaci zajímá jen nejmenší společný jmenovatel. Ta vaše historka se svědkem opravdu nikoho neupoutá."

Pellam rezignovaně mávl rukou a vyrazil ke dveřím.

„To tahle historka," dodal státní zástupce s úsměvem, „bude mnohem lepší."

Jeden protokol opustil Petersonovu ruku a snesl se vzduchem na stůl. V levém horním rohu stála kalifornská pečeť s emblémem medvěda a uprostřed dvě fotografie a několik stručných odstavců.

Fotografie však nezachycovaly Petera Crimminse ani živé gangstery s mrtvými kolemjdoucími, nýbrž samotného Johna Pellama.

Ten na snímcích vypadal dost vyčerpaně - oči měl oteklé a tvář neoholenou. Fotografie ho zachycovaly ze dvou různých úhlů, přímo a z profilu. Pod snímky stálo několik údajů napsaných nerovným písmem, které naznačovalo, že je autor vyťukal na laciném psacím stroji. Mezi informacemi figurovalo Pellamovo jméno, základní osobní údaje, datum pořízení fotografií a jména několika policistů Úřadu losangeleského šerifa.

V nejspodnější části protokolu pak se pak skvěl následující dovětek: Obviněn z vraždy, zabití, prodeje/držení nepovolených omamných látek.

„Ví váš šéf, že jste byl trestán?"

Pellam zvedl ruku z kliky dveří, vrátil se k Petersonovu stolu, posadil se a začal civět na fotografie.

Otočte hlavu... My chceme profil. Otočte hlavu... Ten? Jo, to je ten, co zabil toho herce. Jo, jasně že je.

„Víte," řekl Peterson zvesela, „ještě si něco pamatuji o zákoně o ručení. Není to náhodou tak, že by vaší filmové společnosti propadla smlouva, kdyby měla na výplatní listině odsouzeného zločince? Zvláště pak za drogové delikty?"

„Obvinění za držení drog a vraždu jsem byl zproštěn."

„Nehřejte si se slovíčky, pane Pellame. Oběť zemřela proto, že jste jí obstaral více než padesát gramů kokainu, je to tak? Ten zmíněný mladý muž se jmenoval Tommy Bernstein."

Ten zmíněný nejlepší přítel.

Pellam natáhl ruku a dotkl se vlastní fotografie.

„Oblečte si tady tenhle mundúr, pak vás spoutáme a odvedeme dolů. Jestli budete dělat potíže, budem vám je dělat taky - a my máme na rozdíl od vás obuchy, jestli mi rozumíte. Tak pohyb."

Důvodem, proč se Pellam nezúčastnil Tommyho pohřbu, byla skutečnost, že právě pobýval v zadržovací cele Úřadu losangeleského šerifa a čekal na obžalovací spis.

Pellam nyní zíral na vlastní vyzáblou podobiznu a ani zdaleka necítil potřebu cokoliv vysvětlovat - pevně sevřít ústa, zavrtět hlavou a svěřit se státnímu zástupci, jak vroucně ho Tommy o ten kokain prosil, a dokonce se přitom rozplakal. Prosím tě, jen jednu dávku, Johne, pomoz mi, pomoz mi, pomoz mi. Já bez toho nemůžu pracovat. Jen vidím kamery a hned celý ztuhnu. Doprdelepráce, vždyí se bez toho nemůžu ani pohnout. Musíš mi pomoct... Tommy Bernstein, roztomilý blázen a geniální herec, se opíral Pellamovi o rameno a po těstovitém obličeji mu stékaly husté prameny slz. Vypadal nesmírně dojemně a ze všeho nejvíce připomínal dítě, jímž v nitru duše vlastně vždy byl - dítě, které v něm měl Pellam zavčas odhalit.

Ne, Pellam rozhodně neměl v úmyslu vyprávět toto všechno zatrpklému chladnému muži, před nímž nyní seděl. „Bylo to už dávno," řekl pouze.

Peterson si ho chladně změřil pohledem. „Odsouzený zločinec je odsouzený zločinec. To už z vás nikdo nesmaže."

„Ne, nesmaže."

„Ví o tom váš šéf?" zeptal se Peterson.

„Ne."

„Jedná se o ryze občanskoprávní záležitost. Nemám ze zákona povinnost mu to oznamovat. Ale cítím zde jistý morální závazek. I když si dokážu představit, že by vás okamžitě propustil."

„Myslím, že ano. Ovšem jestli prohlásím, že jsem v tom autě viděl Crimminse, zapomenete se mu o tom zmínit."

„Minulý týden jste vedl nějaké rozhovory s Martym Welle-rem?"

„S Martym? Jak víte o Martym?"

„Nějaké rozhovory o filmovém projektu, který hodláte realizovat?" Pellam mlčel a Peterson pokračoval: „Po těchto rozhovorech jste začal shánět nějaké peníze. U vaší banky v

Sherman Oaks, u jistého prodejce automobilů, který bohužel neměl zájem o vaše zdaleka ne dokonalé porsche, jehož jste shodou okolností majitelem..."

„Napíchli jste mi bez povolení telefon."

„Vůbec ne. Jen hovoříme s lidmi. Nic víc. Představíme se jim a pak jim položíme otázky. Většina lidí obvykle spolupracuje."

„O co vám jde?"

„Očividně potřebujete peníze, hodně peněz. A potřebujete je dosti zoufale."

„A vy si myslíte, že mě Crimmins uplatil, abych nevypovídal."

„Ano. Přesně to si myslím."

Pellamovi se vehnal do tváře hněv. Vstal a předklonil se. Oči měl divoké a nekontrolované a pravou ruku zaťatou v pěst. K zemi se snesly papíry a pár natahovacích hraček.

Oba muži se dlouhou dobu přetlačovali pohledem, přičemž se peterson snažil ovládnout strach a Pellam zlost. Nechybělo mnoho a Pellam státního zástupce udeřil.

„Prosím vás," zašeptal nakonec Peterson. „Říkám to jen ve vašem zájmu. Myslím, že nechcete svou prekérní situaci ještě více zhoršovat, nebo ano?"

Pellam se konečně napřímil, ale nezamířil ke dveřím, nýbrž k oknu. Po velmi dlouhý okamžik, jako by o čemsi zběsile přemítal, vyhlížel'ven na široký pás trávy. V celém St. Louis bylo velmi mnoho zeleně, a to i v říjnu. Pellam již dříve zjistil, že když se závažné aspekty jeho života ocitnou v ohrožení, začne si všímat drobných detailů. Například barvy listí a tvaru korun stromů.

Nakonec náhle přikývl. Ale ať již dospěl k jakémukoliv rozhodnutí, nechal si ho pro sebe a beze slova vyšel z Petersonovy kanceláře.

Žebrovaná koule se kutálela vedle malého zatravněného obdélníku.

„Prohrál jsi," řekl starý muž Peteru Crimminsovi, který se usmál, pokynul ostatním hráčům a přelezl černě natřené zábradlí. Stál v malém parčíku na předměstí St. Louis a díval se na obrovský komplex obytných budov z červených cihel. Přemýšlel, kolik peněz vybudování takového komplexu stálo. Obchod s nemovitostmi mu nikdy nic neříkal. Připadal mu příliš židovský. V poslední době však začal přemýšlet, že by chtěl něco vystavět. Chtěl po sobě zanechat cosi trvalého a napadlo ho, že by mohl část svých obrovských prostředků utopit v něčem, co by pak neslo jeho jméno.

Joshua stál nedaleko od něj a s bohorovným klidem postarších vyhazovačů a agentů tajné služby se opíral o lampu. Rozložitá žena v kovbojském oblečku z modré džínsoviny právě hovořila do telefonního automatu a divoce přitom gestikulovala. V otylých prstech žmoulala cigaretu.

Crimmins, který měl dnes na sobě tmavé kalhoty, bílou společenskou košili a sandály, hrál již hodinu kuželky. Ve své době býval tento převážně italský park pravděpodobně zaplněn lidmi -zvláště pak během tak příjemného odpoledne jako dnes -, avšak
ani Crimmins, který bydlel celý život nedaleko od něj, si nedokázal vybavit, kdy k tomu došlo naposledy. Snad v roce konání saintlouiské výstavy - v době, kdy si město ještě udržovalo poslední rysy příslušnosti ke Konfederaci. Dnes však zel parčík prázdnotou, a nedaleko houpaček se dokonce utábořili bezdomovci! Crimmins bezdomovectví neuznával. Vždycky zastával názor, že tihle lidé by se měli sebrat a sehnat si nějakou práci, jak se to dělalo za starých časů.

Peter Crimmins zkrátka často používal slovo „svépomoc".

Nyní se znovu rozhlédl po parku. Spousta černochů, kteří projížděli sem a tam na bicyklech nebo se procházeli tou svou rychlou chůzí. Portorikánci. Bílí puberťáci v kůži a umaštěných džín-sách s nepostradatelnými házecími talíři, skateboardy a kytarami. Pár podnikatelů. Ženy, které odložily

děti do kočárku se třemi obrovskými odpruženými koly, aby si mohly na chvíli zaběhat.

A pak taky Číňani.

Zatímco židé se mu protivili a černoši s Portorikánci mu naháněli strach, Číňany Crimmins přímo nenáviděl.

Nyní sledoval čtyři či pět asijských rodin při pikniku. Dobře si uvědomoval, kam tohle bratříčkování s Asiaty vede. Teď dělají do nemovitostí a elektroniky, ale nepotrvá dlouho a vrhnou se na i lodní dopravu.

A pak na praní peněz.

Kolem něj se prohnal přikrčený chlapec na skateboardu. A vzápětí, jako by ho sem přivál vzdušný vír za chlapcem, předstoupil před Crimminse osmahlý muž. „Ani se nehni."

Jeho slova patřila Joshuovi, který se stejně znenadání objevil mezi nimi a rukou šmátral v saku.

„Policie, King-kongu," uzemnil ho muž. „Takže tu zasranou pracku zase pěkně vytáhni - teda jestli se s ní jenom tak neohma-táváš."

Muž vytáhl odznak a policejní průkaz.

„Jsem Gianno z maddoxské policie. A támhleto je detektiv Hagedorn."

„Z maddoxské policie," ulevil si Crimmins.

Hagedorn stál opodál a sako měl vyzývavě rozepnuté. „Rádi bychom vám položili několik otázek," řekl Gianno.

Crimmins kývl na Joshuu, který poodstoupil na pětimetrovou vzdálenost a zpovzdálí trojici mužů sledoval.

„Před chvílí byla v Maddoxu napadena žena."

„Někdo, koho znám?" zeptal se Crimmins ustaraně.

„No, rozhodně to nebyla vaše přítelkyně. Podle všeho se zdráhala ten případ ohlásit. Zpráva o jejím napadení nám přišla z FBI."

Odkdy je napadení federální zločin? pomyslel si Crimmins, který by se uživil i jako recitátor obvinění nebo expert na federální právo. A pak mu to došlo. „Aha," řekl unaveně. „A vy si myslíte, že jsem za tím útokem stál já."

„Podle prohlášení napadené jí útočník sdělil, že pracuje pro vás."

Crimmins zamrkal. „Pro mě?"

Gianno mu popsal mladého muže s mateřským znaménkem.

„Neznám nikoho, kdo takhle vypadá. A kromě toho bych já nikomu nevyhrazoval."

„Ne." Gianno se rozesmál. „Samozřejmě že ne."

„Kde všude jste dnes byl?" spustil Hagedorn.

„Nejdřív doma a pak jsem odjel sem."

„Musel jste vyřídit pár telefonátů, které nemohl nikdo odposlechnout, co?" Gianno kývl k telefonnímu automatu.

Crimmins si podrážděně promnul palec o ukazováček; nehet na palci mu pod tlakem zbělel. „Přišli jste mě zatknout?"

„Poskytnete nám seznam všech svých zaměstnanců?" opáčil Hagedorn.

„Myslím, že nic takového dělat nemusím."

„Doufali jsme, že budete spolupracovat," řekl Gianno.

„Působilo by to lépe," nadhodil jeho kolega.

„Mně je úplně jedno, jak to působí. Já..."

Gianno se otočil k Hagedornovi. „Nechme toho. Ten člověk nám nepomůže. Radši budem sledovat Pellama..."

Světlovlasý detektiv zatřepal prstem a jeho kolega přestal mluvit, jako by se právě dopustil společenského faux pas. Chvíli civěli na Crimminse, který si zachoval netečný výraz, a pak odešli.

Sotva zmizeli za rohem, vyrazil Crimmins po silnici směrem od automatu a kývl na Joshuu, aby ho následoval. Než ho bodyguard dostihl, byl Crimmins zbrocený potem a obličej měl bledý jako stěna. Nebyly to však příznaky fyzické námahy.

„Najdi mi Stettlea," zavrčel vzteklým šeptem. „Je mi jedno, kde je a co dělá. Chci ho tu okamžitě mít."

Řeka dnes byla kalná.

Voda se nezdála o nic rozbouřenější než v kterýkoliv jiný den - vítr byl čerstvý, ale ne natolik, aby rozbrázdil hladinu do záplavy bílých zpěněných chocholek. Jakási neviditelná atmosférická porucha však přesto rozvířila jílovité dno a zkalila vodní masu po celé šířce řeky.

John Pellam se za volantem karavanu natáhl a ještě jednou zkusil vytočit Ninino číslo. Tentokrát se mu ozval záznamník a on zavěsil, aniž by Nině nechal vzkaz. Před chvílí spolu vedli stručný rozhovor, během něhož Nina Pellama ujistila, že je úplně v pořádku - pouze si prý chce trochu odpočinout. Nemohl by zavolat vrchní maskérce a vysvětlit jí to...? Samozřejmě že ano. Mohl by pro ni ještě něco udělat? Ne, byla u matky v nemocnici a požádala její lékařku o pár tabletek valia i pro sebe. Pellam slyšel, že má Nina opravdu trochu strnulý jazyk, a tak raději zavěsil, aby jí dopřál trochu spánku.

Právě když nyní odložil telefon, zavolal mu velice rozrušený Tony Sloan a oznámil mu, že se zakrátko bude točit závěrečná přestřelka. Pellam to věděl a plánoval, že se natáčení zúčastní. Skutečnost, že Sloan tak neoblomně trval na jeho přítomnosti, však nevěstila vůbec nic dobrého. Nehodlal ho snad Tony Sloan požádat, aby mu našel jiný exteriér, že ne? Hlavní gripák již dříve Pellamovi prozradil, že Sloan má natočeno celkem patnáct dní materiálu - patnáct čtyřiadvacetihodinových dní na celuloidu -, ze kterých se bude snažit slepit stopětadvacetiminutový film. Pellam poděkoval Bohu, že nemusí Sloanovi dělat střihače, a slíbil, že se dostaví na natáčení, než bude vypálen poslední slepý náboj. Vstal a upravil plakát k Napoleonovi od Ábela Ganceho, který představoval jedinou dekoraci v celém karavanu. Oblékl si kožená bundu, zasunul do vnitřní kapsy kolt a právě se chystal k odchodu, když vtom mu zazvonil telefon.

„Nino?" řekl do sluchátka.

„Sedíš na zadku?" ozval se mužský hlas.

„Haló?"

„Sedíš na zadku?"

„Strašně špatně tě slyším, Marty. Kde seš?"

„Jsem v Berlíně."

Pellam si přitiskl sluchátko pevněji na ucho, jako by to mohlo zlepšit spojení mezi státem Missouri, v němž Winston Churchill kdysi zavedl pojem železná opona, a městem, které se kdysi rozkládalo za ní.

„Snažil jsem se tě sehnat v Londýně a v Paříži," zaječel do telefonu. „Hele, omlouvám se, že jsem onehdy nepřišel."

„Nemusíš tak řvát. Když řveš, zahltíš sluchátko. Já tě slyším dobře. Takže cos říkal?"

„Omlouvám se, že jsem nepřišel. Měl jsem takovou nepříjemnost."

„No tak to byla pěkně drahá nepříjemnost. Telorian měl zájem, ale nasral se, protožes ho už podruhé urazil. Co je s tebou, Johne, máš snad nějaký freudovský předsudek vůči Íráncům? Pardon, vlastně proti Peršanům. Měl ses aspoň ozvat. Takže sedíš?"

„Co máš pořád s tím sezením?"

„Obstaral jsem nějaký madarský kapitál."

„Cože?"

„Já vím, je to divný. Jenže Paramount na poslední chvíli odmítl ten scénář o teroristech. Totálně ho spláchl. Takže místo něj dostal zelenou Střední standardní čas. A ten chlápek v Londýně mě rovnou seznámil se dvěma budapešťskými investory. Je to dvojka jako vystřižená z East Village. Mladí kluci. Vykreslil jsem tě před nima jako druhého Jarmusche."

Takže Madaři budou financovat kultovní film odehrávající se ve Wisconsinu. Tomu se tedy říká nový světový řád.

„Tak to mám vážně radost, Marty. A co ted máme dělat?"

„Můžeš sehnat sto padesát papírů?"

„Když sebou mrsknu..."

„Tak sebou mrskej, hochu."

„Nevadí jim, že budu režírovat?"

„Jsou všemi deseti pro. Vědí o tobě všecko, Johne... To není žádný problém." Wellerův hlas byl prodchnut transatlantickou upřímností. „Víš, jak to myslím?"

Smrt Tommyho Bernsteina, tak to myslíš.

„Líbí se jim tvoje dílo. Líbíš se jim i ty. Nebo ten, za koho tě pokládají. Tak je nezklam."

„Co je to za lidi?"

„Myslíš, jak se jmenujou? Nevyslovitelné. Nad písmenky ve jméně mají takové legrační klikyháky. Komu na tom záleží. Hlavní je, že budou prachy. Zavolám do New Yorku svému právnickému břídilovi, ať sepíše dohodu o obchodním partnerství. Pokus se ji podepsat do prvního příštího měsíce. Je to reálné?"

„Je to reálné. Je to velmi reálné... Hele, Marty..., díky. Ty víš, co to pro mě znamená."

Přerušené spojení díkybohu zkrátilo projevy vděčnosti na únosné minimum a Pellam s úlevou zjistil, že rozhovor skončil.

Venku skopl z boty kus uschlého bláta a vyrazil k motorce.

„Viděli jsme vaši zprávu o napadení té Sassowerové."

Ronald Peterson zvedl na Gianna obočí. A dál?

„Mluvili jsme s Crimminsem."

Ani jeden z dvojice maddoxských policistů si nevšiml, že Petersonovy oči na okamžik zabrousily se sotva znatelným uspokojením k Nelsonovi, který se nedokázal ubránit a vystřihl poněkud méně neznatelný úsměv.

„Samozřejmě popřel, že by měl s tím napadením cokoliv společného," pokračoval Hagedorn. „Ostatně, co jste čekal?"

Copak asi?

„Ale o to jsme se pochopitelně nestarali. Chtěli jsme ho jen vyplašit. Zmínili jsme se před ním o Pellamovi. Předstírali jsme, že jsme se přeřekli. Měl jste vidět ty jeho oči."

„To byl chytrý tah," řekl uznale Peterson.

„Taky jsme si to říkali. Crimmins teď určitě něco podnikne. Buďto se pokusí umlčet Pellama přímo, nebo ho aspoň vystrašit. Tak či tak teď po něm půjdeme."

Čtveřice mužů ted seděla v Petersonově kanceláři. Oba policisté si samozřejmě všimli sbírky natahovacích hraček a oba se nezávisle na sobě pokoušeli utrousit na toto téma nějakou duchaplnou poznámku, ale zatím je nic kloudného nenapadlo. Peterson měl z jejich upjatosti nevýslovnou radost.

„Takže stupňujete tlak na Pellama. To je dobré." Peterson si dal načas, aby si pořádně pročetl bezvýznamnou zprávu, která s touto schůzkou navíc neměla vůbec nic společného. Načmáral na okraj poznámku a odložil zprávu na stůl. „Víte, že Pellam seděl ve vězení."

„Cože?" Hagedorn se zasmál.

„V San Quentinu. Za zabití."

„Sakra. V San Quentinu," utrousil Gianno. „Natvrdo. To je teda něco."

Peterson chvíli přihlížel, jak se oba policisté smaží ve vlastní šťávě výčitkami, že tuto informaci neodhalili sami. „Dokážete toho nějak využít?" zeptal se. On sám před chvílí podrobně prozkoumal Pellamův trestní rejstřík a dospěl k závěru, že místní policie s ním mnoho nenadělá.

Hagedorn a Gianno se na sebe podívali. Světlovlasý a dobře vyhlížející policista - rozhodně pohlednější než většina agentů FBI, kteří pracovali pro Petersona - zvedl ruce a začal se zamyšleně kousat do rtu. „Žádnou možnost nevidím," prohlásil nakonec. „Povolení k natáčení už bylo vydáno. Myslím, že nějaká předchozí odsouzení v něm nehrají roli. Ale co ta podmínka?"

„Podmínka?"

„Neporušil pravidla podmínky, když opustil hranice státu?" rozvedl myšlenku Hagedorn.

To Petersona nenapadlo. Na čele se mu objevily mikroskopické vrásky. Nějaký úlisný policajt z posrané díry je chytřejší než on. Rozhodl se, že za tohle opomenutí se bude Nelson svíjet na skřipci, až mu budou praštět kosti. „Vzhle-

dem k datu spáchání zločinu a jeho kočovnému povolání pochybuji, že to k něčemu povede, ale řeknu svému asistentovi, aby to prověřil. Takže jsme se prozatím shodli na tom, že Crimmins ví, že ho Pellam udal za napadení té dívky a že - díky důmyslné léčce zde našich přátel z Maddoxu - možná proti němu něco podnikne. Budeme to sledovat. Zároveň se však domnívám, že bychom měli trochu vystupňovat tlak."

„Napadá vás něco?" zeptal se Gianno otráveně, neboť v Peter-sonových slovech vycítil sarkasmus, ale nedokázal ho identifikovat.

„Ano, jeden námět bych měl," odvětil Peterson. „Dva moji agenti navštívili nedávno místo natáčení a objevili tam něco zajímavého. Rád bych je požádal, aby se tady zastavili a pověděli nám o tom."

BLUES ŘEKY M1SSOUR1

SCÉNA 179E - EXTERIÉR, VEČER, SILNICE MEZI POLEM A ŘEKOU

Jedná se o úzkou silnici mezi polem a řekou. Na straně řeky stojí přízemní KOSTEL obklopený KEŘI a STROMY. Za skupinou keřů pokračuje silnice přes pole s otevřeným prostranstvím po obou stranách.

POLOCELEK na ROSSŮV PACKARD zaparkovaný patnáct metrů, od kostela. DEHLIA si otírá z čela FALEŠNOU KREV a protahuje se na předním sedadle automobilu s otevřenými dveřmi. Ross a tři ČLENOVÉ GANGU vytahují SAMOPALY, ukrývají se do křoví a čekají na obrněný vůz. Ross se zastavuje, utíká zpátky k Dehlii a dává jí svou OBLÍBENOU PISTOLI.

ROSS

Za půl hodiny, lásko, už budeme na druhé straně řeky a budeme

volní. DEHLIA Kdyby se něco stalo...

DVOJEXPOZICE na Rosse přikládajícího si prst na ústa, aby Dehlii utišil. Oba se dlouze LÍBAJÍ, Ross vstává, natahuje SAMOPAL a běží do křoví.

„Takže jdeme do finále! Pokusme se to zvládnout za míň než sto záběrů." Tony Sloan zaujal pozici ve stínu velkého třinácti-tunového motorizovaného jeřábu Chapman Titan a znovu si prohlédl budoucí bojiště.

Sloan, vedoucí natáčení, hlavní kameraman, věčně nervózní copatá asistentka režie a koordinátor trikových záběrů se právě doplahočili přes trávu a plevel ke kamenné nábřežní hrázi a přelezli přes ni k nažloutlé vodě, která měla lemovat závěrečnou scénu filmu. Tou měl být útok obrněných vozidel. Majitelé dopravní společnosti, kteří dostali spropitné za to, že se jejich vozidlo ocitne pod palbou Rossova gangu, nahradili zásilku přepravovaných peněz pytli s nastříhaným novinovým papírem a agenty od Pinker-tonů normální ostrahou. Podle scénáře měla Dehlia předstírat zraněnou a bezvládně ležet na místě fingované dopravní nehody, čímž přinutí obrněný vůz zastavit.

Než však stačí Ross prohodit střílnami vozu dýmovnici, zahájí agenti palbu. Zbožní občané, kteří vycházejí z kostela v nejnevhodnějším možném okamžiku, se poté stanou stejně zbožnými oběťmi, neboť se ocitnou přímo uprostřed masakru. Ross a Dehlia následně uprchnou. Ujedou však sotva kilometr, když se před nimi vynoří malý chlapec, jehož otce Ross nešťastnou náhodou zabil o padesát scén předtím. Ross strhne řízení na stranu a vůz spadne do řeky. (Na základě této scény Pellam navrhoval přejmenování filmu na Pošfák vždycky zvoní dvakrát na neukázněné chodce)

Více než sto členů natáčecího štábu a třicítka herců a kompar-sistů ted testovala světla, promazávala kamerové vozíky, upravovala hydraulické zvedáky, zapojovala kabely, plnila zásobníky, zaostřovala kamery, nastavovala základní hodnoty osvětlení, rozmisťovala mikrofony a donekonečna pročítala scénář.

Hrdinou okamžiku však nebyl žádný z nich. Nebyl jím ani štíhlý hlavní kameraman s bujnou hřívou na hlavě, a dokonce jím nebyl ani samotný Tony Sloan.

Dnes odpoledne se celý vesmír točil kolem vyzáblého plešatě-jícího jedenapadesátníka s nenápadným chováním, který na sobě neměl ani dobový oblek, ani poslední výstřelek hollywoodské módy, nýbrž tmavé polyesterové kalhoty, pečlivě nažehlenou modrou košili a mokasíny.

Z Henryho Staceyho, který byl zde i v celém Hollywoodu znám pouze pod přezdívkou Stače, vyzařovala jakási jemnost. Jeho bedlivé oči si prohlížely scénu před sebou s pozorností ostříleného kameramana. Podstata jeho práce byla sice o poznání méně umělecká, ale svým významem - přinejmenším v očích Tonyho Sloana (a většiny jeho diváků) - daleko předčila práci opravdového kameramana.

Stače byl specialista na zbraně.

Herci a herečky ve filmu Blues řeky Missouri na sebe až dosud vystříleli téměř sedmdesát tisíc slepých nábojů, což s velkou pravděpodobností vysoce převyšovalo celkový počet ostrých nábojů, jež po sobě vystříleli skuteční padouši a skuteční strážci pořádku od připojení státu Missouri k Unii.

Zbraňoví asistenti a rekvizitáři dnes pracovali již od čtyř hodin ráno a po celou tuto dobu dohlíželi na nabíjení arzenálu skládajícího se ze samopalů, pušek a pistolí, jež měly být použity v závěrečné scéně. Stače osobně zkontroloval nabití každé zbraně, aby měl jistotu, že se do žádného zásobníku nedopatřením nedostala ostrá munice.

Kromě toho spolupracoval s režisérem a jeho asistenty při dozoru nad rozmisťováním žabek - drobných elektricky odpalovaných náloží -, jejichž exploze měly imitovat dopadající kulky. Stejnou proceduru poté absolvoval s kostýméry a maskéry, za jejichž asistence navíc upevňoval pytlíky s falešnou krví na těla herců, kteří měli být při přestřelce zraněni nebo zabiti (a kteří nesli s obrovskou nelibostí, že je - zcela nechráněné - takto strojili asistenti, jež měli sami na sobě silné rukavice a ochranné brýle). Žabky se následně napojily na počítačem řízený kontrolní panel, odkud je mohl odpálit buďto operátor, anebo - samozřejmě po dalším prodrátování -

pohyb kohoutku zbraně, z níž měly vyjít kulky, jejichž dopad žabky imitovaly.

Stače se svým štábem rovněž nainstaloval metače úlomků a benzinové bomby pro záběry, při nichž měly vybuchnout napodobeniny dobových automobilů. Další povinností zbraňového specialisty bylo upozornit herce a herečky, aby si nezapomněli strčit před natáčením do uší vatu, poučit je, jak správně zacházet se zbraněmi a jak stát při střelbě, a také jim připomenout, aby nezapomněli imitovat zpětný ráz zbraně, k němuž dochází pouze při střelbě ostrými náboji. A k tomu všemu ještě Stače stihl svádět bitvu se Sloanem (stejně jako se všemi ostatními režiséry), protože zatímco on herce nabádal, aby kvůli bezpečnosti mířili nepatrně mimo své herecké oběti, režiséři chtěli mít v zájmu autenticity veškeré zbraně namířeny přímo na předepsané cíle.

Stače, který byl mimochodem také soutěživým a cenami ověnčeným střelcem z pistole, nad to všechno působil ještě i jako filmový ostřelovač, který příležitostně uchopil do ruky vlastní tři sta osmdesátku nebo automatickou M-šestnáctku a kvůli umocnění výsledného dojmu střílel voskovými kulkami na plochy, které se nedaly osadit žabkami - na okna, na vodní plochy a dokonce i na holou kůži kaskadéra, pokud se k tomu některý nechal přemluvit.

Závěrečná scéna filmu Blues řeky Missouri počítala s odpálením pěti tisíc nábojů v několika vlnách. Jakmile skončí natáčení celků a polocelků, připraví se celá scéna znovu pro natáčení detailů a dvojexpozic. Dnes měl být dlouhý den. Vyčerpaný hlavní gripák si ještě jednou prohlédl stav příprav a pak se podíval na hodinky. „Člověče, dneska se budem prát se světlem." Což znamenalo, že natáčení se protáhne až do setmění.

„Jsme připraveni?" zaječel Sloan přes megafon.

Načež ho nejrůznější členové štábu - přestože nevěděli, zda byli právě oni adresáty režisérova dotazu - ujistili, že ano.

Stače ještě jednou zkontroloval rozmístění všech zbraní, zapsal si je do bloku a vrátil se k překližkovému stolu, na

němž spočíval panel pro ovládání žabek. Tři jeho asistenti seděli za stolem jako loutkáři a obě ruce měli položené na řadách knoflíků. Jelikož tato scéna byla do scénáře dopsána na poslední chvíli a její natočení bylo tak náročné, neměli zbraňoví specialisté čas propojit zbraně s příslušnými žabkami. Mladí asistenti - dva muži a jedna žena -se tedy museli spolehnout na vlastní posouzení, kam kulky z určitého samopalu dopadnou, a podle toho zmáčknout příslušný knoflík.

„Připraven," oznámil Stače.

„Dobře," křikl vedoucí natáčení. „Všichni na místa."

Dehlia se vypotácela z otevřených dveří zabláceného packardu.

Agenti od Pinkertonů naskákali do obrněného vozu, který vycouval na silnici.

Farníci vešli do kostela.

Rossovi gangsterští kolegové odsouzení k brzké smrti si zkontrolovali postroje a kabely, které s nimi měly škubnout dozadu, až schytají kulky od agentů.

Hlavní kameraman s obsluhou se vyhoupli na dvousedátko jeřábu Chapman a nechali se vyvézt asi do šestimetrové výsky. Sloan se pustil ramena jeřábu a zamířil k vedoucímu výroby.

„Nabubřelá žvanda," zašeptal Stače jízlivě svým asistentům.

Sloan zvedl megafon. „Můžete mi všichni věnovat pozornost, prosím?" ozval se jeho praskavý hlas. „Tiše, prosím! Rád bych

vám řekl jednu věc. Příštích osm minut mě stojí čtvrt milionu dolarů. Nezvorejte je."

Nabubřelá žvanda...

Sloan se vrátil na své místo vedle jeřábu.

Vedoucí natáčení kývl na hlavního osvětlovače. Světla se rozsvítila, a nahradila tak němou auru podmračené oblohy záplavou světla, které zdánlivě zbavilo scénu veškerých barev, ale po zpracování filmu z něj měla vzniknout dokonalá

iluze přirozeného slunečního svitu. Teplota na místě natáčení okamžitě stoupla o několik stupňů a měla dále růst.

„Kamery jedou."

Před každou kameru předstoupila asistentka a klapla klapkou.

„Akce!" vykřikl vedoucí natáčení.

Na zablácené silnici se vynořil objemný šedý obrněný vůz, projel kolem kostela, a když se přiblížil k packardu, nejprve zpomalil a pak úplně zastavil. Dehlia zvedla hlavu potřísněnou falešnou krví a gestem poprosila o pomoc. Řidič a agent na sedadle spolujezdce zaváhali. Vyměnili si mezi sebou pár neslyšných slov a promluvili na kohosi v zadní části vozu. Přední dveře se pomalu otevřely a agenti vyšli na silnici. Ross zapálil dýmovnici a v podřepu vyrazil k zadní části vozu.

„Teď!" křikl řidič a sebral z předního sedadla samopal.

Zadní dveře obrněného vozu se prudce rozrazily.

Z kostela vyšli farníci, usmívali se a pokyvovali hlavami. Dva agenti začali pálit na Rosse a ostatní gangstery, kteří se blížili k vozu od skupiny stromů. Větvičky praskaly, z cesty se zvedal prach, dopravní značky odlétávaly od tyčí, na boku obrněného vozu přibývaly díry po kulkách, těla gangsterů odlétávala dozadu. Farníci se vrhali k zemi.

„Do toho, do toho, do toho!" naznačoval Tony Sloan němými ústy. „Báječně."

Dehlia se pokusila nastartovat packard. Ross ji kryl palbou a ustupoval. Ostatní gangsteři postupně padali k zemi. Na schodech kostela se objevil kazatel a vášnivě mával biblí. Jeden z agentů ho vzápětí nechtěně zastřelil...

„No to je bájo," zašeptal procítěně Sloan.

Přibližně uprostřed bitvy se však přímo mezi oběma válčícími stranami objevily dva moderní tmavě modré sedany a jedna dodávka Ford Econoline. Po chvíli vozidla zastavila, vystoupili z nich muži v oblecích a nenucené a s jistou dávkou pobavení si začali prohlížet místo natáčení.

Sloan otevřel úžasem ústa. Najednou všichni začali mluvit - což znamenalo, že mnozí z nich křičeli, neboť měli v uších vatu.

„Ježíšikriste!" zařval Sloan a jeho výkřik zaručeně slyšeli všichni. „Kdo jste, sakra?"

Vedoucí natáčení byl příliš šokován, než aby nařídil vypnutí kamer. Nakonec se z užaslého ticha jako první probrala asistentka režie, přestala si mačkat cop a zaječela: „Stop. Stop! Šetřete světla."

Obrovské reflektory opět zhasnuly.

Na scénu vběhla asistentka, která měla za úkol udržet silnici uzavřenou. Sloan ji proklál pohledem plným nenávisti. „Jeli rovnou na mě," vzlykala asistentka. „Vůbec nechtěli zastavit."

Z prvního sedanu vystoupil vysoký prošedivělý muž a rozhlédl se kolem sebe. Když spatřil režiséra, vyrazil přímo k němu.

„Co to, proboha svatého, děláte?" oslovil ho Sloan. „Máte ponětí, co jste právě udělal?" Jeho obličej měl karmínový nádech.

V mužových rukou se objevil identifikační průkaz. „Jsem agent Mclntyre. Vy to tady vedete?"

„Kdo jste?"

„Jsme agenti z Úřadu pro alkohol, tabák a střelné zbraně při ministerstvu financí. Saintlouiský státní zástupce nás informoval, že zde disponujete neregistrovanými automatickými zbraněmi, a tak jsme je přijeli zabavit."

„To nemůžete!"

„Vyprázdněte komory těch zbraní," křikl Mclntyre na herce. „Zajistěte je pojistkou a uložte sem do dodávky."

Sloan se vrhl k Mclntyreovi, ale ten si ho nevšímal.

Z auta vystoupil další muž a prohlédl si kouřící spoušť kolem sebe. Byl to detektiv Bob Gianno. Podíval se na režiséra a řekl: „Vy jste Anthony Sloan?"

„To si pište, že jsem. Víte, o kolik jste mě právě připravili peněz? Tahle scéna..."

„Jste zatčen za porušení missourských zákonů upravujících nezákonné držení střelných zbraní. Mohl byste natáhnout ruce, prosím?"

Stače Stacey si uhladil prstenec šedivějících vlasů nad ušima a s dokonalým klidem prohlásil: „Obávám se, že jste se dopustili omylu."

Seděl právě v kanceláři Ronalda Petersona. Na židli vedle něj se ošíval vzteklý Tony Sloan a s nevýslovným pohrdáním civěl na sbírku natahovacích hraček, jimiž byl Petersonův stůl poset.

„Omylu?" zeptal se Peterson. „Ó, to si opravdu nemyslím... Ale nejprve bych vás chtěl stoprocentně ujistit, že nejste obviněni z absolutně žádného federálního zločinu. Všimli jsme si sice jistého zjevného porušení federálního zákona, ale zatím se v této věci zdržíme jakéhokoliv postupu. Ovšem podle missourského zákona je držení automatických střelných zbraní neregistrovaných Úřadem pro alkohol, tabák a střelné zbraně porušením státního zákona. A naši maddoxští kolegové dospěli k závěru, že existují důvody pro vaše zatčení. To oni se rozhodli v této věci jednat, nikoliv některá federální instituce."

„Jste parchant," ulevil si Sloan.

„Pochopií jste, co jsem vám řekl?" Peterson zaníceně zvedl obočí.

„Pochopil jsem, že už nikdy nebudeme natáčet v tomhle státě film. To jsem pochopil."

Peterson pokrčil rameny. „Nejste zatčen, takže se mnou můžete hovořit i bez přítomnosti právníka."

„To je mi jasné!" vyštěkl Sloan.

„Prosím, pokračujte, pane Stacey."

„Mám oprávnění k nákupu a prodeji federálních střelných zbraní třídy III." Stače položil na stůl malý kousek papíru, hned vedle miniaturního natahovacího fotbalu. „Tady je moje licence. Myslím, že je vám velice dobře známo, že téměř všichni rekvizitáři a zbraňoví specialisté v Hollywoodu mají oprávnění pro třídu III."

Peterson zběžně pohlédl na licenci. „Já nezpochybňuji vaši způsobilost, pane. Ale znepokojují mě ty zbraně."

„Každá z těch zbraní je registrována, byly na ni řádně zakoupeny daňové kolky a já mám oprávnění je přepravovat přes hranice státu. To..."

„To ovšem není zcela přesné. Před přepravou je zapotřebí vyrozumět ÚATSZ..."

„Ne, pane, je to přesné." Nevelký Stače Stacey měl při této konverzaci očividně navrch, přestože hovořil klidným a umírněným hlasem. „Vyrozumění zaslala úřadu půjčovna. Veškeré zbraně jsem si totiž zapůjčil z půjčovny střelných zbraní a rekvizit v Culver City. Která je přes Asociaci hraného filmu počítačově propojena s washingtonskou centrálou ÚATSZ. Překvapuje mě, že musím státnímu zástupci vysvětlovat takové věci."

Peterson si svědomitě zapsal poznámky, zvedl hlavu a zamračil se. „Bohužel nemáme o tom vyrozumění žádné záznamy."

„Jsem dobrým přítelem Stevea Marringa z kalifornské pobočky ÚATSZ. Navrhuji vám, abyste mu ihned zavolal."

„Tu operaci nicméně neinicioval úřad pro střelné zbraně. Několik agentů FBI hledalo již dříve na místě činu jednoho z vašich zaměstnanců..."

„Pellama," utrousil Sloan.

Peterson na chvíli zaváhal a pak koketně řekl: „Ano, shodou okolností se jednalo právě o pana Pellama. Jak jste to věděl?"

Sloan, který již padal únavou, si protřel kořen nosu. Když neodpověděl, Peterson pokračoval: „Moji agenti si přitom všimli samopalů a ohlásili mi jejich přítomnost. Přirozeně nás znepokojovala představa, že by tak nebezpečné zbraně mohly padnout do nezodpovědných rukou..."

„Není to tak dávno," prohlásil příjemným hlasem Stače, „co jsem slyšel o jednom muži v San Francisku, který prodával plně automatické samopaly Uzi středoškolským studen-

tům. Já osobně bych si myslel, že vás budou více znepokojovat takové případy."

„To je jistě tragédie. Ale mou sférou působnosti je Missouri."

„Tak tohle už by stačilo," vykřikl Sloan. „Připravili jste mě o statisíce dolarů. Zavolám svému právníkovi..."

Peterson zavrtěl hlavou. „Pane Sloane... Eh, mimochodem, váš Helicop se mi opravdu líbil. Řekl bych, že mě stál asi dvě stě dolarů, protože jsem pak musel koupit dětem k Vánocům hračky s jeho motivy. Ale film samotný se mi líbil."

„Tak proč se tak chováte?"

„Už si tedy rozumíme?" zeptal se Peterson srdečně.

„Rozumíme?"

„Vysvětlil jsem vám dostatečně, jak jsem se dozvěděl o těch zbraních? Vysvětlil, nebo nevysvětlil?"

Sloan se již stačil uklidnit. Rozhovor obsahoval jakýsi záhadný podtón a připomínal tím konverzace, jaké člověk slyší v kancelářích a restauracích po celém Beverly Hills a západním Hollywoodu. Bylo v něm cosi zenovského - člověk mluvil, přestože nic neříkal. „Jde vám o Pellama?"

„Co kdybyste si s ním promluvil, pane Sloane? Promluvte s ním. Uvidíme, jestli si vzpomene na něco dalšího z oné noci, kdy byl zavražděn pan Gaudia." Státní zástupce pohlédl na Stacea. „Před chvílí jste se zmínil o samopalech v San Francisku. Nuže, pan Pellam nám může pomoci poslat za mříže muže, který se dopouští mnohem horších věcí. Bez jeho pomoci však tento muž zůstane i nadále na svobodě a ublíží mnoha dalším lidem."

„Pokud je mi známo," vložil se do věci Sloan, „tak Pellam tvrdí, že nic neviděl."

„'Tvrdí'. To já vím, že tvrdí, že nic neviděl."

„Ale proč by měl něco skrývat?" zadumal se režisér.

„Možná má strach - přestože jsem ho ujistil, že ho dokážeme ochránit. Můj osobní názor ovšem je, že ho někdo uplatil... Ne, počkejte s těmi protesty. Byli byste překvapeni, čeho

všeho jsou lidé pro peníze schopni. Koneckonců je to bývalý odsouzenec."

„Cože?" zašeptal Sloan.

„Seděl v San Quentinu. Odkroutil si tam téměř rok. Předpokládal jsem, že to víte."

Stače složil ruce do klína, zadíval se Petersonovi přímo do očí a řekl: „John Pellam je dobrej chlap. Měl nějaké potíže. Ale ty máme někdy všichni."

„Vy jste to věděl," rozkřikl se Sloan na zbraňového specialistu, „a neobtěžoval jste se mi to říct?!"

Stače Stacey nebyl interním zaměstnancem filmové společnosti a Tony Sloan byl pouze jedním z téměř třiceti režisérů, kteří si ho pravidelně najímali. Kromě toho byl Sloan shodou okolností ze všech Staceyho klientů nejotravnější. Stače proto nyní hravě zvítězil v oční přetlačované s režisérem a smutně se usmál, jako by ho Sloanova dětinskost uváděla do rozpaků.

„Za zabití," prohlásil Peterson a měl radost, že Sloan prohrál na této schůzce další kolo.

„Odseděl si svoje," řekl Stače. „A dostal se z toho. Tehdy byl dobrý režisér a teď je dobrý tipař exteriérů."

„Pellam režíroval? Jak to, že jsem to nevěděl?"

„Pravděpodobně jste v té době natáčel v New Yorku reklamy na tenisky," nadhodil Stače beze stopy rozpoznatelné ironie.

Peterson si opět cosi zapsal. „Ověřím si, co jste mi říkal o těch zbraních, pane Stacey, a pokud máte pravdu, můžete si je hned v úterý ráno opět vyzvednout. Veškerá obvinění ze strany státu Missouri pak budou stažena."

„Já pravdu mám, pane," opáčil Stače, „takže vám radím, abyste mi ty zbraně vydal ihned."

„V úterý?" vyhrkl Sloan. „Nemůžu čekat tři dny. Už tak jsme překročili rozpočet. Jsme..."

„Dnes je bohužel sobota," vysvětlil Peterson. „Na washingtonských úřadech samozřejmě nikdo není. Zítra je neděle a v pondělí..."

„... je zase Kolumbův svátek." Sloan zavřel oči. „Kristepane. Proč jste čekali až do dnešního rána? Vždyť jste věděli, že máme ty zbraně jen na dva až tři dny."

Peterson upřel na režiséra zrak. „Takže mohu předpokládat, že jsme dospěli k dohodě? Mohu?"

Sloanův hněv pomalu vyprchával. „Možná. Dost možná."

„Vy tady naznačujete, že...," vložil se do hovoru Stače.

Sloan ho však umlčel mávnutím ruky.

„Takže pokud nic dalšího nemáte, pánové... Eh, a na projev dobré vůle si promluvím s těmi městskými detektivy. Doporučím jim, aby přijali vaše čestné prohlášení a veškerá obvinění stáhli."

„To mě těší. Zdá se, že jste rozumný muž."

„A ještě jedna věc, pane Sloane." Peterson poslal po stole k režisérovi kus papíru. „Nemohl byste se mi sem podepsat? Kvůli klukům, víte?"

Zase FBI?

Silné klepání na dveře karavanu znělo přesně jako z rukou federálních agentů. Pellamův seznam potenciálních nepřátelských návštěv však byl velice dlouhý, takže se to nedalo s jistotou tvrdit. Když proto Pellam otevíral dveře, svíral pod černou sportovní bundou chladný kolt Peacemaker.

Tony Sloan mu kývl na pozdrav a vešel do karavanu, aniž by čekal na vyzvání. Pellam uvažoval o nějaké třeskuté průpovídce -například o dotazu: „Probouzíš mrtvé?", který měl být narážkou na Sloanovo bušení, neustálé změny ve scénáři a zesnulého Rosse s Dehlií. Výraz Tonyho Sloana však byl na vtipy příliš zachmuřený, a tak se Pellam zmohl na pouhé: „Pojď dál," ve chvíli, když už byl Sloan dávno uvnitř.

Tony Sloan zamířil přímo ke kuchyňskému pultu, na němž stála láhev bourbonu. Sebral ji a nalil dvě sklenice. „Byl jsi u natáčení?"

„Přijel jsem pozdě. Ale slyšel jsem to. Nějaký problém se zbraněmi?"

Sloan mu stručně popsal události, které vyvrcholily jeho zatčením.

„Bože můj," zašeptal Pellam. „Stače je v tomhle strašně úzkostlivý. Nedokážu si představit, že by udělal takovou chybu." Sloan se dnes choval podivně zádumčivě. Jeho oči nepoletovaly jako obvykle po celém karavanu, ale byly usedlé. Téměř smutné.

Režisér natáhl do nosu alkoholový závan a vypil polovinu sklenice. „Dobře, Johne, takže přestáném s kecy. Pověz mi to. Viděls toho chlapa?"

Pellam si nejdřív myslel, že Tony má na mysli zatýkajícího policistu. „Říkám ti, že jsem tam přijel pozdě. Já..."

„Já mluvím o tom chlapovi v tom Lincolnu."

„Tak proto jsi tady?" Pellam se zasmál. „Tys mluvil..., s kým vlastně? S maddoxskými detektivy." Ne, s těmi samozřejmě ne, napadlo ho vzápětí. „S Petersonem. Tys mluvil s Petersonem."

„Johne, oni nám můžou na tři dny zarazit výrobu. Jestli se to stane, tak se ten film vůbec nemusí dotočit."

„Kdybych ho viděl, tak bych to někomu řekl. Řekl bych to všem- Tony, tohle je vydírání. V úterý Peterson řekne: pardon, to celé byl omyl. Zavolej na studio, na právní oddělení. A spoj se s Hankem."

„A jak je to s těma prachama, Johne?"

„S prachama?"

„Slyšel jsem, že se snažíš udělat nějaký projekt s Martym Wellerem a že sháníš nějaký prachy."

„To je fakt. Jenže to nijak nesouvisí s tebou ani s nikým jiným

tady."

„Zaplatil ti někdo, abys nevypovídal, Johne?"

Pellam lehce sklonil hlavu a natáhl do plic velký doušek bour-bonem provoněného vzduchu. „Myslím, že my dva už si asi nemáme o čem povídat."

„Ne." Sloan se předklonil a zapíchl do Pellama kostnatý prst. „Musíme si vyříkat ještě jednu věc. Ted pěkně půjdeš a

sdělíš Petersonovi, že v tom lincolnu seděl Peter Crimmins. Je mi úplně jedno, jestlis ho tam viděl, nebo neviděl. Vždyť i já vím, že v tom autě seděl on, přestože vůbec nevím, co je to za chlapa."

„Je mi líto, Tony."

„Kolik ti zaplatil?"

„Musím tě požádat, abys odešel."

„Jestli si chceš tuhle zakázku udržet a dostat za ni honorář, řekneš Petersonovi, co chce slyšet."

„Ty peníze mi dlužíš."

„Jenže když tenhle film za tři dny nedodělám, nebudou žádné prachy pro nikoho."

„To není moje vina. Já svou práci odvedl. Prodáš jedno ze svých ferrari a zaplatíš mi."

Sloan položil sklenici na nevelký pultík karavanu. Navenek se zdál klidný, ale měl zaťaté zuby a na krku se mu i přes tmavý plnovous rýsovaly napjaté šlachy. „Já tě mám přečteného, Pella-rrie," řekl zlověstně. „Vyptával jsem se na tebe. Na tebe a ty tvoje rádobyumělecké filmy, na tebe a ten tvůj načrtnutý scénář, na ty tvé kámoše, kteří jen sedí a plácají o Cannes a teorii autorského filmu. Znám ty tvoje průpovídky, kterým se hihňá celý štáb. Bonnie a Clyde, Pošťák zvoní dvakrát, ohromná legrace. Ale řekni mi Pellame, kolik z těchhle lidí platíš ty? Kolika z jejich dětí platíš ty studium na univerzitě? Kolik lidí kdy přišlo na tvoje filmy a kolik jich přišlo na moje?"

Pellamův poslední film, který režíroval - Střední standardní čas -, nebyl nikdy dokončen. Hlavní roli by v něm byl hrál Tommy Bernstein, který však uprostřed druhého týdne natáčení hlavních záběrů zemřel na infarkt způsobený předávkováním kokainem. Film, který Pellam režíroval předtím, sice získal v Cannes Zlatou palmu, ale severoameričtí diváci ho mohli zhlédnout pouze v New Yorku, Montrealu, Torontu, Los Angeles a ve velkých městech s videopůjčovnami libujícími si v kultovních snímcích. Tony Sloan tedy nyní říkal naprostou pravdu.

„Neřeknu Petersonovi, že jsem viděl, kdo sedí v tom autě," prohlásil Pellam klidně.

„V tom případě máš padáka. Seber se a vypadni. Papíry a veškeré vybavení společnosti nechej u Stilea, který převezme tvou funkci."

„Budu tě žalovat, Tony. Nechci, ale budu."

„Jestli se ten film nedodělá, Pellame, přijdu si já za tebou pro svůj honorář. Což je milion sedm set. A i když pak náhodou pro-hraju, vysolíš půl milionu jen za honoráře právníkům. Je mi fuk, jestli nerespektuješ mou osobnost, Pellame, ale nemáš sebemenší právo házet mi klacky pod nohy."

„Věděls to?" zeptal se Ralph Bales.

Stevie Flom se zadíval na otevřenou stránku maddoxského Reportéra a nevěděl, co by měl nebo neměl vědět. „Já čtu většinou Post-Dispatch."

„Jasně, v Post-Dispatch to bylo určitě taky. Vidíš, je tu napsáno ‚Associated Press'. To znamená, že to dostala spousta novin."

Seděli v St. Louis na břehu řeky a nad nimi se tyčil stříbrný oblouk, který vypadal zvláštně i vznešeně a ze všeho nejvíce připomínal obrovskou hračku. Do pilířů před nimi šplouchavě narážela nezdravě vyhlížející voda - páchnoucí a mléčně zakalená-Z reproduktorů pastelově červené výletní lodi s kolesovým pohonem se linul plechově znějící jazz. Ralph Bales si právě četl, když k němu Stevie Flom přistoupil; opíral se o strupovité zábradlí a byl zcela pohroužen do novin.

Steviemu Flomovi byla zima, takže neměl o obsah novin zájem. V noci nespal dobře - neustále se převaloval a poslouchal, jak vítr ohýbá jediný strom za oknem jeho ložnice. Dlouho se na ten strom díval. Když odcházel do postele, bylo na něm sedmnáct listů. Když se pak ráno probudil, bylo jich jen osm. Jeho manželka usnula s úsměvem na tváři, což ho namíchlo.

Načež se ráno probudila veselá a šťastná, což ho namíchlo ještě

víc.

Tím, co měl podle Ralpha Balese vědět, byla informace o letadlu, které startovalo ve vertikální poloze, pak obrátilo křídla dopředu a pak už letělo jako normální letadlo. „To je prostě skvělý nápad," řekl Ralph Bales a ukázal na opuštěný dok vedle řeky. „Vidíš, mohlo by přistát třeba tam. Nemusel by ses trmácet až do Lambert. Jestli to chceš slyšet, tak tahle přeprava na letiště je na celém cestování nejotravnější."

Stevie Flom však příliš necestoval. Tedy s výjimkou Las Vegas, pochopitelně. A jednou si s pár kamarády zajel do kasina v Portoriku. Kromě toho vzal kdysi manželku na Arubu, kde nebylo nic než písek, vítr a vedro jako v motorovém bloku. Přemýšlel, proč Ralph Bales tolik cestuje, když ho tak trápí přeprava na letiště.

„Takovou strojovnu kdybych měl."

„Jo," rozvedl myšlenku Stevie Flom a zadíval se na obrázek letadla, aby po chvíli uvažování dospěl k závěru, že je to opravdu docela dobrý nápad. Napadlo ho, že za peníze, které vydělají na Lombrovi, by mohl vzít manželku na další dovolenou. Případně některou z přítelkyň. Nejdřív si ovšem musí rozmyslet kterou.

„Dostal jsem zelenou," řekl Ralph Bales. Obrátil noviny na první stránku, kde nebyla žádná letadla ani žádné další chytré nápady.

„Takže tys... No jo, takže se máme postarat o toho chlápka v karavanu? O toho s pivem! A proč to trvalo tak dlouho?"

„Lombro byl nervózní. Já nevím, je nějakej..."

„Je to divnej patron, tečka."

„Jo. Divnej. Zvýšil tvůj podíl na deset."

„Na deset tisíc?"

„No jasněže tisíc. Co sis myslel?"

„A proč?" Stevie se zašklebil a jeho dětský obličejík zbrázdily hluboké rýhy.

„Co proč? Nezlob se, to vážně chceš, abych mu zavolal a zas ty prachy odmítl?"

„Jenom jsem zvědavý."

„Zvědavý. To on je zvědavý," zašeptal Ralph Bales. „Musíš to narafičit tak, aby to vypadalo jako nehoda."

„Nehoda? Proč?"

„Protože to tak musí bejt. To proto ty prachy navíc. Napadlo mě, že bys moh třeba něco provést s tou jeho motorkou."

„On má motorku?"

„Tu žlutou yamahu. Vozí ji vzadu na karavanu."

„Jasně," řekl Stevie. „Nehoda na motorce. To je hračka."

Jako by to dělal každý den.

Stevie Flom uvažoval: V Maddoxu se dá auto ukrást snadno, ale když ho člověk čmajzne, těžko s ním pak může jezdit po městě.

Zdejší poldové nemají na práci nic lepšího než kontrolovat podezřelá auta a Maddox rozhodně není tak velký, aby se tu člověk mohl ztratit v hustém městském provozu.

A tak byl Stevie Flom trochu nervózní, že když spořádaně mířil ve svém lupu z města, podezíravě ho očumovali dva policisté. Navíc ho nijak nepotěšila skutečnost, že předchozím majitelem ukradeného dodge byla půjčovna automobilů, což v praxi znamenalo, že osmdesát tisíc kilometrů, které mělo toto auto na tachometru, najeli zákazníci vesměs nešetrnou jízdou s těžkou nohou na plynu. Tahle zatracená kraksna tím pádem neskutečně rachotila a řinčela a z alternátoru se ozývalo syčení, přestože pořádně nefungoval.

Přes to všechno se dodge pohyboval svižně, a Stevie tudíž stačil držet krok s motocyklem před sebou, ačkoliv na něm ten chlápek s pivem jezdil jako blázen. Stevie měl strach, že jestli ten chlap začne se svou yamahou kličkovat mezi pruhy, bude se s ním muset rozloučit. Šlápl tedy na plyn a ještě více se k yamaze přiblížil.

Jeho auto bylo sice na hovno, ale v jednom ohledu měl Stevie náramné štěstí. Ke karavanovému kempu Bide-A-Wee dorazil právě v okamžiku, kdy ten chlap vyšel z winnebaga a

naskočil na svou yamahu. Dokonce se přitom zadíval i na Stevieho auto, ale jen na krátký okamžik, během něhož si ani nemohl všimnout, kdo sedí za volantem. Stevie rychle projel kolem karavanu, sledoval ve zpětném zrcátku, až muž motorku nakopne, pak se pomalu otočil a vyrazil za mužem.

Když ten chlap s pivem konečně najel na dálnici, rychle přejel z pruhu do pruhu, vystřelil kupředu, prudce zabrzdil a zařadil se do nejrychlejšího pruhu, kde udržoval rychlost asi třicet kilometrů nad povoleným limitem. Stevie se zpocenýma rukama s ním s velkou námahou dokázal udržet tempo a zakrátko již oba plynule směřovali k St. Louis.

Stevie nyní spokojeně poklepával zlatým prstenem na malíčku o volant a přemýšlel o svém otci. V paměti se mu uchoval omezený, ale neměnný počet živých obrazů s otcem a Stevie si nyní uvědomil, že na některých z nich se jeho otec až nápadně podobá tomuhle chlápkovi na motorce. Štíhlý pětatřicátník v kožené bundě a s neodmyslitelnou yamahou. Tato myšlenka v něm vyvolala další nával špatné nálady, a tak rozrušený Stevie natáhl ruku a zapnul rádio. Byl to digitální model a Stevie nemohl přijít na to, jak na něm naladit skvělou stanici We Rock St. Louis, kde nehráli nic než samé superhity. Na starých rádiích člověk jen otočil knoflík, kam chtěl, vytáhl páčku a zase ji zastrčil. Tahleta elektronická cingrlátka. Na hovno!

Prudce kopl do přístroje patou a rozbil přitom čelní panel. To zatracené rádio však pořád hrálo nějakou klasiku, a tak Stevie kopl znovu. Tentokrát prasklo celé plastikové šasi a z reproduktoru se začalo ozývat pouhé syčení.

Stevie Flom si přestal lámat hlavu s hudbou a soustředil se na motocykl.

Donnie Buffett si jí okamžitě nevšiml. Otevřel oči a bál se pohnout hlavou. Napadlo ho, že by v něm ten pohyb mohl vyvolat nutkání na zvracení. Kvůli té palčivé bolesti v rameni - kvůli té střelné ráně - užíval léky, které mu způsobovaly nevolnost. „Moc mě to mrzí," řekla.

„Penny, miláčku..." Buffett zvedl ruku směrem k ní a - což bylo na tom všem nejzvláštnější - ona ji vzala do obou rukou, začala ho líbat na prsty a pak si je třít o obličej.

Donnie se na ni podíval, jako by ji neviděl celé měsíce, jako by ji neviděl nikdy předtím. Tmavé husté vlasy, úzký obličej, ušlechtilé rysy. Hezká postava, ale špatné držení těla kvůli povislým ramenům, která měla zakrýt velká ňadra, s nimiž se Penny jen těžko sžívala. Na sobě měla šaty, o nichž Buffett věděl, že je vlastní a v minulosti je i nosila, ale které mu nebyly důvěrně známé: šedý kostým, oranžovou halenku, světlé nylonky.

Buffett si přál, aby měli dítě, s nímž by teď Penny mohla trávit čas. Někoho, kvůli němuž by ted musela být silná. Byl přesvědčen, že v jeho ženě se ukrývá velká síla, ale že potřebuje někoho či něco, co by tuto sílu dokázalo vynést na povrch.

Penny mu podala nákupní tašku. Před návštěvou mu upekla nějaké sladkosti (Buffett před Pellamem ani trochu nepřeháněl: Penny byla zatraceně dobrá kuchařka) a kromě toho mu přinesla i pytlík bramborových lupínků a máčené věnečky. A taky pár knih a sešitů s křížovkami.

Donnie Buffett v životě nevyluštil jednu jedinou křížovku. Penny se sklonila se a věnovala mu sesterský polibek na tvář. Buffett ucítil její parfém. Když člověk schytá kulku do krku, napadlo ho, přijde taky o čich?

Jenže Donnie Buffett neschytal kulku do krku. Donnie Buffett schytal kulku do zad. Naštěstí. Takže měl pořád čich jedna báseň. Podíval se na sešit s křížovkami. „Díky, miláčku." „Označila jsem ti, co si máš přečíst," řekla Penny a otevřela před Buffettem Reader's Digest. ‚/Můj souboj s leukemií'. A pak je tu ještě jedna. ‚Žijte svůj život 365 dní v roce'."

Další povídka pocházela z časopisu Vyšší já a její titul zněl: „Radost: jak na to".

Buffett se podíval na jídlo a Penny dodala: „Nevím, jestli to všechno dokážeš sníst."

„Jasně že jo. Neoperovali mi přece slepé střevo ani nic podobného."

Penny horlivě přikývla.

Buffett měl vlasy rozcuchané jako ptačí hnízdo. Neustále mu padaly do čela a on si je rukou zase odhrnoval. Když to však chtěl učinit tentokrát, vypověděla mu paže poslušnost a narazila do kovové pelesti postele.

„Do prdele," zašeptal.

Na Pennyině pohledné tváři se objevil šokovaný výraz. „Sestro," řekla nepřítomně, prudce se postavila a začala hledat nouzové tlačítko.

„To je v pořádku. Nic mi není. To je těmi prášky."

„Sestro!"

„Penny."

Ani jeden z nich se chvíli nepohnul. „Moc mě to mrzí."

„Přestaň to říkat. Proč to říkáš?"

Buffett otevřel lupínky a několik jich snědl, aby dal manželce najevo, že mu chutnají. K pojídání věnečků se však přinutit nedokázal. Po chvíli si vzal zákusek. Byl dobrý, a tak snědl ještě jeden. Jejich sladkost mu připomněla jeho Poslední večeři před zraněním, kdy spořádal koláček a kávu, které mu přinesl Pellam. Sebral tašku s věcmi od Penny a chtěl ji položit na podlahu vedle postele, když vtom ucítil uvnitř svíčku. Vytáhl ji. „Penny..."

„Vím, co si ted myslíš, ale určitě ti to nemůže uškodit. A taky jsem přinesla olej."

„Olej."

Penny se postavila a sebrala mu tašku. „Je to olej splněných přání."

„Olej splněných přání."

„Naleješ si ho trochu do vany..."

„Jenže já do vany nemůžu." Buffett byl rozhořčen. „Jak si něco můžu nalít do vany?"

Penny na něj vytřeštila oči, z nichž jí začaly tryskat slzy. „Já nemyslela, že si ho musíš nalévat zrovna do vany. Když zabírá ve vaně, může stejně dobře zabrat, když se jím jenom

potřeš, nebo ne? A já vím, že zabírá," dodala rychle. „Musíš si neustále přát, aby ses uzdravil. Potřeš se tím olejem a přeješ si to a přeješ a přeješ. Včera v noci jsem meditovala hodinu a sedm minut..."

Hrůza to všechno slyší a opět se začíná dmout. Vstává a zakusuje se Donniemu Buffettovi do vnitřností.

Na čele mu naskakuje pot.

Pane na nebesích, jak ta dokáže být neúnavná! Svíjí se kdesi hluboko uvnitř něj, pohrává si s bolestí v jeho nohou, šplhá k jeho srdci, tančí nad jeho rozkrokem. (Nemůžeš se posunout kousek jižněji, krávo jedna?)

Hrůza...

Donnie Buffett s ní urputně bojuje. Zarývá nehty do dlaně levé ruky. Soustředí se na bolest a nutí ji, aby se proměnila v trýznivou vlnu. Ta Hrůzu umlčuje. Její řádění ustává. Hrůza se pomalu uklidňuje a spolu s ní se zklidňuje i Buffett. Penny jako by si manželovy chvilkové nepřítomnosti nevšimla a dále hovoří o nakupování, o svých rodičích a o skupinové terapii na zvednutí sebevědomí, kam svědomitě dochází.

Konečně Hrůza začíná usínat.

Buffett se zhluboka nadechl a přerušil tok manželčiných myšlenek: „Rád bych tě seznámil se svou lékařkou."

Penny zamžourala.

„S doktorkou Weiserovou," pokračoval Buffett. „Je nejlepší ve městě."

„Ty víš, jaký mám na doktory názor. Potřebuješ víc než jen..."

„Ale já lékaře potřebuji, miláčku," konstatoval Buffett. „No tak, prosím tě. Jenom se s ní seznámíš."

„No dobře," řekla Penny zvesela, ale oči jí přitom jiskřily. „To bych ráda. Slibuji, že jí nebudu dělat přednášku o..."

Co jí vlastně chtěla říkat? Poučovat ji o jediné správné cestě, jak dělat medicínu? O holismu? O spiritualismu?

Penny svou myšlenku dále nerozváděla. Místo toho si přiložila ruku na srdce jako plachá školačka a řekla: „Slibuji."

Horlivě přikývla, čímž dala najevo - byť možná bezděčně - svou přehnanou upřímnost.

V některých chvílích působila Penny naprosto normálně. Její vlasy pak byly čisté a hedvábně lesklé, její obličej - při pohledu ze správného úhlu - jemný a límec vytažený vzhůru, takže jí zakrýval tmavé klíční kosti. Ruce mívala v těch chvílích překřížené, takže nebyla vidět vytrhaná lůžka nehtů ani nepravidelně okousané nehty samotné. V očích jí pak hrála roztančená světélka -trochu záhadná a trochu plachá. Byl to okouzlující pohled.

V takových okamžicích si Donnie Buffett vždy rozpomněl na ženu, do níž se kdysi zamiloval.

Nyní poslouchal, jak mu říká, že za něj spolu s přítelkyněmi budou zpívat chvalozpěvy.

„Chvalozpěvy," zopakoval a náhle pocítil únavu. Naprostou vyčerpanost. Zavřel oči a zčistajasna netoužil po ničem jiném než po troše spánku. Celé jeho tělo obestřela únava a mačkala jej jako vysokoškolská studentka, která se zoufale touží milovat.

Jsem strašně zmlácený, miláčku," zamumlal a předstíral, že upadá do spánku.

„Měl by ses prospat," souhlasila Penny. Natáhla se a dotkla se jeho ruky.

„E-he." Buffett téměř otevřel oči a podíval se na manželku. Nakonec se však rozhodl, že to neudělá. Na krátký okamžik pocítil za svou lež výčitky svědomí.

Vlastně mám štěstí. Štěstí štěstí štěstí. Nestřelili mě do mozku. Nestřelili mě do srdce. Nestřelili mě do krku. Pořád mám ještě čich.

Současně zaslechl, jak mu Penny tiše šeptá jednotvárným hlasem: „Jenom spi, miláčku. Já půjdu domů." Ozvalo se zašustění papíru. „Tady je návod k použití té svíčky."

Donnie Buffett se zhluboka nadechl a vydechl jako člověk, který opravdu spí. A za necelou minutu se již jeho lež skutečně stala pravdou a před jeho zavřenýma očima se začal odvíjet sen, v němž sjížděl na lyžích z úchvatné hory plné

obrovitých zasněžených útesů tyčících se k nekonečným výšinám modré oblohy.

V polovině cesty do St. Louis vycítil Stevie příležitost. Dupnul na plyn, a když auto neochotně zareagovalo, předjel nákladák se stavebním dřívím.

Přisunul se těsně za pádící yamahu. Vypadala jako motokroso-vá motorka s vysokými blatníky a tlumiči, které si hravě poradily se všemi výmoly v tomhle posraném městě. Zadní nosič visel lehce nakřivo. Stevie si prohlédl žluté blatníky, chromované trubky i červenou helmu a koženou bundu řidiče a začal hledat výjezd.

Jeden spatřil asi osm set metrů před sebou, a tak se podíval do zpětného zrcátka, co jede za ním. Byl to bílý tahač bez návěsu - takový, jaký má deset rychlostí dopředu a volant široký jako pneumatika. Bezpochyby byl vybaven pneumatickými brzdami a bez návěsu navíc neměl velkou hmotnost, ale i tak musel mít při devadesátce nejméně padesátimetrovou brzdnou dráhu.

Půl kilometru od výjezdu.

Stevie Flom vyhodil směrovku.

Na chvíli zrychlil, takže se ocitl pouhý metr za řidičem yama-hy, který seděl předkloněn k řídítkům a od jeho helmy se odráželo slunce. Řidič nákladáku mírně ubral plyn, protože viděl, že se Stevie chystá odbočovat, ale možná byl trochu zmaten, neboť Ste-vieho dodge ani trochu nezpomaloval.

Sto metrů.

Stevie se přesunul do levé části levého pruhu.

Řidič nákladáku si domyslel, že Stevie musel vyhodit směrovku omylem, a znovu přidal plyn, takže se po chvíli ocitl na dvě délky auta od Stevieho. Vpravo vyrážela z dálnice výjezdová rampa.

Stevie sešlápl plyn až k podlaze, podíval se napravo a prudce strhl řízení tamtéž.

Levým předním nárazníkem přitom škrtl o zadní kolo yamahy.

Motocykl se dal do zběsilého uspěchaného pohybu - zpanikařený řidič se ještě stihl ohlédnout přes rameno, ale to už si jeho yamaha začala lehat na asfalt. Vzduchem se rozlehl klakson a pronikavé kvílení brzd kamionu. Motorkářova bota se instinktivně dotkla dálnice, prudce se od ní odrazila a strhla s sebou celé tělo, které vylétlo do vzduchu přes pokroucená řídítka.

Od nádrže motocyklu začaly létat jiskry. Chlápek s pivem otevřel ústa a zařval cosi, co Stevie nemohl slyšet. Rozhodil ruce a začal se v osmdesátikilometrové rychlosti kutálet po betonovém povrchu dálnice. Plexisklo na jeho helmě se rozlétlo na tisíce drobných kousků.

Stevie přibrzdil na čtyřicítku a se smykem najel na výjezdovou rampu, přičemž jen těsně minul žlutou plastovou bariéru. Měl co dělat, aby zvládl smyk, takže neviděl, co přesně se na dálnici následně odehrálo - slyšel pouze kvílení pneumatik a houkání klaksonů. Když dorazil na dolní konec výjezdové rampy, stihl projet křižovatku na oranžovou a pak už nenucené odbočil na pošmournou dlážděnou ulici s autodílnami, vyprázdněnými skladišti a zchátralými domky, nedaleko od nichž se táhla řeka Mississippi.

Obřad se konal v krabicovité budově uprostřed Maddoxu.

Ve vzpomínkové kapli židovské kongregace.

Pellam netušil, že Stile je žid. Bavili se spolu o mnoha věcech od žen přes whisky až po nemovitosti, ale náboženství patřilo do kategorie témat, na něž nikdy nepřišla řeč - stejně jako třeba otázka, proč Stile zůstával u své profese a nikdy neusiloval o pozici vedoucího druhého štábu, do níž přirozeně směřovalo mnoho jeho kaskadérských kolegů. Nebo proč Pellam přestal po smrti Tommyho Bernsteina režírovat.

Pellam před obřadem hovořil se Stileovou sestřenicí v San Die-gu - což byla jeho nejbližší příbuzná - a dozvěděl se, že Stile byl vychován v reformně židovském duchu. Po pár dalších telefonátech byl objednán pohřeb.

Samotné Stileovo tělo bylo přepraveno do jižní Kalifornie, zatímco 168 lidí nyní stálo v potemnělé budově v neutěšené části stejně neutěšeného missourského města, které již dávno ztratilo všechnu lákavost či neotřelost, jež pro členy Sloanova filmového štábu mohlo alespoň zpočátku mít. Podle oblečení hostů však pohřeb připomínal spíše módní přehlídku než vzpomínkový obřad - nikdo si samozřejmě nebral na natáčení smuteční šaty, a přestože lidé z Hollywoodu oplývali velkým množstvím oděvů černé barvy, vesměs se jednalo o minišaty, elastické úbory nebo naopak pytlovité obleky. A aby toho surreálna náhodou nebylo málo, zdobily hlavy shromážděných mužů jarmulky.

Koordinátor kaskadérských scén, Stileův šéf, byl tvrdý pětašedesátník s rozmazaným tetováním na předloktích, jež nyní zakrývaly rukávy zmačkaného šedého obleku. Za režiséra Johna Forda padal z koní, za Sama Peckinpaha prolétával okny, ale ted brečel jako dítě. Kromě něj plakala spousta dalších lidí. Stilea, který padal ze čtyřicetimetrových útesů a procházel ohněm, nemohl nikdo nemít rád.

Pellam vůbec netušil, co by měl říci - před kýmkoliv a komukoliv. Stile zemřel kvůli němu. Yamaha byla majetkem filmové společnosti, a když Pellam odevzdával Stileovi papíry a veškeré vybavení, jak mu poručil Sloan, dodal: „Jestli chceš, vezmi si i tu yamahu. Tony by ji ze mě stejně dřív nebo později vymámil." Stile mu tedy poděkoval, nechal auto z půjčovny v karavanovém kempu Pellamovi k dispozici, nakopl motorku a vyrazil rovnou na mezistátní dálnici. V St. Louis měl totiž schůzku s advokátem Hankem ohledně natáčecích povolení ke zpackané závěrečné přestřelce v Blues řeky Missouri.

Co mohl Pellam říct?

Vzal kolem ramen jednu z mladých hereček a nechal ji vyplakat. Voněla hořkým lakem na vlasy a cigaretovým kouřem. Nebyla hysterická, pouze se třásla. Pellam neplakal. Vybral si jednu lavici a posadil se vedle několika dalších členů filmového štábu, postarších osvětlovačů. Do přední části

sálu důstojně vkráčel rabín - nebo to byl možná jen majitel tohoto pohřebního ústavu -a dal se do řeči. Pellam jeho slovům nevěnoval pozornost; slova ted pro něj nebyla důležitá. Smysl tohoto obřadu neměl se Sti-lem vůbec nic společného, alespoň ne ted. Nešlo o kázání, nýbrž o časový interval, který zabralo - o tuto hodinu strávenou v němé dřevěné místnosti s uctivou sametovou pokrývkou na hlavě, o úsek času věnovaný výhradně smrti.

Pellam slyšel brumlavý tón řečníkova měkkého barytonu.

Přál si, aby se uměl modlit.

Rozhodl se, že navrhne, aby Sloan věnoval Blues řeky Missouri právě Stileovi, neboť tento film se nakonec z poctivého ztvárnění umělecké vize proměnil v čirou, ale zatraceně pádnou oslavu kaskadérského řemesla.

Ne, nenavrhne to. Ať už je nyní mezi Sloanem a jím jakkoliv mnoho zlé krve, Pellam bude na tom věnování trvat. Je to to jediné, co může udělat.

Přestože to nestačí.

Stevie Flom si svůj projev pečlivě sesumíroval: Za prvé jsi mi toho chlápka nepopsal moc dobře. Za druhé ten druhej chlap vylezl z jeho karavanu a nasedl na jeho motorku. A za třetí si to příště dělej sám...

Jenže sotva se dostal k „Za prvé...," popadl ho Ralph Bales za klopy jeho černé kožené bundy a mrštil jím o stěnu baru Harry's.

„Pánové." Barman pohrozil rváčům prstem, ale působil přitom dosti netečně. Bar Harry's byl pochybný podnik páchnoucí lysolem, z něhož se nabízel výhled na ještě méně malebné rafinerie města Wood River ve státě Illinois. Jednalo se přesně o ten typ baru, kde obsluha obvykle dovolí dvěma mužům - tedy dvěma bílým mužům, kteří nejsou příliš opilí nebo příliš zfetovaní -, aby si vše vyříkali. Do jisté míry.

Ralph Bales odhlédl od vyděšených očí Stevieho Floma do chladných očí barmana a odtáhl se. Balancoval přesně na povolené hranici, ale nakonec se rozhodl, že svému partnerovi nepřerazí nos. Stevie se sesunul podél zdi a přejel si prsty po nakrátko ostříhaných vlasech. „Á, Ralphe, nech toho."

Ralph Bales se otočil, prošel přes bar do restaurace, která se rozkládala za ním, a posadil se do jedné z kójí. Stevie ho následoval jako spráskané štěně a sedl si naproti němu.

„Ses trouba," řekl Ralph Bales.

„Tak za prvé, jak to bylo, za prvé ten chlap vylezl z karavanu a nasedl na jeho motorku. Jak jsem měl vědět, že v tom karavanu je ještě někdo jinej? Říkals mi, že ten chlap pojede na motorce. A kromě toho jsi mi ho pořádně nepopsal."

„Drž hubu a poslouchej mě. Ted už je Lombro pořádně nasranej."

„Za to já nemůžu."

„Co to plácáš? Co to plácáš? Kdy už konečně pochopíš, že lidi jako on prostě nepřemýšlejí, kdo za něco může? Co mu chceš asi tak říct? Jejda, pane Lombro, nejdřív jsem sice postřelil policajta a teď zabil špatného chlapa, ale na všecko mám omluvu'?"

„Řekls mu, že jsem to udělal já?" zašeptal Stevie.

K nelíčené radosti Ralpha Balese byl nyní Stevie s nervy na dně. Nechal tedy jeho otázku dlouho viset ve vzduchu a pak ledabyle prohodil: „Tvoje jméno jsem mu nesdělil."

„Díky, Ralphe. To bylo od tebe moc hezké."

„Akorát jsem mu řekl, že chlápek, kterého jsme na to najali, udělal chybu."

„Najali. My. Jako že jsme si ty a já najali někoho jiného. Aby si nemyslel, že jsem to zpískal já." Stevie přikývl. „To bylo dobré."

„Byl naštvanej, ale nebude z toho dělat žádné závěry. Sice nám nevyplatí prémii, protože jsme to zvorali, ale něco nám určitě zaplatí. Teda jestli to tentokrát provedeš správně."

„Možná bys mi toho chlápka mohl tentokrát trochu lip popsat."

„Možná bych tě mohl chytit za ručičku a jít ti ho představit..."

„Ale Ralphe, nech toho..."

„Hele, tahle věc se nám začíná vymykat z rukou."

„Možná bychom se měli radši vypařit."

„Bez jediného centu? Škoda žes toho poldu neodpráskl pořádně."

„Tos mohl i ty," nadhodil Stevie obezřetně.

Ralph Bales otevřel ústa k protestu, ale pak si vzpomněl, že se i jeho hlaveň na chvíli uhnízdila v policistových vlasech. „Jo. To jsem moh i já."

Ke stolu se dostavila servírka a muži si objednali hamburgery a whisky s pivem. Když servírka odešla, Ralph Bales dodal: „No dobře, takže tentokrát sejmeme toho svědka pořádně."

„Jasně, moje řeč," souhlasil Stevie. „Pořád chceš, aby to byla nehoda? Jestli to pořád ještě chceš..."

Ralph Bales to chvíli zvažoval. „Proved to, jak uznáš za vhodné. Mně je to řuk."

Stevie pocítil nesmírnou úlevu a začal: „Ale stejně jsem ti chtěl něco říct. Za prvé jsi mi ho moc dobře nepopsal..."

Ralph Bales se k němu otočil.

Stevie zvedl obě dlaně a zaculil se. „To byl jen vtip, Ralphíku. Vtip. V těchhle věcech si musíš uchovat smysl pro humor."

„Zabil mi přítele," prohlásil Pellam, „a já dostanu jeho." Donnie Buffett však nejevil pražádný zájem o to, co se Pellam chystá udělat. Před chvílí mu volala Penny a pět minut mu zpívala do telefonu chvalozpěvy, zatímco on jen civěl na sluchátko - nejprve nevěřícně a poté znechuceně. Nakonec zavěsil a nechal telefon vyvěšený. Poté ho převezli dolů a celé dopoledne ho očumovali a vyšetřovali. V jednom okamžiku dostal pokyn, aby stáhnul sfinkter. „Co mám stáh-

nout?" zeptal se nevrle. „Rektální otvor," pravil mladý sekundant, „stáhněte ho." Načež Buffett hlasitě - tak, aby ho slyšeli pacienti na obou koncích chodby - prohlásil: „Jo ták, vy myslíte díru v prdeli?"

Zbytek vyšetření probíhal v podobném duchu.

A teď tady stál Pellam, zpocený a s divokýma očima, a blábolil o tom, jak někoho dostane.

„Hele, nejdřív mi čmajzneš pistoli, pak mi uděláš přednášku o věcech, o kterých nic nevíš, a nakonec přijdeš a začneš blábolit o tom, jak někoho zabiješ. Co ode mě vlastně chceš?" řekl Buřfett klidně.

Pellam se k němu naklonil. Buffett přimhouřil oči před blízkostí jeho obličeje. Zřetelně viděl póry na Pellamově pokožce i kořínky vlasů vyrůstající z jeho čela.

Pohled v Pellamových očích mu připomněl mladé policisty po první přestřelce. Většinou bývali dychtiví a nabuzení, ale rovněž tiší - smrt je paradoxně uklidnila. Ale právě proto z nich šel takový strach. Strašlivý strach.

„Ten člověk v lincolnu mi zabil přítele," prohlásil Pellam.

Buffett neodpověděl a Pellam mu popsal Stileovo úmrtí. „Spletli si nás. Viděli, jak vychází z karavanu a odjíždí na motorce, a tak ho zabili. Mysleli si, že jsem to já."

„Hele, Pellame, jezdit v tomhle městě na motorce je učiněné bláznovství. Takové nehody se stávají. Můžu ti ukázat statistiky."

„Jdi k čertu se statistikama. Chci, abys mi řekl, jak to mám navlíknout."

„Co jako?"

„Chci ho chytit a nechat zatknout. Můžu ho v případě nutnosti zastřelit?"

Chvalozpěvy, očumování i vyšetřování se z Buffettovy mysli náhle vytratily. Jeho pozornost se teď plně upírala na Pellama a jeho klidné a děsivé oči. „Potřeboval bych si někam zavolat," řekl a deset minut telefonoval, zatímco Pellam se díval z okna a čas od času přitom neslyšně pohyboval rty.

„A existuje možnost, že to nějak souvisí s tím Pellamovým případem?" zeptal se policista db telefonu. „E-he. Jo, jasně. Hele, já vím, jak vám to asi připadá, ale začínám mít dojem, že ten chlap je v pohodě... Jo, myslím Pellama. Nejsem si tak úplně jistý, že toho člověka v lincolnu doopravdy viděl."

Pellam otočil hlavu.

„Jasně, rozumím, dělejte, co musíte," pokračoval Buffett. „Ale berte na něj ohled. Zabili mu kamaráda." Zavěsil a otočil se k Pellamovi. „Označili to za nehodu. S následným ujetím z místa činu. Řidič kamionu, který jel za nimi, vypověděl, že to auto o tu motorku brnklo. Podle poznávací značky to byl kradený dodge-"

„To je ono. Kradený."

„Ujetí z místa nehody se většinou dopouštějí lidi v kradených autech. Aby se na krádež nepřišlo."

Pellam se znovu předklonil. „Hele, já vím, že to byl ten chlap se znamínkem na ciferníku. Musel mě vidět, jak jdu za Petersonem, když napadl Ninu."

„Řeknu Giannovi s Hagedornem, aby se na to podívali. Oni dva..."

„Podívali?" vybuchl Pellam. „Podívali! Vždyť oni zatím jen terorizují mě! Ty to pořád nechápeš. Za pět minut vyjdu z těchhle dveří, najdu chlapa, který mi zabil kámoše, a zadržím ho. A jestli mi přitom nepomůžeš, tak běž k čertu!"

„Hele, Pellame, jestli to vážně udělal, tak je to profík. Nenechá se od tebe jenom tak zatknout. To chceš po něm jít sám, bez krytí? Zbláznil ses? Jsi vůbec připraven ho v případě nutnosti zneškodnit? Už jsi někdy po někom vystřelil?" Buffett zavrtěl hlavou a blahosklonně se usmál.

Pellam si rozepnul bundu a vytáhl zpoza opasku kolt Peacemaker. Úšklebek z policistovy tváře vymizel a jeho nejisté oči upřeně sledovaly zbraň. Ta však vzápětí opět zmizela za Pellamovým pasem.

„Možná by sis měl uvědomit jednu věc," řekl Pellam tiše. „Ten chlápek se znamínkem pravděpodobně spolupracuje

s mužem, kterého jsem viděl vylézat z toho lincolnu. Což znamená, že to byl on, kdo tě tehdy postřelil."

Ne, na tohle Buffett nepomyslel. Nyní to však zvažoval o to déle. „Já jsem polda," řekl nakonec pomalu. „Nemůžu ti pomáhat, abys někoho zabil. Ať je to, kdo chce."

„Já ho nechci zabít. Chci ho zatknout."

Buffettův jazyk energicky přejel po koutcích jeho rtů. „Nevím, co ti mám na to říct."

„Jak se provádí takové občanské zatčení? Musím ho přimět, aby se přiznal? Nebo ho můžu jen tak zatknout, jak se to dělá ve filmech? Musím mu přečíst práva?"

Policista Buffett to zvažoval. „Vždyť nemáš ani důvodné podezření. Řidič toho kamionu si nevšiml, kdo sedí v autě před ním. Naši kluci to dělají tak, že najdou podezřelého, předvedou ho a vyslechnou. Nezatýkají ho. Jenom s ním promluví. K tomu ten člověk nedostane právníka, ale zase se může kdykoliv sebrat a odejít."

„Jen tak s ním promluví?"

„Pokusí se najít v jeho výpovědi nesrovnalosti. Například se může zmínit o lidech, kteří by mu měli poskytnout alibi, jenže my je pak zmáčkneme a oni vyklopí pravdu. Je s tím zatraceně hodně práce, Pellame. Nemůžeš člověka jen tak zatknout."

„A co kdybych měl u sebe magnetofon a přiměl ho, aby se nějak podřekl?"

„Nahrávat rozhovor s někým můžeš i bez soudního povolení. To je v pořádku. Jenže je to trochu riskantní, nemyslíš?"

„A bude pak taková nahrávka připuštěna k soudu?"

„Nejspíš jo."

Pellam pokrčil rameny. Přešel ke dveřím a zastavil se. „Díky za to, cos jim řekl."

„Jak to myslíš?"

„Za to, cos řekl těm detektivům. Aby mi věřili."

Tentokrát pokrčil rameny Buffett. Pellam si všiml, že si odevzdaně protírá oči. Vypadal stejně zbědované jako uvadající květiny na krytu radiátoru. „Není ti nic?"

„Ne, myslím, že ne. Přišla mě navštívit manželka." Buffett otevřel ústa, jako by je náhle zaplavila spousta věcí, s nimiž se chtěl někomu svěřit, a všechny najednou se nyní draly ven. Než však stačil skutečně promluvit, proud stejně náhle vyschl. „Podal bys mi televizní program, prosím tě?" zeptal se pouze a ukázal na druhý konec místnosti. „Ten pitomý ošetřovatel ho položil na prádelník. K čemu mi je tam asi tak dobrý? Já nevím, někteří lidi prostě nepřemýšlejí."

Donnieho Buffetta probudilo zaklepání na polootevřené dveře. Právě se mu zdálo cosi, co si nepamatoval, ale co v něm zanechalo stopu touhy. „Jo?" zabručel. „Haló?"

Dveře se otevřely o něco více a objevil se v nich obličej světlovlasé ženy nakloněný na stranu. Buffett obličej zprvu nepoznal, ale připadal mu jemný a pohledný. Žena vešla do dveří. Houpavost chůze ji spolu s křehkostí a půvabem činila velice přitažlivou. Což Buffetta skličovalo více než předchozí Pellamova návštěva. „Ahoj. Vy nespíte?"

Když Buffett uslyšel její hlas, vybavil si i její jméno. „Vy jste Nina, že? Pellamova přítelkyně."

Žena vstoupila dále do pokoje, jako by Buffettova slova znamenala svolení. Měla na sobě přiléhavé šaty z hnědého hedvábí a přes rameno měla přehozen béžový plášť. Donnie Buffett si přikázal nedívat se na její kyprá prsa ani na její štíhlé světlé nohy, nýbrž pouze a výlučně na její obličej. „Vy jste Donnie,"

„Právě jste se minuli." Buffett si uhladil vlasy, roztáhl prsty a přejel si jimi po dvoudenním strništi.

„Vážně?' Nina se zašklebila a Buffett přemýšlel, jak ho mohlo byť i jen na okamžik napadnout, že tato žena přišla na návštěvu za ním. „Kdy odešel?" zeptala se Nina.

Buffett se překvapeně podíval na hodinky. Zdálo se mu, že spal několik hodin. „Před třiceti, čtyřiceti minutami."

„To je celý John. Pořád někde lítá. Jéé! To jsou krásné růže. To jsou ty, které se nikdy nerozevřou."

„To dělá ta látka, se kterou se prodávají. Stačí, když jí hodíte do vody."

„A taky krásně voní. Nevíte, kam mohl odběhnout?" Jo, holka, to kdybys věděla...

„To opravdu netuším. Hele, vezměte si nějaké květiny. Jestli se vám líbí ty růže, tak si je vezměte." Nina však zavrtěla hlavou a Buffett si vzpomněl, že už to jednou zkoušel. Nikdo nemá rád nemocniční květiny. Lidi si zřejmě myslí, že nosí smůlu, pomyslel si Donnie.

„Pellam mi říkal, co se vám přihodilo v té továrně ve městě. Je to dost nebezpečná čtvrť. Nestalo se vám nic?"

Nina zavrtěla hlavou, ale neřekla nic, jako by pro ni tato vzpomínka byla ještě stále příliš tíživá. Buffetta mrzelo, že toto téma nadnesl, ale přesto cítil potřebu dodat: „Možná byste měla odjet z města nebo něco podobného. Dokud se nezjistí, kdo to udělal."

„To bych mohla. Už jsem o tom uvažovala."

Přistoupila k nočnímu stolku a rovnala rozházenou hromádku časopisů tak dlouho, až byly všechny rohy v dokonalém zákrytu.

Buffett znovu upřel oči k televizi. Sledování sportovních přenosů jen prohlubovalo jeho depresi, ale zato si vypěstoval zvrácenou zálibu ve špatných odpoledních filmech - tedy za předpokladu, že měl vypnutý zvuk. Poslech dialogů mu kazil všechen zážitek. Před Nininým příchodem například usnul při sledování špatného filmu o únosu lodi. Nyní pocítil touhu budto znovu spát, anebo se na svůj film dodívat. Ninina přítomnost ho začínala obtěžovat. „Myslel jsem, že návštěvní hodiny už skončily."

„Usmála jsem se na toho policistu venku a on poprosil sestry, aby mě pustily."

Buffett zabručel, ale snažil se zabručet příjemně.

Nina vešla dále do pokoje. Buffettovi se vůbec nelíbilo, že si přehodila plášť přes opěradlo židle. Znamenalo to, že zde hodlá setrvat. Neustále se na něj dívala a Buffett si začal připadat jako zrůda. Proč prostě neodejde?

„A jak se cítíte vy?" zeptala se.

„Skvěle. Já se cítím skvěle." Na obrazovce právě únosci lodi honili po palubách hodné lidi. Anebo možná hodní lidi honili po palubách únosce.

„Moc skvěle tedy nepůsobíte."

Buffett se podíval zpátky na Ninu. „Někdy jsem prostě trochu utahaný. Když tady musím pořád dřepět."

Její oči zabloudily k jeho ruce. „Vy jste ženatý, ne?"

„Jo."

„A žena vás navštěvuje každý den?"

„Jasně." Je mi bezmezně oddána. „Nosí mi sem cukroví. Chcete nějaké cukroví?"

„Ne, díky. A děti máte?"

„Ne. A co máčené věnečky? Myslím, že jsou kakaové. Už si přesně nevzpomínám."

Nina se stále neměla k odchodu. Proč ho jen nutí s ní konverzovat? Proč má ústa stále zkroucená do mírného úsměvu, když se tady opravdu není čemu usmívat?

„Vy tady taky máte příbuzného, že?" prohodil. Nina přikývla. „Matku. Právě jsem ji byla navštívit. Jenže jsem se začala nudit, a tak jsem zase odešla. Je to ode mě nehezké?" Nina to řekla zpupně jako nafoukaná školačka - očividně tento postoj dovedla během let k dokonalosti - a Buffett pochopil, že se ted od něj žádá odpověd, že to od ní vůbec není nehezké. Což také řekl, i když to nevyznělo příliš upřímně. Přitom poočku sledoval, jak oněmělé samopaly střílejí po prchajících námořnících, kteří stejně oněměle volali o pomoc. Při této scéně jich byla zastřelena celá řádka. Někteří z nich do zad.

„No," řekla Nina a již se neusmívala. „Vy toho vážně moc nenamluvíte."

Na záchranu lodi přispěchaly ozbrojené oddíly. „Myslím, že se dívám na televizi." „S vypnutým zvukem?"

Buffett popadl dálkové ovládání a vypnul televizor. Dobrovolně si odepři požitek ze sledování záchranné operace ozbrojenců a ona díky tomu konečně vycítí, jak je mu její přítomnost proti mysli, a odejde.

Jenže Nina místo toho velice nenucené přešla přes pokoj, znovu mu urovnala časopisy a pak se vrhla na vázy.

„Myslím, že se ze mě pomalu stává páprda," řekl omluvně. „Co je to vlastně páprda?"

„Ted jste mě dostal. Ale řekla bych, že takový starý mrzout." Nina začala vyhazovat zvadlé květiny. „Myslela jsem si, že se o ně sestry budou starat líp."

„Mají strašně moc práce. Všichni mají strašně moc práce."

Kromě mě. Já jen celý den ležím na zadku. Už vím naprosto všechno o avivážních prostředcích, zdravých snídaních s vločkami a ženských tamponech. A taky bych se mohl dozvědět, jak se dá unést loď, kdybys mě už konečně nechala na pokoji.

Nina vypláchla vázy v koupelně a postavila je dnem vzhůru na záchodové prkýnko, aby pěkně oschly. Buffett ji sledoval s neochotnou uznalostí. Vázy byly dokonale čisté. Některé ženské tohle umějí, pomyslel si. Dejte jim laciný papírový ručník a ony s ním vycídí úplně všecko. Penny bývala taky taková.

Penny je taky taková, opravil se.

Nina přistoupila k nízkému stolku na druhém konci pokoje. Už zde nebylo co umýt. Nebyli zde žádní oněmělí únosci, nebyly zde žádné reklamy na aviváž, nebyli zde žádní šílení tipaři exteriérů.

Nebylo zde nic.

„Jsem strašně utahaný," řekl Buffett a falešně, leč o to silněji zívl. „Myslím, že bych se ted rád trochu prospal."

„Néé," řekla Nina a vytáhla ze stolku balíček karet. „Opravdu byste si nechtěl zahrát žolíky?"

John Pellam kráčel ulicemi města Maddox, stát Missouri, s povýšeností příslušníka nižší šlechty. Pod koženou bundou svíral vražedný vynález pana Samuela Colta.

Kopl do trsu vysoké trávy vyrůstající z dokonale kulaté díry v rozpraskaném betonovém chodníku a pokračoval v chůzi. Před touto řadou domů nepanoval žádný provoz, pěší ani automobilový. Nejvyšší stavba tohoto bloku - dvoupatrová továrna - se možná za lepších časů hemžila lidmi, ale nyní jako by se budova vysmívala vlastní minulosti. Střecha se již dávno zřítila a ze zeleného nápisu SLÉVÁRNA učinil škodolibý zub času neméně škodolibý nápis LEVÁRNA.

Pellam se ohlížel, nakukoval do přilehlých uliček a zaprášená okna sledoval bedlivěji než chodník před sebou. Nikde však nikoho neviděl.

Vyšel z této části města a zamířil na Třetí ulici kolem místa, kde byl postřelen Donnie Buffett. Také zde se zastavil a chvíli vyčkával. Déšť již dávno smyl veškerou krev, kterou zde předtím
viděl, pokud to vůbec byla krev, a dlažební kostky byly po celé délce ulice čisté. Vylidněná města měla výhodu alespoň v tom, že jejich ulice znečišťovalo méně občanů. Pellam si mírně rozepnul bundu a začal se procházet tam a zpátky. Ušel několik bloků a dorazil až k uličce, v níž se před pár dny ztratil onomu zvídavému sedanu. Všude bylo liduprázdno.

Tony Sloan a jeho filmový štáb - stále bez svých drahocenných samopalů - nyní natáčeli posledních pár zbývajících scén. Kromě toho, odhadoval Pellam, ted Sloan trávil dlouhé hodiny u telefonu a snažil se prosadit prodloužení financování filmu. Pellam samotný se natáčení vyhýbal. Sloan s ním nemluvil a navíc měl Pellam ve štábu přátele, které chtěl co nejméně zaplétat do událostí, k nimž se nyní schylovalo.

Bloumal před karavanem v kempu Bide-A-Wee. Pomalu se loudal kolem staré továrny, kde útočník napadl Ninu, a zamířil i dovnitř. Procházel se mezi šedivými ubikacemi z vlnitého plechu, ve kterých - jak se zdálo - od druhé světové

války nikdo nebydlel. Kráčel kolem prodejen, v nichž se prodávaly buďto zaprášené kancelářské potřeby, anebo zaprášené lékařské potřeby. V jednom okamžiku dlouze sledoval odraz ulice ve výkladní skříni, než si konečně uvědomil, že se ve skutečnosti upřeně dívá na masité figuríny v podvazkových pásech, zatímco prodavačka se pobaveně dívá na něj.

Kde je? Kde je Stileův vrah?

Pellam přešel k řece a pozoroval západ slunce z rozpadající se lavičky umístěné v chátrajících zbytcích maddoxského městského parku. Ambice tohoto města nejlépe charakterizoval malý obchůdek za ním. Dřevěná cedule se jménem majitele byla vybledlá až k nečitelnosti, ale na samotné fasádě se táhl velký nápis vyvedený neumělou rukou: Výkup starého železa. Všechny druhy. Všechny jakosti. Peníze hotově IHNED!

Po večeři skládající se z hamburgeru a piva Pellam opět vyrazil do ulic, o něž se dělil pouze s hrstkou dalších lidí šněrujících z restaurace Jolly Rogue do restaurace Callaghan's a obráceně a také se smečkami vyžilých psů s divokýma očima, jejichž dychtivá a skotačivá chůze nicméně naznačovala, že jako štěňata vyrůstali v lidských obydlích.

O půlnoci se opět posadil do parku s pivem, které nepil, a sledoval tečkovaný odraz měsíce na hladině. Cítil bažinatou vůni chladného vzduchu a olejový zápach z některé zdejší továrny nebo rafinerie.

Kdy už si mě konečně najde?

Oné noci si jej však nenašlo nic kromě spánku, z něhož se Pellam probral ve čtyři hodiny ráno. Nejprve užasl nad mírou svého vyčerpání, poté nad svou neopatrností a nakonec nad neskutečným štěstím, že z tohoto bezstarostného spánku vyvázl bez zranění. S rozbolavělým tělem a třesoucíma se rukama se co nejrychleji vrátil do karavanu. Byl úplně prokřehlý, a jediným hřejivým aspektem dnešní noci tak pro něj zůstal dotek dřevěné pažby koltu, která se mu silně zarývala do břicha.

Doktorka Wendy vypadala skvěle.

Vláčnou. Přesně takovou ted měla chůzi. Vláčnou. Jak tomu říkali na střední škole? Měli na to takový výraz. Jak to jen bylo...

Dajná.

Jasně. Doktorka Wendy působila dajným dojmem. Hele, hoši, viděli jste tu holku? Ta by snad dala každýmu.

„Ahoj, doktorko Wendy."

„Dobré ráno, Donnie."

Buffett přemýšlel, jestli jezdila na jachtě. Představil si ji v bílých dvoudílných plavkách s tenkými ramínky. Bříško měla malinko vypouklé - Buffett si ještě vzpomínal na její koženou té-měřminisukni -, ale to bylo v pořádku. Přemýšlel, zda vlastní jachtu. Ne, pravděpodobně ne, ta nejspíš všechny peníze utratí za šaty a prapodivné náušnice. Ale mohl by ji vlastnit ten její přítel.

Přemýšlel, jestli Wendy tráví na jachtě každou neděli. Přemýšlel, jaké by asi bylo mít ji za manželku.

Přemýšlel, jestli někdy chodila s pacientem. Donnie Buffett se rozhodl, že ji pozve na rande.

Wendy za sebou zavřela dveře a absolvovala obvyklou proceduru s cigaretou. „Chtěla jsem se za vámi zastavit co nejdřív, Donnie. Přišly nám výsledky těch testů sexuální reaktivity."

„Dobře, už si na to sedám - jako bych měl ostatně jinou možnost." Buffetrův úsměv pohasl a čelo se mu zmačkalo nervozitou. „Takže jak zní rozsudek?"

„Jste neúplně reflexní."

Buffett už zapomněl, co to znamená, ale podle doktorčina významného tónu a lehce vítězoslavného úsměvu usoudil, že je to dobrá zpráva.

„... téměř sto procent neúplně reflexních pacientů může dosahovat erekce, reflexogenní i psychogenní. Ne všichni, ale dosti vysoké procento z nich může i ejakulovat. Budete mít poněkud snížený počet spermií v ejakulátu, ale to neznamená

nic jiného, než že se budete muset více snažit, pokud chcete mít děti."

Weiserová zavrtěla hlavou, jako by právě ukončila obchodní jednání.

„No vida," řekl Buffett šťastně a rozvzlykal se.

Jeho oči zaplavily slzy a z plic se mu vydral všechen dech. Jeho obličej začal otékat obrovským tlakem.

Pokusil se promluvit, ale nebyl toho schopen.
,

Co se to se mnou děje?

Weiserová mlčela.

Buffett se dusil slzami, přímo se v nich topil. Chtěly ho zabít, vyplavit mu z těla život jako tryskající krev. Zbláznil se snad? Tak už k tomu opravdu došlo? Ve které fázi rekonvalescence dcchází k hysterii, drahoušku? Buffett plakal usedavěji, než když byl ještě dítě, usedavěji, než když si přerazil nos, usedavěji, než když mu zemřela matka... Nemohl... se... nadechnout... Napřel všechny síly, aby ten záchvat ovládl, a nakonec se mu to zdařilo. Zhluboka se nadechl a konečně se uvolnil. „Já..." Vtom se dostavil další záchvat a Buffett zabořil tvář do chomáče papírových kapesníků. „Já..." Nahradil zmáčené kapesníky polštářem a ještě chvíli plakal. Proud slz začal postupně přece jen ustávat.

„Můžu vám něco přinést?" zeptala se Weiserová.

Buffett zavrtěl hlavou a zalapal po dechu.

Nechtěl, aby ho doktorka viděla takhle. Nádherná vláčná doktorka s bikinami o šířce špagety a šestimetrovou jachtou. Doktorka s přítelem a dvanáctiletou dcerou. Donnie Buffett se však nedokázal ovládnout, takže neustále jen hekal a ronil slzy jako batole po výprasku.

Weiserová se ho dotázala, zda si přeje být sám, ale Buffett zavrtěl hlavou a strčil si loket před obličej. Po několika minutách se začal tiše smát. „Jsem případ pro psychiatra," zasípal.

„Nemáte představu, v jakém stresu jste po celou tu dobu byl." Buffett nyní necítil Hrůzu ani Depresi, ale pro změnu ho

sužovala burácivá Mánie. „Já nevím, proč vlastně brečím, vůbec to nevím," zašeptal a opět se rozeštkal. „Vůbec to netuším..."

Weiserová mu ovšem žádné vysvětlení neposkytla. Chvíli jen tak seděla a sledovala jej, pak se postavila, otevřela okno a zapálila si další cigaretu.

Odpoledne v Maddoxu. Stát Missouri.

Pellam strávil několik dalších hodin toulkami po městě, během nichž poctivě sehrával roli vějičky. Procházel se po ulicích sem a tam, loudavě přecházel od starožitnictví ke starožitnictví, v každé ze tří dokonale zaměnitelných pivnic si dal jedno pivo, znovu se vydal na cestu a ukryt za slunečními brýlemi po celou dobu hledal muže, který hledal jeho.

Při chůzi se držel stranou od davu, kráčel pomalu a zásadně se otáčel zády k temným uličkám a projíždějícím autům.

John Pellam se naučil být dokonalým cílem.

V pět hodin odpoledne se po osmi hodinách na nohou ocitl na přeplněném zemědělském tržišti nedaleko od River Road. Prašné parkoviště bylo poseto stánky, v nichž farmáři z Missouri a jižního Illinoisu - ať už v tradiční podobě, anebo v podobě bývalých i současných hippies - prodávali sýr, zeleninu, čajové pečivo, jablka a také - jak jinak - eskymácké melouny. Pellam pozoroval toto ponuře elegantní místo s vybledlými plakáty a žalostným klaunem, který uzloval z balónků zvířátka pro hrstku dětí s umazanýma rukama i tvářemi. Z laciných reproduktorů se linula drnkavá hudba ve stylu country.

Po půlhodině Pellam usoudil, že je čas vrátit se do karavanu. Koupil láhev vína, kus sýra, křupavé holandské preclíky a dvě slívy.

Dorazil do karavanu a nemotorně ze sebe shodil boty a bundu. Umyl si obličej, posadil se dozadu na kavalec a snědl studenou večeři. Jablka neměl zrovna v lásce, ale jediným alkoholickým nápojem, který se na trhu prodával, bylo jablečné víno. Pellam ho tedy neochotně koupil a doufal, že

chuť alkoholu v něm bude výraznější než chuť jablek. Do jisté míry to byla pravda, přestože bylo víno notně přeslazené. Pellam vypil naráz tři sklenice, čímž vyprázdnil půl lahve, a prudce se otřásl, když mu do krevního oběhu pronikl odporný cukr.

Pocítil nutkání navštívit Ninu, ale nenašel k tomu odvahu, protože se bál, že by ji mohl znovu ohrozit. Podobná věc se mu v životě stávala často - když si něco usmyslel, šel za tím bez ohledu na nebezpečí. John Pellam na sobě tuhle vlastnost nesnášel. Tu svou věčnou touhu po riziku. Právě kvůli ní se nějakou dobu živil jako kaskadér, právě ona ho nutila natáčet filmy, pro něž ho kritici možná milovali, ale spousta lidí na nich prodělala velké peníze. John Pellam až příliš snadno zapomínal, že by kvůli němu mohli přijít k úrazu ostatní lidé. V těžkých chvílích ho vždy přepadalo přesvědčení, že ve svém srdci nosí více ze svého pistolnického předka, než by bylo záhodno. Pro něj i pro lidi kolem něj.

Vstal, nalil si další sklenici vína a s lahví v ruce se vrátil ke kavalci. Jablečné víno. Nechutné. Zadíval se na vinětu zachycující atraktivní manželskou dvojici asi třicetiletých farmářů, kteří nakládali sud s jablky na valník. Dospěl k závěru, že se mu právě tito dva farmáři se svými přirozeně růžolícími tvářemi ze srdce oškliví.

Vložil do magnetofonu kazetu s Patsy Clineovou.

Ne. Ta je příliš svižná.

Vyměnil ji za Michaela Nymana. Ten bude lepší. Všiml si časopisu na podlaze, který se při pádu rozevřel na stránce s horoskopem. Pokusil se ho přečíst, ale v polovině ztratil o text zájem. Odložil časopis na kavalec.

Býk. 22. duben - 21. květen. Špatná doba pro investice. Vaše plány na vybudování kariéry se mohou zhatit. Ovládněte svůj temperament a nepotulujte se ulicemi malých měst s nabitou pistolí.

Když se Pellam o hodinu později probudil, nemohl najít láhev vína. Vzhledem k intenzivnímu bušení ve spáncích tudíž předpokládal, že láhev před usnutím dopil.

To se ovšem pletl.

Muž, který stál uprostřed karavanu, si právě držel láhev u úst a dlouze z ní pil. Hlava se mu při lokání nakláněla dozadu, ale jeho oči si Pellama stále zkoumavě prohlížely.

Po chvíli se muž ošil - snad nesnesitelnou sladkostí vína - a postavil láhev zpátky na stůl. Nato si otřel ústa prsty – týmiž prsty, které vzápětí sebraly z jídelního stolu Pellamův kolt Peace-tnaker a zastrčily si ho do kapsy - a vyrazil k místu, kde ležel Pellam. Muž byl mladý, pohledný a oděný v obleku.

Pellama na něm překvapovala pouze jediná věc. Míra, do jaké se mateřské znaménko na jeho tváři skutečně podobalo skvrně na Jupiteru.

Napadlo ho mnoho věcí, které by ted měl říci. Přicházely mu na mysl v rychlém sledu - některé vtipné, jiné zlověstné. Cítil však notnou otupělost a navíc ho silně bolela hlava, takže neměl na tlachy ani pomyšlení. Otevřel dokořán své slepené oči, aby je mohl zaostřit, a upřeně se zadíval na vetřelce.

Ten se dotkl hrdla lahve od vína a pomalu přejel prstem po jejím obvodu. Venku se ozvalo zašplouchání vody o nábřežní hráz a vzdálené zakuckání dieselového motoru nákladního auta.

Žádný z mužů neřekl ani slovo.

Pellam přehodil nohy na podlahu. Vetřelcova ruka opustila láhev a zamířila k pasu, kde pravděpodobně spočívala pistole. Pellam se pohyboval pomalu - ne ze strachu, že by mohl muže vyplašit, nýbrž kvůli palčivé bolesti ve spáncích.

Znovu zívl.

„Tys byl za Petersonem," utrousil muž.

Pellamovi při zívání zaslzely oči, a tak si je nyní protřel.

„Copak ti ta holka nevyřídila vzkaz?" pokračoval nevítaný návštěvník.

„Zmínila se."

„Panu Crimminsovi se ani trochu nelíbí, žes běžel za státním zástupcem. Zatím ho nezatkli, takže mu nezbývá než předpokládat, žes až dotedka držel hubu."

„Nemám o Crimminsovi co říct."

„On ví, žes ho v tu noc viděl v tom lincolnu."

„Co chceš?"

Muž byl vysoký - mohl měřit dobrý metr pětaosmdesát. Oblek měl na těle upnutý, jako by měl velice vypracované svaly. Pellam přemýšlel, jestli měl erekci, když se v továrně poprvé dotkl Niny.

„Chci se ujistit, žes zapomněl, žes pana Crimminse vůbec někdy viděl."

Aha. A to je všecko? Takže ted odejdeš? Jenom tak? Nyní ui mám jistotu, že budete všem lidem říkat, že jste Petera Crimminse neviděl. Hezkou dobrou noc.

Muž se znaménkem si zapnul bundu a nasadil rukavice.

Odchází.

Ale proč ty rukavice? Venku zase taková zima není. Muž rychle vykročil kupředu, a než Pellam stačil zvednout ruku, aby odrazil ránu, zasáhla ho mužova pěst z boku do hlavy. Pellam přepadl dozadu a ztěžka sebou pleskl na kavalec. Muž ho udeřil spíše náznakově, ale když se k tomu přidala kocovina z jablečného vína, projela Pellamovi hlavou rezavá bolest. Zasténal a vytřepal si z očí další slzy.

„Sakra," zaskuhral. „Proč jsi to udělal?" Vyškrábal se na nohy a začal natahovat ruku ke skříni, aby nabral rovnováhu. Muž ho však pevně a bolestivě uchopil za zápěstí a smýkl jím dopředu - přímo proti své zaťaté pravici, která neomylně narazila na Pellamovu čelist. Pellam se v omráčení sesunul k zemi.

„Ta tvoje holka má moc líbeznou tvářičku. Nepochybuju, že zbytek těla nemá o nic méně líbeznej."

Pellam se pomalu postavil a setřel si z tváře krev. Bolestí téměř omdlel. Jakmile se černé mžitky před jeho očima konečně rozptýlily a opět se mu vrátil zrak, opřel se na chvíli o stěnu karavanu a pak nejistě vyrazil k provizorní koupelně.

„Pardon," zamumlal, když kráčel kolem vetřelce. Znělo to téměř zdvořile.

„Pozor na to." Před Pellamem se objevil tmavě modrý revolver. Muž ho ukázal Pellamovi z profilu, rychle rozevřel dlaň a pak opět sevřel prsty v rukavici kolem pažby.

Pellam se opřel o dveře koupelny. Rozsvítil světlo, ale dovnitř nevešel. Na chvíli zavřel oči a tentokrát se opřel o zárubeň dveří. Slyšel, jak se k němu blíží kroky. Důvěrně známý Morseův kód vyťukávaný na podlaze karavanu vahou mužského těla. Po chvíli ucítil sladkou vodu po holení. (Nevoněla takhle i Nina? Stile nevoněl vůbec ničím - jen olejem, benzinem a asfaltem a pak už jen krví, krví, krví...)

„Co to tam děláš?" zeptal se muž.

Pellam sáhl do kapsy bundy, která visela vedle koupelny, a vytáhl z ní Buffettovu pistoli, studenou zbraň. Otočil se a řekl: „A ted si hezky lehni na podlahu."

Muž se však bleskurychle přikrčil a vytasil od pasu revolver.

Zvuk výstřelu byl ohlušující.

Otřásl okny a potřísnil stěny karavanu kousky střelného prachu. Dveře od skříně se zachvěly a zasmušilý Napoleon na zarámovaném plakátu se ještě dlouho po výstřelu houpal sem a tam.

Donnie Buffett zaslechl kroky a otevřel oči. Na chodbě za dveřmi jeho pokoje se ozývaly podivně šoupavé zvuky.

Podobné zvuky vydávali komicky vyhlížející lékaři v plastových nazouvacích galoších. Buffett však pochyboval, že toto šoupání má na svědomí některý lékař. Vyčerpaně se podíval na hodinky. Deset hodin. Operují doktoři v tuhle noční dobu?

Možná je to sestra. Ty někdy roznášely po pokojích lehké svačiny, a přestože měl Buffett v pokoji zhasnutá světla a dřímal, rozhodl se, že pokud mu sestra takovou svačinku nabídne, vezme si ji. V takovém případě doufal, že mu ji přinese blondatá sestra. Buffett ji měl rád. Byla laskavá a při plnění svých mnohdy nepříjemných povinností neustále švitořila. Naopak rusovlasá sestra byla zamlklá a působila dojmem, že

se jí všechny ty komplikované úkony s hadičkami, lahvemi a pytlíky silně oškliví.

Přesto si Buffett nemyslel, že je to některá ze sester. Donnieho Buffetta, manžela samozvané okultistky, náhle přepadla strašlivá předtucha o blížícím se návštěvníkovi.

Natáhl se po telefonu, ale než stačil zvednout sluchátko, dveře

se pomalu otevřely.

Nemůže utéct, nemůže se schovat.

Ale může bojovat.

Zavřel oči a přinutil se ke klidnému oddechování jako člověk pohroužený do spokojeného spánku. Pravou ruku zaťal centimetr po centimetru v pěst. Kroky se přiblížily. Buffett napjal svaly v rameni. Neznámý příchozí pomalu přešel na levou stranu jeho postele. Buffett se rozhodl, že ho levou rukou popadne za rozkrok, a až vetřelec zaúpí a začne se svíjet, udeří ho pravou pěstí rovnou do nosu...

Přemýšlel, jestli je to muž, který ho postřelil - jestli se sem vrátil, aby dokončil zakázku. Bude-li jeho styl stejný jako v případě atentátu na Gaudiu, pak bude mít u sebe zbraň malé ráže. Dvaadvacítku nebo pětadvacítku, která příliš neublíží a už vůbec nedokáže člověka zabrzdit v pohybu. Buffett nezemře okamžitě a bude moci způsobit protivníkovi před smrtí rozsáhlé škody.

Donnie Buffett, který hrával basketbal, softbal a soutěžil v přetahování lanem, měl velice silné ruce.

Náhle ho posedla hladová vášeň - stejný pocit, který se zmocňoval jeho těla na lovu krátce předtím, než usmrtil nějaké zvíře. Ramena se mu rozechvěla a svaly na rukou pevně napjaly.

Kroky se zastavily půl metru od postele.

„Donnie," zašeptal hlas.

Buffett otevřel oči a pohlédl na temnou siluetu nad sebou. Návštěvníkova ruka zmizela pod stínítkem lampy a pokoj náhle zaplavilo oslepující světlo.

Pobledlý John Pellam se posadil na židli vedle postele.

„Nazdar, šéfe," řekl Buffett nejistým hlasem, „jak ses sem dostal? Návštěvní hodiny už skončily."

„Zadním schodištěm."

„Tomuhle říkám ostraha. Vyděsils mě k smrti."

„Musím s tebou mluvit, Donnie." Pellamovy oči civěly na Buf-fetta. Ne, vlastně kamsi za něj. Obličej měl bílý jako stěna, takže Buffett uvažoval, jestli je nemocný, nebo na něj jdou mdloby. V ruce držel Pellam jakýsi předmět, cosi malého a tmavého.

Buffett cítil, že dostává do ruky křeč. Uvědomil si, že má prsty stále zaťaté do hrozivé pěsti. Uvolnil ruku a bolest začala ochabovat. Srdce mu však stále bušilo a Buffett cítil, jak mu hrudí a břichem projíždí vlna tělesné slabosti. „Co tady děláš v tuhle dobu, sakra?" ulevil si šeptem.

Co to drží v ruce?

Pellam se rovněž zadíval na svou ruku a předmět, který v ní držel. Pak pohlédl zpět na Buffetta a řekl: „Vloupal se mi do karavanu. Ten chlap, který přepadl Ninu, ten, který mi zabil kamaráda. Netuším jak, ale dostal se dovnitř. A dal mi dvě rány." Dlouze se na Buffetta zadíval. „A tak jsem vzal ten tvůj revolver..."

„Studenou bouchačku?"

„Jo."

„Ježíšikriste."

„Vytáhl jsem ji a zastřelil ho s ní."

„Prokrista, Pellame, tys ho zastřelil?"

„Nechtěl jsem. Chtěl jsem ho jen zatknout. Vytasil na mě pistoli a..."

„Takže on je mrtvý? Počkej, nech mě přemýšlet. Byli u toho svědci? Myslíš, že mohl někdo něco zaslechnout?"

„To ještě není všechno," zašeptal Pellam.

„Nepanikař. Přemýšlejme. Bylo to vloupání. Normální ozbrojená vloupačka, při které máš právo použít smrtící prostředky, i kdyby se jednalo o omyl. Absolutní právo. Počkej, hned někam zavolám..."

Pellam zvedl ruku. Předmětem, který v ní celou dobu držel, byla náprsní taška.

„Kde jsi parkoval, když se to stalo?" Buffett sebral náprsní tašku, kterou Pellam odhodil jeho směrem, a nepřítomně ji obracel tam a zpátky.

„To ještě není všechno," vyhrkl znovu Pellam.

Policista stále hovořil o tom, co by mohl Pellam podniknout, jaké advokáty zná, jaké paragrafy missourského trestního zákona upravují ospravedlnitelné zabití. Pak ovšem rozevřel náprsní tašku a ztichl. „Panebože," hlesl po chvíli a zamžoural.

„Právě jsem zabil agenta FBI, vid?" zeptal se Pellam.

Pellam stále civěl na identifikační průkaz.

„Tohle už je za hranicí," řekl Buffett. „Něco takového by Peterson neudělal."

„Takhle to bylo."

„Peterson by to prostě neudělal. Neodvážil by se."

„Chtěl, aby to vypadalo, že Crimmins mně a Nině vyhrožuje, protože spoléhal, že pak budu proti Crimminsovi svědčit. Jak jinak si to umíš vysvětlit?"

Buffett zavrtěl hlavou. „Vždyť je to státní zástupce."

„Byl to stejný chlap, který vyhrožoval Nině. O tom nemůže být pochyb."

„To není možné."

„Dokonale mi ho popsala."

„Státní zástupce přece nepošle federálního agenta, aby někoho přepadl. Třeba ten člověk pracuje i pro Crimminse. Vlastně pracoval. Byl to volný agent. K najmutí za nejvyšší nabídku."

„Ne, byl to Peterson."

„Vždyť by byl blázen. Myslím Peterson. Bylo to příliš riskantní."

Pellam zvedl dlaň. „Ale on je blázen. Víš, že se mě snažil vydírat, aby mě přiměl ke svědectví?"

„Vydírat?"

Pellam se nadlouho odmlčel a pak si zahákl palec za poutko. „Já jsem seděl."

„Jak seděl?" Buffett nerozuměl.

„V San Quentinu," upřesnil Pellam a nic dalšího nedodával. Buffett na něj chvíli mlčky civěl a Pellam pokračoval: „Vyhrožoval mi, že to oznámí mé filmové společnosti."

Buffett se nadechl k odpovědi, ale pak se zarazil. Nakonec pokrčil rameny a řekl, že neví.

„Byl to můj přítel. Ten chlap mi zabil přítele."

„Ne," odvětil Buffett rázně. „I kdyby to byl volný agent, který dělal pro Petersona soukromou zakázku, tak vražda je už příliš. Jasně, Peterson si vzal do hlavy, že Crimminse zničí. Ale vražda..., to v žádném případě."

„Možná to byla nehoda. Možná jen tu motorku sledoval, aby mi nahnal strach. A pak špatně odhadl vzdálenost nebo něco podobného."

Buffett připustil, že je to možné. „A cos udělal s jeho tělem?"

Pellam se na vteřinku zamyslel, jako by uzavřel svou paměť do nějakého skrytého zákoutí mysli. „Jeho auto stálo venku, v boční uličce na druhé straně silnice. Co jsem tak asi udělal? Zabalil jsem ho do pytlů na odpadky a strčil ho do kufru. A pak jsem s tím autem zajel na parkoviště u autobusové zastávky. Stojí tam spousta aut. Myslím, že si nějakou dobu nikdo ničeho nevšimne. Jo, a samozřejmě jsem si vzal rukavice."

„Jasně, tohle jsi musel udělat. Neměls na vybranou."

„Prokristapána," zašeptal Pellam a strnule zavrtěl hlavou.

„Kde je ten revolver?"

„Položil jsem ho vedle něj. Jestli ho někdo najde, mohl by si pomyslet, že se ten chlápek zastřelil sám."

„Pellame, takhle lidi sebevraždy nepáchají."

„Nepřemýšlel jsem racionálně."

„Otřel jsi tu bouchačku?"

„Jo. Myslíš kvůli otiskům? Jo."

„Byl to revolver, takže budeš mít stopy střelného prachu na rukou, ale naštěstí tě za tohle v nejbližších čtyřiadvaceti hodinách neseberou. Když se ten chlápek nebude hlásit, Peterson vytuší, že se něco stalo - tedy za předpokladu, že ten člověk skutečně pro Petersona pracuje, vlastně pracoval. Jenže co pak řekne? Bude muset všechno popřít. Myslím, že ti vůbec nic nehrozí."

„Já..."

Do pokoje vešla sestra a usmála se na Donnieho. V rukou držela tácek s malou krabičkou zmrzliny a dvěma zákusky. Vzala dvě pilulky a hodila je Buffettovi do kelímku.

„Svačinka," oznámila.

Buffett se usmál. „Co to je?" zeptal se. „Myslím ty prášky."

„Sedativa. Jako obvykle."

Buffett si strčil prášky do úst. „Půl miligramu ativanu?"

Sestra přikývla, popřála Buffettovi dobrou noc a řekla mu přitom „doktore".

„Vždycky se radši zeptám. Sestry se někdy spletou. Myslím s těmi prášky. Až budeš někdy v nemocnici, vždycky se na všechno ptej."

Pellam vytáhl z Buffettova stolku papírový kapesník a pečlivě otřel agentův identifikační průkaz.

„Dáš si trochu zmrzliny?" zeptal se ho Buffett.

„E-e. Já zmrzlinu nerad."

„Vážně?" Buffett otevřel víčko od zmrzliny a začal ji jíst. Po chvíli přestal a odložil lžičku. „Pellame, udělal jsi přesně to, co bych na tvém místě udělal i já."

„Jo."

Buffett znovu popadl lžičku. „Jenže je tu ještě jedna věc." Pellam si vzal z tácku zákusek a snědl ho. Buffett zatím pokračoval ve vysvětlování: „Předpokládejme, že máš pravdu a ten chlap, kterého jsi zastřelil, pracuje pro Petersona."

„E-he."

„V tom případě člověk, kterého hledáš a který zabil tvého kámoše, pořád běhá po svobodě."

„To asi jo." Na to Pellam nepomyslel. „Jenže co s tím můžu dělat?"

„Možná by nebylo od věci oprášit pas."

„Ráda bych se s tebou dnes večer sešla," řekl Nina na druhém konci linky.

Znělo to svůdně, ale Pellam ted neměl na svádění náladu. Seděl na lavičce metr od krvavé skvrny na koberci, kterou zde zanechal zastřelený agent FBI. Snažil se koberec vydrhnout saponátem a vcelku se mu to podařilo, ale celý karavan ted silně zapáchal od-barvovačem.

„Volala jsem ti už třikrát a ty ses vůbec neozval."

„Nemám v karavanu záznamník," odpověděl Pellam, přestože to nebyla pravda. Pouze ho často nezapínal.

„Lidi ze štábu si o tobě vykládají nejrůznější věci. Pan Sloan roztrušuje řeči, které vůbec nejsou hezké. Tvrdí, že tě bude žalovat. Strašně mě mrzí, co se stalo tomu tvému příteli, Johne. Nevzpomínám si na něj, ale myslím, že jsem se s ním jednou potkala. Byl moc příjemný." „To byl."

„Takže chceš být dneska večer sám?" „Asi jo."

„Myslím, že ti to neprospěje." „Co mi neprospěje?"

„Když budeš sám. Přijed ke mně. Cranston je od vás jen dvacet minut cesty." Její hlas zněl dýchavičně a monotónně. „Ted není vhodná doba."

„Dobře, když myslíš..." Monotónnost se proměnila v nakřáp-lost.

Teď ne, prosím...

„Chtěl jsi mi snad něco říct?" zeptala se Nina. Panebože.

„Ne, ne, já jen, že ted musím vystupovat jako svědek a tak." „A jak to s tím souvisí?" zeptala se Nina popudlivě a očividně žádala odpověď. Pellamovi připadalo naprosto neférmuset podobným způsobem argumentovat s člověkem, se kterým ani nespal.

„Zabírá mi to strašně moc času." „Předpokládám, že dneska v noci ti to čas nezabírá." „Ale jo. Došlo k určitým komplikacím?" „Ke komplikacím? A já myslela, že jsi dost

nekomplikovaný chlapec." Nina si s ním ted pohrávala. Snad už ta hádka skončila.

„Já nevím..." Pellamovi se neustále vybavoval obrázek, jak se před ním překvapený agent FBI ve spirále kácí k zemi. Nic víc na tom nebylo. Obyčejný pád. A pak už byl agent mrtev. Jen tak, zničehonic.

„Prosím," slyšel Ninu říkat. „Já tě musím vidět. Prosím tě, Johne."

Ten člověk tady prostě ležel a Pellam odběhl do kuchyňky, hmátl pod dřez a vytáhl odtamtud pytle na odpadky, aby do nich zabalil jeho mrtvé tělo.

„Říkáš, že je to jen dvacet minut?" slyšel se odpovědět.

Vzhledem k tomu, že jeho bratr byl vyučený tesař a kdysi ho s sebou vzal na hezkých pár desítek zakázek, dokázal Stevie Flom ocenit dobrou tesařskou práci. S potěšením se díval, jak do sebe zapadají trámy se vzpěrami a jak stropní lišty dokonale přiléhají v rozích. Procházel se tmavým sklepením polorozpadlého viktoriánského domu u řeky a tiše obdivoval mistrnou ruční práci.

Není to špatné. Vůbec to není špatné.

Přestože mu připadalo zvláštní, proč někdo renovuje dům právě tady, kde se mu nabízí výhled jen na cementárnu, na karavanový kemp, který mele z posledního, a na ostrůvek Pelican Island.

Stevie se ještě jednou zadíval na dokonalou strukturu trámů. Také on upřednostňoval dřevěné vzpěry namísto kovových, které používala většina stavbařů. Znamenalo to, že stěna bude hezká a zároveň pevná. Prohlédl si elektrické zapojení. Elektrikařina byl obor, který se chtěl naučit. Byl dobrý na hydrauliku i mechaniku, ale samotný pojem elektřiny mu vždy připadal nepřirozený.

Všiml si, že betonová podlaha není právě v dobrém stavu. Táhla se v ní spousta prasklin a na mnoha místech se podlaha jednoduše drolila. Kromě toho na ní viděl známky

stojaté vody. Bratr mu vštěpoval, že právě na toto se má v každém sklepě zaměřit.

Na známky stojaté vody.

Stevie si přál, aby měl něco ke čtení. Vzpomněl si na svého otce, který doma ve sklepě skladoval stohy novin a týdeníků Time, mezi nimiž si schovával i pár čísel Phyboye označených v hromadě větvičkou. Zde však nebylo vůbec nic kromě návodu k použití bojleru v plastovém obalu. Když dělal Stevieho bratr kdysi na jedné zakázce v Altonu, vrátil se se třemi sty dolary, které našel zastrčené ve staré knize. Tohle však byl jen obyčejný starý sklep.

Se známkami stojaté vody.

Stevie umíral touhou po cigaretě, ale věděl, že tady kouřit nemůže. Popel z cigarety je potenciální důkaz. Viděl to jednou v Detektivech s magnumy. Důkaz přítomnosti pachatele. Nebo to bylo v repríze Matlocka?

A tak prostě jen přešel k okénku a zadíval se na druhou stranu ulice, kde se rozkládal prázdný karavanový kemp.

A přemýšlel, kdy už se winnebago toho zatraceného chlápka s pivem konečně vrátí do kempu.

Zabořil obličej do Nininých vlasů a zhluboka se nadechl.

Měl tuhle vůni rád. Směsici živočišného pižma, potu a parfému. Znovu se nadechl a probudil ji.

„Hm?" zeptala se Nina.

„Spi," zašeptal Pellam.

„Já jsem spala."

„Tak spi."

„Hm."

Bez ohledu na Pellamovu náladu a rozpoložení ještě před pár hodinami nakonec ke svedení došlo.

Cranston, který se rozkládal hned za výjezdem z dálnice, byl mnohem menší než Maddox, ale i mnohem blahobytnější a po-zlátkovější. Dokonalá past na turisty. Ulice byly lemovány přehršlemi obchůdků se starožitnostmi, nejrůznějšími serepetičkami a důmyslnými vynálezy. Nina zde očividně

často nakupovala, neboť její byt obsahoval hromady kostkovaných polštářků, goblénů s dětmi držícími se za ruce, obrázků hus oděných do starých koloniálních krojů, dřevěných srdíček, plyšových zvířátek a hedvábných květinek.

Pellamovi se tato výzdoba hnusila. Doufal, že ložnice bude méně načančaná, ale samozřejmě to v ní nevypadalo o mnoho lépe. Vlastně ještě hůř, protože jedním z Nininých koníčků bylo i fotografování. Přesněji řečeno pořizování momentek. A tak byla celá ložnice přizdobena její sbírkou - padesátkou, šedesátkou, stovkou momentek v drahocenných plexisklových, cínových a porcelánových rámečcích. Lemovaly kryt radiátoru, římsu i noční stolek. Pellam měl strach se prudčeji otočit. A tak se milovali před rozjařenýma očima příslušníků Nininy rozvětvené rodiny, aby v jednom obzvláště energickém okamžiku spadl jeden kulatý rámeček na podlahu, několikrát na ní poskočil a pak se ještě dlouho kutálel za mimořádně znervózňujícího šramotu.

No jo, bylo to svedení.

Ale prazvláštní.

Nina ho uvítala ve dveřích v bílém tričku a krátké upnuté tmavě šedé sukni bez punčoch. Byla naboso, čímž Pellamovi připomněla Lynn Redgraveovou ve filmu Georgy Girl. Objednali si domů stejk Chu-nan se zapékanými nudlemi a snědli ho při sledování špatného televizního seriálu. Nině se ovšem k smrti líbil. Záhadná vražda. Pellam sledoval, jak se Nině pohybují rty, když si pro sebe cosi šeptala, sumírovala stopy a snažila se zjistit, kdo je vlastně pachatelem. Přisedl si k ní blíže a objal ji kolem ramen. Nina si o něj opřela hlavu a oznámila mu, že vraždu provedl švagr oběti.

Mýlila se. A pak ji masová média zničehonic začala nudit. Přesně ve chvíli, kdy na obrazovku nastoupil půlnoční film, vypnula televizor, vyhrnula si sukni a posadila se Pellamovi do klína. Pellamovi se naskytl hanbatý pohled na její smyslné bílé kalhotky, ale to už ho Nina začala líbat. Přehodila mu ruce kolem ramen, zběsile přitiskla rty na jeho obli-

čej, strčila mu jazyk do úst a s jistou dávkou zoufalství se začala kroutit v bocích.

Pellam cítil čínskou večeři stejně silně jako Ninu, a jelikož ho její výpad tolik vylekal, trvalo mu minutku či dvě, než s ní srovnal krok.

„Víš," zašeptala Nina, „musím ti něco říct."

Pellam reagoval tím, že jí svlékl tričko. Ninina podprsenka byla lesklá, stříbrná a velice průhledná a jen s největšími obtížemi dokázala držet velká prsa, jimiž ted Nina přejížděla po Pellamově hrudníku.

„Copak?" zašeptal.

Nina ho políbila. „Je to důležité." Její ňadra ho opět začala pleskat na prsou a Pellam se k jednomu natáhl ústy. „Poslouchej mě," špitla Nina naléhavě. Byla to však jen polovičatá naléhavost, a tak Pellam neposlechl a místo toho Ninu na celou minutu políbil.

„Ne, myslím to vážně." Pleskla Pellama přes hřbet šmátrající ruky.

Pellam polekaně zvedl hlavu. Byli polonazí a tiskli se k sobě napůl vleže. Pellam jí tentokrát věnoval pozornost, ale Nina nepromluvila okamžitě. Pellam si pomyslel, že není nic směšnějšího než dva lidé v poloze milenců, kteří se právě nemilují.

„Nechci, abys tu zůstával přes noc," řekla Nina.

Pellam usilovně hledal háčky a očka.

To je to, cos mi chtěla říct? Tohle mi můžeš vysvětlit za pochodu.

„Jsem zrovna v ovulaci," dodala, jako by to bylo obchodní tajemství.

„Dám si pozor."

Nina zamrkala a dlouze se k Pellamovi přisála ústy. Když už zase oba mohli dýchat, řekla: „No, pochopitelně budeš muset použít kondom. Ale já ti tím chtěla říct něco jiného. Aby sis nedělal marné naděje. Prostě se teď jen těžko kontroluju. To je těmi hormony."

„Mně je fuk, čím to je." Pellam to myslel upřímně. Jeho ruka přitom tančila mezi třpytkami na síťované podprsence.

Nina se předklonila a přitiskla mu prst na ústa. „Musíš mi slíbit, že tu nezůstaneš přes noc."

„Jsi nádherná," zašeptal Pellam.

„Psst." Nina se zamračila. „Slib mi to."

Co že to bylo za otázku? „Dobře, jasně. Ale stejně jsi nádherná."

„Ne, nejsem."

„A můžu se tu zdržet aspoň pár minutek?"

Nina ho znovu políbila. „Jenom ne celou noc." Začala se o něj třít. Dětsky se usmála a Pellam uvěřil, že rozhovor, který tak záhadně přerušil procítěný okamžik, je konečně u konce.

Když ted o hodinu později ležel v obrovské posteli (obrovské pro něj, neboť byl zvyklý na kavalec ve winnebagu) a vdechoval směsici vůní z Nininých vlasů, cítil se již o něco lépe. Bývaly chvíle, kdy úplně stačilo ležet co nejblíže jiné lidské bytosti, dotýkat se jí pokožkou, mísit s ní svůj pot a poklidně si užívat ticha a vůní.

Pellam znovu pocítil zrušení. Zajel rukou pod Ninino břicho a dotkl se jejích zkroucených světlých chloupků, které mu připomínaly jemné vlasy na jejích spáncích.

Nina ho však znovu plácla přes ruku - tentokrát s větší silou, než bylo podle něj nutné.

„Co je s tebou?" Pellam v podobných chvílích položil tutéž otázku již vícero ženám. Nebyla samozřejmě myšlena doslova, ale
sloužila jako únikový východ, jímž mohla beztrestně projít jiná slova - ta, která mu žena po jeho boku chtěla či potřebovala říct.

„Musím se ti s něčím svěřit," zašeptala Nina.

„Já vím, hormony," řekl Pellam, aby poněkud odlehčil téma. „To je dobrý, já to chápu." Políbil ji ría vlasy, ale Nina se od něj odtáhla. „Chceš, abych odjel?" zeptal se a tentokrát se již cítil dotčen.

„Totiž, ano, chci. Ale ne hned."

„Jsi nádherná," řekl a pokusil se vzkřísit poslední zbytky romantické nálady.

„Přestaň to říkat." Její úsečný tón jako by však nebyl způsoben tím, že ji Pellam podrážděl, jako spíše, že ji vyrušil ze soustředění. Zdálo se, že se snaží najít způsob, jak nejlépe vyjádřit komplikovanou myšlenku, a důkladně probírá jednotlivé varianty. Když se však konečně posadila na posteli, přetáhla přes sebe přikrývku a promluvila, nebylo její sdělení tak komplikované, jak Pellam předpokládal. „Ten tvůj kámoš Donnie," řekla. „Ten policista. Chtěla jsem ti říct, že jsem se s ním nedávno vyspala."

Když Stevie Flom zaslechl vrzavý zvuk pneumatik karavanu zpomalujícího na vlhkém asfaltu, rychle se postavil a zavadil hřbetem ruky o trčící kus šroubu.

„Sakra," zašeptal a vysál si drobnou ranku. Ucítil krev a rez a chvíli přemýšlel, jestli by se neměl dát očkovat proti tetanu. Pak mu ovšem došlo, že kdyby policisté po nálezu mrtvoly toho chlápka s pivem prohledávali i tuhle budovu, mohli by objevit na šroubku krev ~ nechat si ze všech nemocnic poslat seznamy lidí, kteří byli v poslední době očkováni. Byl pyšný, že ho to napadlo.

Potřetí za tuto noc zkontroloval svou berettu. Jemně zatáhl závěr; v komoře vězel jeden náboj a zásobník byl plný. Kulky nebyly velké - pouhé dvaadvacítky se zkrácenou délkou -, ale měly své výhody. Například člověk nepotřeboval tlumič. Kromě toho byla zbraň tak malinká a zpětný ráz tak mírný, že zkušený střelec mohl v rychlém sledu vypálit několik kulek těsně vedle sebe.

Někdo se prostě vyzná.

Stevie sledoval, jak winnebago zastavuje v karavanovém kempu. Po chvíli z něj vystoupil muž, zapojil hadici, zastrčil do rozvodné skříně tlustý elektrický kabel a vrátil se do karavanu.

V tom okamžiku Stevie Flom vylezl z tesařsky slušně provedeného sklepa, který obsahoval známky stojaté vody, natáhl a odjistil zbraň a vyrazil přes River Road ke kempu.

Pellama napadlo, že to provedl špatně.

Měl zapomenout, co řekla a co neřekla, a zůstat u ní.

Tohle pravidlo mezilidských vztahů vás nikdo nikdy nenaučí. Někdy se po vás žádá, abyste opravdu odešli, zatímco jindy máte zůstat, a přitom musíte bleskurychle zhodnotit spoustu různých údajů a zjistit, která verze v daném případě platí.

Pellam nyní uzamkl dveře karavanu a v duchu přemítal o Nině. Bylo to složité, protože pochyboval, že by on sám - nebo vůbec nějaký muž - byl schopen učinit to, co učinila ona. A že by se poté přiznal? No, někdy později určitě. (Tedy, možná.) Ale když ležíte v posteli s člověkem, který má na bicepsech tři čerstvé škrábance od vašich růžových nehtů?

Nikdy.

„Asi dvě hodiny jsme hráli karty," vysvětlila mu Nina. „Vůbec jsem tam neměla být. Bylo už po návštěvních hodinách. Seděla jsem na jeho posteli. Je strašně citlivý. Vůbec bys to do něj neřekl, když je policista. Ale on je. Prozradily ho jeho ruce. Má je strašně jemné."

Jasně, neušetři mě žádných detailů.

„Jeho žena je trochu cvok a on je z toho děsně sklíčený. Říkal, že se ho lidi bojí navštěvovat, protože nemůže chodit. Bojí se ho. Myslím, že je dost zvláštní."

„To je," souhlasil Pellam.

„No, a pak se to všechno nějak semlelo dohromady. Nakonec se rozplakal. A pro plačící chlapy já mám slabost. Říkal, že už asi nebude schopen... no, však víš..., výkonu. A že ho zrovna tahle věc strašně žere. Ještě víc než to, že už nebude chodit. Zeptala jsem se ho, jestli ho můžu chytit za ruku. A přisedla jsem si k němu na postel. A potom asi..." Pokrčila rameny a zpod přikrývky jí vyklouzla nádherná velká prsa,

která během dvou dní hladil a mačkal stejný počet mužů. Znovu se přikryla.

„A byl schopen..., eh, výkonu?" zeptal se Pellam, a to neměl dělat. Zapomněl totiž, že hovoří s Královnou detailů.

„No jo," řekla Nina zapáleně. „Dvakrát. Oba jsme tím byli velice překvapeni."

Dvakrát?

A když jsem chtěl podruhé já, pomyslel si Pellam, plácla jsi mě přes ruku. Což by ovšem vyznělo značně dětinsky, a tak se spokojil s tím, že dramatickými gesty sebral z podlahy svršky a řekl: „Radši už půjdu."

„Nespílej mi za to, Johne. Mrzí mě to."

Začala natahovat moldánky.

„Já ti nespílám."

„Prostě jsem ho tam viděla tak smutně ležet..."

„Udělalas pro něj dobrý skutek. Já vím, v jaké byl depresi...," řekl Pellam konejšivým a laskavým hlasem. Na druhou stranu se oblékl za tři minuty a za další dvě se vytratil ze dveří.

Néé, pomyslel si nyní, neměl jsem tam zůstávat. Dobře, že jsem odešel.

Zamířil do malé koupelny karavanu, a když si svlékal košili, ucítil vůni jejího parfému. Pustil sprchu. S vodou to tady nebylo bůhvíjaké - tekla slabým proudem a byla příšerně tvrdá, což znamenalo, že mýdlo špatně pěnilo a dalo se těžko smýt.

Vrátil se do ložnice a přihodil na velkou hromadu na kavalci mince, bankovky, náprsní tašku a klíče. Napadlo ho, jak moc je rád, že žije sám. Svlékl si trenýrky a vstoupil do sprchy.

Stevie Flom dospěl k závěru, že nedokáže vystřelit na nahého člověka. Posadil se tedy bokem na sedadlo řidiče a zadíval se na zašlé kontrolky Pellamova winnebaga. Poslouchal zvuk vody připomínající elektrický motor a občas si přitom olízl poškrábaný prst. Náhle pocítil obrovskou únavu a usoudil, že si potřebuje vzít volno. Od Ralpha Balese. Od

Lombra. Od tohohle posraného říčního města. Stevie se rozhodl, že sebere peníze za tuhle zakázku a stráví dva měsíce v Las Vegas. A možná, když už tam bude, poohlídne se tam po nějaké práci. Líbila se mu představa věčného slunce. Líbila se mu představa nablýskaných kasin otevřených čtyřiadvacet hodin denně. Drinků zdarma a jemného masíčka. A mnoha hodin strávených bez manželky.

Pomyslel si, jak je zvláštní zabíjet někoho, koho člověk ani nezná jménem. Rozhlédl se po palubní desce a našel průkazku opravňující ke vstupu na místo natáčení. Z průkazky se dozvěděl, že ten chlápek s pivem se jmenuje John Pellam. Pellam, Pellam, opakoval si Stevie Flom v duchu. Voda přestala syčet.

Kroky. V karavanu zavrzala podlaha a dveře koupelny se otevřely. Stevie ucítil šampon. Pozvedl zbraň.

Do karavanu vešel Pellam v tlustém hnědém županu a ponožkách. Zamrkal. „Jak ses sem dostal? Kdo jsi?" Stevie Flom se chladně usmál.

A pak náhle pocítil nevolnost, žár, který se mu rozléval po útrobách. Ruce se mu roztřásly a zuby, odhalené šíleným úsměvem, mu začaly slyšitelně jektat. Posunul berettu blíže k Pellamovi, který něco říkal, ale Stevie neslyšel ani slovo. Netušil, jestli ten člověk ječí vzteky, anebo prosí o slitování. Stevieho jednoduše přemohla úzkost a začal se potit po celém těle. Přitáhl pravý loket co nejblíže k tělu, aby se přestal třást. Bezvýsledně. Třásla se mu hlava, třásl se mu krk. Naklonil hlavu na stranu, jako by z ní chtěl vysypat všechnu svou nervozitu na podlahu. Třásl se však dál.

Ve snaze získat zpět ztracenou sebedůvěru poručil Pellamovi, aby se posadil. Ten však zůstal stát - vůbec ho neposlouchal a ještě se na něj vztekle díval.

„Sedni si," zabručel Stevie znovu, ale jeho slova se ztratila v nervózním polknutí.

Pellam zůstal stát a těkal očima po karavanu. Stevie zaslechl pár slov. „... kámoše...? Tos byl ty? ... motorku...?"

Stevie uchopil pistoli do levé ruky, otřel si pravou ruku do kalhot a přehodil si pistoli zpátky. Pellam udělal dva kroky stranou, popadl prázdnou láhev od vína a sevřel ji jako kyj. „No dobře," řekl.

No dobře? Co mysli tím svým No dobře? Má láhev a já mám pistoli. Co, sakra, mysli tím svým No dobře? Stevie si řekl, že musí

napřáhnout pistoli, ale pak si uvědomil, že už ji má napřaženou. Vstal a přistoupil blíže k Pellamovi. Co, sakra, myslí tím svým No dobře? Stevie se opět stáhl.

Zmáčkni ho.

Nic se nestalo. Jeho prst nereagoval. Stevie se podíval na vlastní ruku, ale vůbec to nepomohlo.

Zmáčkni ten zatracený kohoutek. Stevie si uvědomil, že pohybuje ústy. Možná tu větu dokonce vyslovil.

„Polož tu bouchačku," poručil Pellam.

Stevieho mysl se náhle vyprázdnila. Jediným prudkým pohybem vystrčil pistoli před sebe, namířil ji přímo na Pellamův hrudník, zavřel oči a začal mačkat spoušť.

Stevieho Floma obklopil skleněný mrak. Jeho postava se náhle zahalila namodralým kouřem a tisícovkami střepů, které ještě před chvílí tvořily okno karavanu. Samotný výbuch jako by následoval až o chvíli později, kdy již mračno roztříštěného skla dopadalo na podlahu.

Stevie Flom se otočil k oknu. Svaly se mu uvolnily a chvění ustalo. Otočil se k oknu a řekl: „To je dobrý. Budu v pořádku. Vážně."

A pak se skácel k zemi.

Dveře karavanu se prudce otevřely a dovnitř vstoupil muž. Jeho obrovitá postava ve sportovní bundě a džínsách jako by zcela zaplnila interiér karavanu. Na malých chodidlech rychle vklouzl dovnitř. Pellama si vůbec nevšímal, ale ten mu přesto raději ustoupil z cesty.

Co se tu děje, k čertu?

Muž zhasnul světla.

„Kdo jste...?"

„Ticho," vyštěkl muž.

„Jasně," řekl Pellam. Z kuchyňky sem pronikalo jasné světlo, a místnost tak získala poněkud zkreslené rysy připomínající pa-noptikum. Muž zhasnul i světlo v kuchyňce. Přešel k oknu a vykoukl ven. „Vy jste policajt?" zeptal se Pellam ve tmě.

„Psst." Muž přistoupil k Steviemu Flomovi, nahmatal mu krk, strčil si do kapsy drobnou pistoli, přešel k protějšímu oknu karavanu a znovu se nadlouho zadíval ven. Otočil se a pohlédl na Pellamovu ruku, která ještě stále svírala za hrdlo láhev od jablečného vína. „Máte s tou lahví něco v plánu?" Jeho hlas byl sytý, ale bez jakéhokoliv přízvuku.

„Ne. E-e." Pellam odložil láhev.

„Vy jste Pellam?"

Pellam přikývl a zeptal se: „A kdo jste vy?"

„Tom Stettle. Pracuju pro ňákého pana Crimminse. To..."

„Pro Crimminse?"

„Petera Crimminse."

Pellam pohlédl na Stevieho. „On přece pracuje pro Crimminse..."

„Eh-n, ne, pane. To tedy nepracuje," prohlásil Stettle věcně. „Pan Crimmins mě najal, abych na vás dal pozor."

„Aha." Pellam zíral na tělo. „A kdo to je?"

Stettle neodpověděl. Místo toho se sklonil a začal Steviemu vyprazdňovat kapsy. „Chtěl vás zabít."

„Co se tady vlastně děje?"

Stettle odpověděl, aniž by zvedl hlavu od svých povinností: „Pan Crimmins ví, že jste ho v tu noc, kdy byl zabit Vince Gaudia, v tom autě neviděl. On s tou vraždou neměl nic společného. Proto si přeje, abyste zůstal naživu a mohl to všem říct. A tak mě poslal, abych dal na vás pozor. I když musím říct, že bylo dost těžké udržet se vám v patách."

Zdálo se, že Stevie Flom nekrvácí. Je opravdu mrtvý?

Pellam se na to zeptal Stettlea, kterého jako by tato otázka překvapila. „No, jasně že je. Pomůžete mi, ha? Odneseme

to tělo do auta. Dneska večer jsem se tady jen náhodou zastavil. Měl jsem štěstí. Nepočítal jsem, že už tu bude. Myslel jsem si, že vás oddělají na ulici tak jako Gaudiu."

„To on postřelil toho policistu?"

„Já nevím. Nejspíš jo," prohlásil Stettle. „Máte tu pytlíky do odpadkového koše?"

„Co prosím?"

„Jestli máte nějaké pytlíky do odpadkového koše. Co nejpevnější."

„Jasně, nějaké tu mám."

Pellam odešel do kuchyňky a vypil celou sklenici vody. Ohlédl se a viděl, že Stettle stojí ve dveřích a upřeně na něj civí. „Chcete taky?"

„Jasně."

Pellam natočil další sklenici a podal ji Stettleovi, který ji uchopil do obrovské ruky. „A všiml jste si i toho druhého chlapa?" zeptal se Pellam.

„Jakého druhého chlapa?"

„Jsou dva." Pellam ukázal na Stevieho Floma. „To není ten, kterého jsem viděl vylízat z lincolnu."

„Není?" Stettle se napil vody. „Chcete říct, že je tu ještě někdo jiný.

„Jo. Takový statný chlap. S pleší."

Stettle se zašklebil. „Udělám, co budu moct, abych vás ohlídal. Ale nemůžu s várna bydlet. Po tomhle...," Stettle kývl na Stevieho tělo, „... po vás ten druhý chlap z lincolnu půjde jako utržený z řetězu. Měl byste si vzít dovolenou. Dát si zhruba na rok pauzu."

„To mi lidi říkají pořád."

Stettle již viditelně toužil odejít. Dopil vodu, sebral papírový ručník a otřel sklenici. Stejným ručníkem pak otřel i všechny ostatní předměty v karavanu, kterých se dotkl.

„Musíte si pořídit nové okno," řekl a začal vyrážet loktem zbytky střepů z rámu. Pellam si domyslel, že nechce v okně nechat tak očividnou stopu po kulce.

Díval se, jak z okna vylétávají poslední kousky skla. „Myslím, že bych vám měl poděkovat. Totiž..."

Stettle však neměl o projevy vděčnosti zájem. Namočil papírový ručník, který obsahoval desítky jeho otisků, zmačkal ho a strčil si ho do kapsy. „Co ty pytlíky?" zeptal se. „Jasně." Pellam mu podal několik pytlíků. „A co gumové rukavice?" „Rukavice?"

„No, takové ty z playtexu."

Pellam našel dva staré páry a společně se Stettlem si je nasadili. „To kvůli krvi," vysvětlil Stettle. „V dnešní době není opatrnosti nikdy nazbyt."

A John Pellam podruhé během dvou dní začal balit mrtvé tělo do zelených pytlíků do odpadkového koše. O síle tří milimetrů.

Svléká si hnědé šaty.

Pohled na její oděv padající v oblouku na židli ho děsí. Cítí její ovocný parfém.

Ona si vytahuje sponky z vlasů, které jí splývají na krk. Její vlasy připomínají bílé světlo a končí těsně nad její plnou podprsenkou. Přejíždí si rukama od krku přes prsa až k pasu a háže přitom hlavou. Její vlasy nahánějí Donniemu Buffettovi hrůzu.

Mlčky se předklání a nechává své vlasy dopadnout na jeho paže a obličej. Jeho oči jsou pevně upřeny na její vlasy. Děsí ho, ale nedokáže se podívat jinam. Dotýká se jich rukou, mne je mezi prsty, bere jich do dlaně plnou hrst.

Ne. Nedělej mi to. Prosím. Ne...

Ona se na něj dívá, sleduje hrůzu v jeho obličeji.

Já chci jít spát. Chci...

Ale ona se opět předklání a na ústech jí hraje lehký úsměv. Donnie je obklopen jejím parfémem, jahodovým a kořenitým, a ona mu mezitím tiskne rty pevně na ústa a líbá jej. Donnie cítí její jazyk, špičkou se nejprve dotýká jeho rtů, pak je rozevírá a proniká dovnitř. Hladově ho líbá.

Donnie se chvěje.

Ona opět ustupuje.

Má na sobě velkou jiskřivě stříbrnou podprsenku, podvazkový pás s punčochami a bílé kalhotky. Celé bílé, celé krajkové a v tlumeném světle pokoje leskle zářivé.

„Heledte," říká Donnie Buffett a potí se. „Já ne..."

„Ššš." Předklání se a znovu ho líbá. Donnie cítí pod hedvábnou látkou tlak jejích ňader. Ona to ví a při líbání se o něj ještě více otírá. Její jazyk zajíždí hlouběji do jeho úst. Donnie neví, co má dělat, a tak její polibek opětuje.

Přemýšlí, jestli něco ucítí, jestli opět pozná ten kroutivě teplý pocit. Jenže ne. Necítí nic. A pak si přeje, aby odešla, přeje si to více, než si cokoliv někdy v životě přál...

Ona se opět odtahuje a stále se usmívá. Donnie je zděšený a prosí, aby odešla. „Problém je, že po té nehodě... Jak jsem říkal. Vy..."

Ona se k němu otáčí zády a vůbec si ho nevšímá. Donnie ji slyší, jak šeptá: „Pomozte mi."

Donnie věší ramena. „Je mi líto..."

„Prosím vás," šeptá ona. „Kvůli mě. Chci to kvůli sobě."

Tato věta nějakým způsobem všechno mění. Donnie zvedá ruce, rozepíná háček její podprsenky, ona se k němu opět vine a nutí jeho ruce uchopit její ňadra a sevřít je. Její krk je pouhých pár centimetrů od jeho úst. Donnie se k němu sklání a ocitá se ve vodopádu jejích vlasů. Ochutnává je a cítí jahody. Ona se pak o něj znovu otírá a jemu připadá, jako by byli pod vodou a jejich těla kolem sebe klouzala v proudu. Přivíjí si ji do náručí a vášnivě ji líbá.

Ona sklouzává z postele, staví se před něj a svléká si kalhotky. Donnie vidí světlé chmýří, které ho fascinuje stejně jako její vlasy. Jednotlivé chloupky jako by ani nebyly vidět, je to jen jakési rozostření pohledu na místo, kde se spojují její nohy. Ona se znovu začíná dotýkat svého těla - přejíždí si rukama po bocích, bere do dlaní své vlasy a rozprostírá si je po těle.

A pak už znovu skáče na postel, přehazuje přes něj nohu, sklání se, odhrnuje přikrývku a líbá Donnieho na prsa. Don-

nie mumlá ne ne ne, ale vzhledem k tomu, že má ústa tam, kde je má, jeho mumlání vůbec není slyšet. A tak to Donnie nakonec vzdává a napadá ho jediná věc: no tak prostě pojdme na to, pojdme, pojdme...

Právě tato vzpomínka - vzpomínka, nikoliv představa - proběhla Donniemu Buffettovi hlavou, když otevřel oči a spatřil Johna Pellama, který stál ve dveřích jeho nemocničního pokoje.

Buffett zamžoural a odkašlal si. „Nazdar, šéfe. Tebe jsem tu nečekal."

„Ahoj, Donnie." Pellam vešel do pokoje. Jeho boty přitom vydávaly mimořádně hlasitý zvuk. Ježíšikriste. On to ví. „Poslyš, Johne..." Buffett pohlédl na pohaslou televizní obrazovku a pak na řadu květin. V obličeji náhle cítil strašlivou horkost, jako by ho měl naplněn párou. Proboha, vídyí tenhle chlap mi koupil pivo a choval se ke mně jako k normální lidské bytosti, vidyt to byl první člověk na celém světě, který mě po té nehodě poslal k čertu, žádné dětské rukavičky, žádné kecy - a co jsem udělal já? Přeřízl jeho ženu. Proboha. Proboha...

„Johne, poslyš. Chtěl jsem ti to říct."

Pellam se culil, čímž to Buffettovi ještě tisíckrát zhoršoval.

„Ne že bych to nějak plánoval. Vím, že jsem si z tebe utahoval ohledně castingového gauče, ale není to tak, že bych jí řekl: Já jsem ale chudáček. Nedokážu ho postavit. Nebyl v tom žádný trik ani nic podobného."

Ale když na to přijde, tak to zabralo.

„To je v pořádku, Donnie."

„Netvrdím, že mě znásilnila. Nikdy bych takovou věc neřekl, abych se vyhnul následkům. Prostě se s ní dobře mluvilo a já se cítil fakt hrozně. Objala mě a... Prostě se to nějak stalo. Já ti to vážně chtěl říct. Čestné slovo. Ale když jsi tady byl naposled, byl jsi strašně rozrušený kvůli tomu svému kámošovi..."

„Ona není pro mě," řekl mu Pellam.

„Ne, ne, líbíš se jí. Vím, že se jí líbíš." Počkat. Bude se po téhle větě cítit lip? Anebo spíš hůř? „To, co se stalo..."

„Donnie, já na ni nemám žádný nárok."

„Když se to stalo, aspoň jsem tě před ní vychválil," dodal Buf-fett obezřetně.

Pellam se posadil na židli. „Kdybych byl naštvaný, tak bych sem dneska nechodil."

Buffetta nenapadlo nic lepšího než natáhnout ruku. Slavnostně si potřásli pravicí. Zdálo se, že Pellama toto formální omluvné gesto pobavilo. „Potřebuju pomoc, Donnie."

„Cokoliv. Na co si vzpomeneš. Moji kámoši tě pořád otravují? Nechám je odvolat od tvého případu, Johne. Jen se neboj. A jestli bude třeba, zavolám i starostovi."

Pellam se podíval na nedotčený tác s večeří. Donnie jeho pohled sledoval a zeptal se: „Dáš si?"

„Nejedl jsem celý den."

„Tak si posluž."

Večeře se skládala z polévky, rýže a červeného pudinku. Pellam snědl polévku a Buffett rýži. Pudink si rozdělili do dvou talířků.

„Ten pudink je pěkně hnusnej," poznamenal Buffett. „Nemáš ten dojem?"

„E-he," přitakal Pellam, ale zdálo se, že hlad je silnější. Kromě toho si polil pudink mlékem, přestože ani to nijak zvlášť nezbožňoval. Nabíral zákusek vidličkou, zatímco Buffett si vzal lžičku.

Po chvíli Donniemu upadl kus pudinku na přikrývku a prostěradlo. „Sakra." Buffett vzal kostičku do ruky, zapřel prostředníček o palec a odpinkl pudink na zed. Kostička nechala na stěně růžovou skvrnu a rozplácla se o podlahu. Oba muži se rozesmáli.

Pellam pak vyprávěl Buffettovi o jedné desce svého strýčka. Jednalo se o starou nahrávku komických písní z padesátých let a jedna skladba pojednávala také o závislosti na pudinku. Pellam se Buffettovi svěřil, že jako dítě slyšel tu desku snad stokrát. Skladbu o pudinku přímo zbožňoval.

Buffett se zdvořile usmál a čekal na pointu, která se však nedostavila.

„Musel bys ji slyšet," dodal Pellam. „A být ve správné náladě."

„Ne, to byla vtipná historka," řekl Buffett rychle. Dnes byl výjimečně ochoten dělat Pellamovi pochlebovače.

Pellam však jako by mezitím ztratil smysl pro humor as ním

i chuť na pudink a na další rozhovor. Otřel si obličej, kývl k nočnímu stolku a řekl: „Myslím, že bych to asi měl udělat. Půjčíš mi na minutku ten telefon?"

Když telefon zazvonil, byl státní zástupce právě u soudu.

Sekretářka vyťukala číslo Nelsonovy kanceláře a řekla: „Na trojce je nějaký muž. Tvrdí, že je to důležité. Kdy se pan Peterson vrátí?"

„Ať mu nechá vzkaz, drahoušku," odsekl Nelson a vrátil se k dlouhé řadě dotazníků.

„Je to nějaký pan Pellam a tvrdí, že..."

Cvak.

„Pane Pellame, pane Pellame. Jak se máte? Tady je asistent pana Petersona Nelson Stroud. Mohu pro vás něco udělat?"

„Chci mluvit s Petersonem."

„Voláte ve věci toho Crimminse?"

Pellam odpověděl, že ano.

„No, a opravdu vám nemohu nějak pomoci já?"

„Kde je?"

„Pan Peterson? Je u soudu. Vrátí se až za několik hodin."

„Aha." Nastalo dlouhé ticho. Nelson pevně sevřel telefon a ani nedutal. Měl pocit, že kdyby dýchal příliš nahlas, mohlo by se křehké telefonní spojení přerušit.

„Vy jste právník?"

„Jsem asistentem státního zástupce pro..."

„Dobře. Žádám o schůzku."

Trefa!

„Výborně, to je opravdu výborné. Vyberte si dobu a místo. Já se přizpůsobím."

„Ve vaší kanceláři. Rád bych to projednal ve vaší kanceláři."

„Jistě, to je naprosto v pořádku. Takže zítra? Zítra dopoledne."

„Fajn, zítra dopoledne. Ale..."

„Copak je?"

„Je tady jeden problém. Potřebuju od vás určité ujištění."

„Ujištění, ujištění, samozřejmě." Nelsonovi se rozklepaly ruce. Toto byla velká chvíle, vyjednával s klíčovým svědkem a byl z toho k smrti vylekaný. „Co přesně máte na mysli?"

„Chci nějakou záruku, že mě nebudete stíhat," řekl Pellam.

„A proč bychom vás měli stíhat?"

Nastala chvíle ticha. „Protože jsem lhal, když jsem vám tvrdil, že jsem v tom lincolnu neviděl Petera Crimminse."

Tisková konference byla toho večera krátká.

Novináři doufali v něco pikantního - například v Petersonovo prohlášení, že se vzdává kandidatury na úřad senátora nebo že odhalil nějakou obrovskou aféru. Případně že jim něco opravdu fotogenického předhodí samotné ministerstvo spravedlnosti - kupříkladu velkou drogovou razii, při níž agenti FBI a DEA naházou všechny zabavené pistole a samopaly na jednu stranu a pytlíky s heroinem nebo kokainem na druhou a pronesou pár deklamací o dalším pokroku ve válce s organizovaným zločinem.

Peterson však jen stál na oprýskaném pódiu ozdobeném emblémem ministerstva spravedlnosti a drmolil a drmolil a drmo-lil...

Hovořil k novinářům monotónním hlasem, který charakterizoval jeho projevy na všech tiskových konferencích. „S potěšením vám mohu oznámit, že se přihlásil svědek vraždy Vincenta Gaudii a souhlasil s výpovědí před velkou porotou.

Jedná se o člověka, kterého můj úřad identifikoval okamžitě po vraždě a který měl vážné a zcela pochopitelné obavy o vlastní bezpečnost, ale který nyní vystoupil výměnou za můj souhlas, že jej nebudu stíhat za maření výkonu spravedlnosti."

Byla to mediálně naprosto nepoužitelná věta a novináři na ni ihned začali vymýšlet parafráze.

Na dotaz, zda je tento svědek spolehlivý, Peterson odpověděl: „Naskytl se mu pohled na přední sedadlo automobilu řízeného mužem, o němž jsme si jistí, že byl za tuto vraždu zodpovědný. Nestál od něj více než metr. A ujistil mě, že ho může s určitostí identifikovat."

„A byl Peter Crimmins identifikován jako muž v tom autě?" vykřikl jeden reportér.

Peterson však dobře věděl, jak se vyhýbat nepříjemným otázkám, a rozhodně nehodlal poskytnout advokátům obhajoby záminku k obviňování z předpojatosti. „Prozatím mohu říci jen tolik, že nám onen svědek poskytne zítra o půl desáté oficiální výpověď. Předpokládáme, že pak do čtyřiadvaceti hodin zatkneme identifikovanou osobu."

Následně Peterson odrazil řadu dalších otázek o Gaudiově vraždě a na závěr se rozhovořil o několika drogových raziích a dalších nedávných vítězstvích státního zastupitelství.

„Doslechla jsem se," zvolala jedna reportérka proniklavým hlasem, „že jste zatkli Tonyho Sloana, filmového režiséra, který v současné době natáčí v Maddoxu film."

Peterson se zadíval do reflektorů kamer. „To je absolutní nepravda. Ona filmová společnost dovezla do našeho okresu velké množství automatických zbraní. Agenti FBI a ÚATSZ při ministerstvu financí pojali podezření, že se v příslušných povoleních vyskytují nesrovnalosti, a tak jsme si existenci těch zbraní chtěli trochu prověřit, abychom se ujistili, že se nedostanou do nesprávných rukou. V žádném okamžiku jsme ovšem neuvažovali o jakémkoliv trestním postihu pana Sloana a jeho filmové společnosti. Pokud je mi známo, maddo-

xská policie si z nějakého důvodu usmyslela, že několik osob zatkne. Podle našich informací jsou však všechna povolení v pořádku a momentálně vracíme zabavené zbraně zpět právoplatným majitelům."

„Chcete říct, že maddoxská policie zatkla pana Sloana nezákonně?"

„Nehodlám komentovat jednání jiných bezpečnostních orgánů. O zatčení rozhodlo maddoxské policejní oddělení. Zeptejte se jich."

Následovalo několik odpovědí Bez komentáře, po nichž velice ustaraný Ronald Peterson sešel z pódia a opustil novináře, kteří již volali do redakcí nebo nahrávali úvodní komentář. Většinu televizních reportérů zajímal případ Tonyho Sloana mnohem více než Gaudiova vražda a rozhodli se, že pasáž o Sloanově zatčení obohatí o několik klipů z filmu Obvodový muž.

Tvrdá fakta jsou ovšem tvrdá fakta, a tak žádný z reportérů neopomněl zařadit do zpráv o desáté alespoň zmínku o tom svědkovi. Vražda Vince Gaudii byla koneckonců jedinou nefalšovanou nájemnou vraždou, kterou Maddox pamatoval.

Jak se ukázalo, Ralph Bales hrál právě šipky, takže tu zprávu neslyšel. Slyšel ji ovšem Philip Lombro. A v devět hodin večer už visel na telefonu.

„Podfoukl nás," řekl Lombro. „Vzal si ty prachy a podfoukl nás! Bude svědčit!" Jeho hlas zněl nepřirozeně vysoko - částečně rozhořčením a částečně vztekem. Ze všeho nejvíce však byl znechucen sám sebou, že se mu celá ta záležitost úplně vymkla z rukou.

„Vypadá to tak," řekl Ralph Bales. „Takže má zítra schůzku s Petersonem?"

„O půl desáté."

Po zdlouhavém tichu, během něhož slyšel v pozadí mužský smích, Lombro řekl: „Co přesně chcete udělat?"

„No, musíte se mnou souhlasit, že moc možností nemáme."

Lombro si zhluboka povzdechl. Nesouhlasil s ničím, co Ralph Bales řekl či udělal. Celý ten případ se však posunul kamsi mimo jeho dosah. Uvědomil si, že se ho Bales na něco ptá. „Cože?"

„Ptal jsem se, jestli se vám náhodou neozval chlápek jménem Stevie Flom."

„Kdo?"

„To je jeden člověk, který se mnou dělá."

„Ne. Vždyť ho ani neznám. Proč by se mi měl ozývat?"

„Jen tak. Mně se totiž neozval."

„A proč by se měl ozývat mně?"

„Jednou jsem se mu zmínil, že pro vás dělám. Není to nic důležitého. Takže ta naše situace..."

„Prostě už tu záležitost ukončete," řekl Lombro zoufale. „Ukončete ji."

„Chcete, abych...?"

„Dělejte, co musíte," zněla poslední Lombrova slova, která však neměla dostatek energie, aby mohla urazit šedesát kilometrů na druhý konec telefonní linky.

Ještě ani zdaleka nebylo pozdě - v tuto hodinu chodil obvykle spát -, ale dnes si Philip Lombro v naději, že zítřek uplyne a zmizí neviditelnou rychlostí, vzal dva prášky na spaní a v hedvábném pyžamu vklouzl do postele.

Spánek se přesto dlouho nedostavoval, neboť Lombra trýznily myšlenky na to, co učinil, myšlenky na zradu onoho svědka a myšlenky na to, že bude mít brzy na rukou krev dalšího člověka. Pod vlivem sedativa se však záhy uklidnil a muž, který měl nazítří zemřít, přestal zaplňovat jeho myšlenky. Stejně jako Vincent Gaudia nebo Ralph Bales. Philip Lombro se nacházel na rozhraní mezi spánkem a bděním. Před očima mu probíhaly útržky snů jako jemné papírky unášené vrtošivým větrem v okolí maddoxské výrobny omnibusů. Viděl obličeje, většinou groteskní, které se vzápětí rozplývaly v jiné tvary. Připadaly mu skutečné, hmatatelné, trojrozměrné a připomínaly mu obrázky, které vídal v plastových

trojrozměrných prohlížečkách, jež před třiceti lety kupoval svým neteřím a synovcům a které obsahovaly lepenkové kotouče s pohádkami a komiksy.

Jeden z těch obličejů však groteskně nepůsobil. Byla to tvář mladé dívky, půvabné mladé dívky. Na rozdíl od ostatních se její rysy nerozplynuly a její oči se stále dívaly jeho směrem. Lombro se dívky nedokázal dotknout nebo na ni promluvit. Pouze ji pozoroval - podobných snů se člověk aktivně neúčastní.

A pak začal být dívčin obličej tak příšerně smutný, že se Lombro zcela probudil. Cítil neodolatelnou potřebu se rozplakat, a tak se co nejrychleji posadil na posteli.

Philip Lombro věděl, že právě toto je na osamělém životě nejtěžší. Probouzet se sám ze špatných snů.

Pellam se vzbudil o půl osmé. Dnes nespal ve své dodávce, nýbrž v jednom velkém winnebagu, které sloužilo jako maskérna. Tiše vstal a zamířil do koupelny, kde se osprchoval ve vlažné vodě a prsty si vyčistil zuby. Cítil se otupělý a doufal, že zdejší lékárnička bude obsahovat něco, co mu dodá energii - třeba prášky na hubnutí. V lékárničce však našel pouze lék na předpis, o kterém nikdy neslyšel. Na krabičce stálo varování, aby po požití léku neobsluhoval žádné stroje a neřídil auto.

Takže buď kafe, nebo nic.

Ještě v koupelně se oblékl. Látka košile i džínsů ztmavla na místech, která si po sprchování pořádně nevysušil. Učesal si vlhké vlasy a obešel se přitom bez hlučného foukání fénu. Byl zde jako špion nebo přinejlepším uprchlík, takže chtěl udržet svou zdejší přítomnost v tajnosti. Vyklouzl z koupelny a spěšně zamířil k východu. Venku se otřásl v chladném podzimním vzduchu prosyceném bohatou hlinitou vůní vody. Věděl, že vůně vychází z řeky, přestože ji odtud nebylo vidět.

U obrubníku se zastavil a nechal projet šmolkově modré auto, které před předjetím zaparkovaného karavanu zpomalilo. Na jeho boku se táhl nápis: Bez práce 117 dní. Číslice 17 byla napsána na zvláštním kusu lepenky a čerstvě přelepená

přes předchozí údaj. „Provádím příležitostné práce," zavolal řidič, ale jel dál, než stačil Pellam cokoliv odpovědět.

Ralph Bales zjistil, že mu srdce tluče jako křídla vystrašeného špačka.

Zadíval se na vlastní zápěstí a zaměřil se na žíly. Byl překvapen, že se nechvějí zběsile kolující krví. Jeho ruce se opět vrátily na volant. Ralph Bales seděl v ukradeném chevroletu před federální budovou na Mission Street v centru Maddoxu a čekal, až dorazí John Pellam. Důvodem, proč mu srdce nyní tak zběsile bušilo, byla skutečnost, že tohle místo bylo pro vraždu naprosto příšerné.

Cestou sem minul automyčku s prapodivným názvem Svět čistoty. Toto slovní spojení se mu nyní ustavičně dralo na mysl a přetavovalo se do podoby Svět policajtů. FBI, agenti ministerstva financí, U.S. Marshals, městští policisté a pravděpodobně i agenti Missourského úřadu vyšetřování - těmi všemi se toto místo jen hemžilo a navíc k nim bylo nutno připočítat i ostrahu soudní budovy, jejíž členové sice stříleli z bouchačky jen jednou, když chtěli získat zbrojní průkaz, ale tím spíše se již nemohli dočkat, až po letech ve službě prolijí první krev.

Svět policajtů.

U vchodu do budovy hlídkovali dva strážníci v bílých košilích - statní muži s velkými hranatými hlavami ostříhanými do ztracena. Do budovy již proudily sekretářky, úředníci a právníci v teniskách obutých přes drahé ponožky nebo punčocháče. Všichni vypadali mladě a dychtivě.

K federální budově vedlo několik příjezdů a Ralph Bales parkoval před tím, který pokládal za hlavní. Předpokládal, že zde bude jeden nebo dva služební vchody. Všiml si příjezdové cesty, která byla zřejmě vyhrazena pro odvoz odpadků. Právě ta mohla představovat ideální místo pro únos svědka. Ralph Bales však neměl partnera - Stevie se dosud neukázal - , a tak mu nezbývalo než hlídat hlavní vchod.

Přijel sem o něco dřív, protože si spočítal, že ten chlápek s pivem se sem z bezpečnostních důvodů dostaví dlouho před

půl desátou. Asi hodinu seděl v autě se zapnutým motorem a přesunul se jen jednou, když k němu zamířila hlídačka parkoviště a výhružně se přitom oháněla bločkem, jako by to byla pistole. Bales ji nenechal přijít tak blízko, aby mu viděla do obličeje. Pomaloučku se vzdálil, objel celý blok, a když se vrátil na místo - což mohlo být zhruba o tři minuty později -, byla již hlídačka pryč. Znovu tedy zaparkoval před budovou.

Bylo již devět padesát.

Ralph Bales sledoval mlhu ve vzduchu a sluneční paprsky, které se odrážely od vysokého oblouku. Cítil ve vzduchu kovovou spáleninu, která se mísila s výfukovými zplodinami. Továrny na východní straně Mississippi měly dnes ráno napilno. Srdce mu stále poletovalo... Možná to bylo tím kofeinem v kávě. Bales sklopil zrak a zjistil, že nechal kelímek v autě - modrobílý voskovaný kelímek s obrázky řeckých bohů nebo olympijských atletů, nebo kdovíco to bylo. Kelímek posetý jeho otisky prstů. Taková neopatrnost.

Sklonil se, zvedl kelímek z podlahy, zmačkal ho a strčil si ho do kapsy.

V tom okamžiku proletěl zadním sklem auta odpadkový koš -jeden z těch velkých, těžkých a špinavých oranžových košů.

Pane na nebesích...

Tedy, přesněji řečeno koš oknem neproletěl. Dokonce i laciná americká auta měla pevné sklo. Spodní okraj koše pouze sklo o několik centimetrů zatlačil a sklo se zakalilo pavučinou prasklin. Koš se s rachotem skutálel z auta na silnici.

„Hajzlo..."

Když se Ralph Bales otočil zpátky, aby otevřel dveře, objevila se mu před obličejem hlaveň revolveru a čísi druhá ruka zároveň vypnula motor.

Ralph Bales to pochopil. Okamžitě mu bylo jasné, co se přesně stalo.

„Odhod bouchačku dozadu," řekl ten chlap s pivem. „Na podlahu."

„Já žádnou nem..."

Hlas muže s pivem ho děsil svou poklidností. „Odhoď bouchačku na zadní podlahu auta."

„Dobře, jak chceš."

„Odhoď..."

„Já tě slyšel," prohlásil Ralph Bales. „Zrovna to chci udělat."

„Tak dělej."

„Jasně."

Ralphu Bálešovi připomínal tento okamžik situaci těsně po Gaudiově vraždě, kdy ho dopadl onen policista. Jenže dnes zde nebyl žádný pološílený Stevie Flom, který by vystoupil z boční uličky a zachránil ho. Ralph Bales náhle přesně věděl, co se Steviemu Flomovi stalo, a toto vědomí ho naplňovalo prudkou nevolností.

Odhodil kolt dozadu. Muž otevřel zadní dveře a sebral zbraň z podlahy. Posadil se na zadní sedadlo a přitiskl Bálešovi na ucho hlaveň starého revolveru. „A ted obrať všechny kapsy naruby."

Co když se teď objeví ta hlídačka parkoviště? Kristepane, vždyť ten chlap by mohl zpanikařit a zastřelit je oba.

„Nic u sebe nemám. Žádnou zbraň ani..."

„Všechny kapsy."

Ralph Bales poslechl a vyklopil obsah kapes na sedadlo. Chlap s pivem prohrábl peníze, náprsní tašku, zmačkaný kelímek a švýcarský nůž. „Dobře, můžeš si všechno nacpat zase zpátky. Kromě toho nože. Ten nůž tady nechej."

Ralph Bales se rozesmál. „Ten nůž? To snad nemyslíš vážně."

Chlap s pivem to však vážně myslel, a tak Bálešovi nezbývalo než poslechnout.

Poté se chlap s pivem připoutal a řekl: „Jedeme do Maddoxu. Hned."

„Ale..."

„Jed."

Bales se natáhl po bezpečnostním pásu.

„Bez pásu." Muž přitiskl Bálešovi revolver na šíji. „Tohle je jednočinná bouchačka. Víš, co to znamená?"

„Že než stiskneš spoušť, musíš ji nejdřív natáhnout," odříkal Ralph Bales, jako by odpovídal na otázku učitele.

„Já už jsem ji natáhl. Spoušť jde strašně lehce."

„Hele, poslyš, jestli najedeme na výmol..."

„V tom případě bych na tvém místě jel hezky pomalu."

Ten sen byl báječný.

A ona byla nádherná.

Nina Sassowerová věřila, že když ji muži balí - a dělali to docela často -, je to pouze díky velikosti jejích ňader a jejím štíhlým nohám. Byla přesvědčena, že s jejím obličejem, který sama pokládala za příliš špičatý, úzký a vyzáblý, se už pak muži nějak smíří.

V tom snu se však stalo něco zvláštního. Možná prodělala nějakou operaci, možná jen žila celý život v omylu. Netušila, co se změnilo, ale každopádně byla osoba ve snu vysoká a ohebná a měla pronikavé, inteligentní a líbezné oči.

Tento obraz však netrval dlouho, neboť se záhy proměnil v něco jiného - v ulici, již Nina nedokázala zařadit. A pak se kolem začali hemžit další lidé a sen skončil.

Nina se probudila.

Přibližně dvě další vteřiny se nacházela v područí tohoto snu.

Posadila se na posteli, pohlédla na hodiny a vykřikla: „Ach ne! Doprdelepráce!"

Bylo devět hodin.

Nina si svlékla noční košili a prudce otevřela zásuvku prádelníku. Kalhotky, podprsenka..., žádná tu není. Nina chvíli hledala, ale nemohla žádnou najít. Kašli na ni! Vklouzla do halenky a pomyslela si, že je to od třinácti let poprvé, co odejde z domu bez podprsenky. Kalhoty, punčochové podkolenky... Vždyí jsou každá jiná. Kde je ta druhá, kde? Zatracená práce! Běž už. A béžové lodičky.

Běž, běž, běž...!

Nakonec si Nina oblékla modrou džínsovou bundu. Nemyla si obličej a nyní cítila, jak jí na čele vyráží prstenec potu. Na chvíli se zastavila před zrcadlem, aby se učesala, ale dělala to jen proto, že nechtěla vypadat nápadně.

Neboť pro to, k čemu se nyní chystala, byla nápadnost velmi nežádoucí.

Vyšla z domu a spěšně zamířila k autu. Jakmile nastartovala motor, podívala se do kabelky, aby se ujistila, že obsahuje předmět, který do ní vložila předchozí noci.

Mezi pudřenkou značky Estée Lauder a růžovým plastovým obalem na vložky značky Tampax ležela poloautomatická pistole značky Colt - klasický model ráže 0.45 z roku 1911.

Nina tuto zbraň znala zhruba stejně dobře jako svůj šicí stroj Singer. A přestože nedokázala poslepu provést její rozborku a sborku, uměla ji rozebrat dost důkladně na to, aby mohla vyčistit a naolejovat jednotlivé části, což činila pokaždé, když ze zbraně vystřelila. Shodou okolností byla pistole totožná s modely, jimiž byli ozbrojeni Rossovi gangsteři ve filmu Blues řeky Missouri, avšak Ninina zbraň obsahovala deset ostrých nábojů a nebyla registrována u žádného federálního ani jiného úřadu.

Nina zařadila rychlost, a aniž by byť jen jedinkrát zpomalila na stopce nebo u semaforu, prohnala se roztodivným a tichým městem Cranston ve státě Missouri, vyrazila na dálnici a zamířila na jih směrem k místu, na němž předpokládala přítomnost Johna Pellama.

Jako právník byl Ronald Peterson zvyklý na přepisování.

Nikdy nepřipojil svůj podpis pod jediný úřední dopis, dotazník, stížnost, návrh nebo připiš, aniž by ho předtím několik hodin revidoval. Dvoustránkové tiskové prohlášení, v němž se popisovalo obvinění Petera Crimminse z vraždy Vince Gaudii, mu však zabralo více času na jedno slovo než jakýkoliv dokument, který Peterson za poslední léta podepsal.

Před malou chvílí se nicméně dozvěděl, že právě toto tiskové prohlášení nebude nikomu předáno.

„On si to rozmyslel?" zašeptal a jen stěží dokázal krotit svůj hněv.

„Tak to stálo v tom vzkazu," vysvětlil mu Nelson opatrně a raději se nedíval do šéfových rozběsněných očí. „A jeho telefon v karavanu nikdo nebere. Poslal jsem do Maddoxu agenta. Pellamův karavan nestojí v tom kempu. Někdo z jedné z těch dodávek tvrdil, že Pellam dostal padáka a oni nevědí, kde je."

„Myslíte, že ho Crimmins dostal?"

„No, recepční se nezdálo, že by mluvil pod nátlakem."

„Proč mi ten hovor nepřepojila, ksakru? Vyhodte ji. Ať už sem zítra nechodí."

„On s vámi nechtěl mluvit," namítl Nelson jemně. „Chtěl jenom nechat ten vzkaz."

„A co že to přesně říkal?"

„Jen to, že si to rozmyslel. Nic víc."

Peterson sedmkrát přejel nehtem palce přes nehet ukazováku. „A co Crimminsovy odposlechy? Neobsahují nějakou stopu?"

„Nic užitečného. Obvyklé obchodní záležitosti. Můžeme to chápat dvěma způsoby. Budto hovoří s nájemným vrahem přes zabezpečený telefon. Anebo slyšel tu tiskovou konferenci a z nějakého důvodu ho nijak netrápí, že chce ten člověk vypovídat."

Ale jak ho to může netrápit?

Jeden důvod tady je: že přece jen nebyl tím mužem v lincolnu.

„Ale proč," přemítal Nelson, „se ten Pellam pořád takhle cuká?"

Peterson se zatím nikomu nezmínil o agentovi FBI na volné noze, který šel nejprve za Pellamovou přítelkyní a poté přímo za Pellamem, aby mu „pomohl" vzpomenout si na Crimminse, a které krátce poté zmizel. Stejně tak Nelson netušil, že veškerá vyrozumění o střelných zbraních, která filmová společnost Tonyho Sloana zaslala federálním úřadům, jsou naprosto v pořádku. Nelson tedy nemohl vědět, že Pel-

lam má několik velmi dobrých důvodů k tomu, aby se cukal. „Nejspíš má strach," nadhodil Peterson.

„A co ta první možnost? Že ho Crimmins drží v šachu."

Peterson zavrtěl hlavou. „Ani Crimmins by nebyl tak hloupý. Zatraceně. Média to vykreslí tak, že nám šlo jen o politické body."

„Co chcete dělat?" Nelson se zadíval na tiskové prohlášení.

„Jak hodnotíte Crimminsův případ bez Pellamovy výpovědi? Myslím v otázce té Gaudiovy vraždy."

Nelson se na okamžik zamyslel. Peterson si nervózně pohrával s gumičkou mezi prsty a sledoval svého chráněnce, jehož přimhouřené oči a našpulené rty pouze částečně prozrazovaly obrovskou úzkost, kterou nyní pociťoval. „Řekl bych, že jestli ho chceme zatknout, důvody by se našly. Ale na obvinění to zatím nevypadá." Nelson si odkašlal.

„A co to původní obvinění z organizovaného zločinu? Jak si stojíme bez Gaudiovy výpovědi?"

„Bude zproštěn obžaloby," konstatoval Nelson. „Na šedesát procent." Nelsonův výraz připomínal vojáka dřepícího v bunkru před výbuchem bomby.

Naopak Peterson nedával najevo vůbec žádné emoce. Pouze si povzdechl skrz zaťaté zuby a v hlubokém zamyšlení se začal kousat do jazyka. Pomalu dospěl k závěru, že Crimminsův případ obsahuje pro něj osobně tolik nejrůznějších rizik, že to rozhodně převáží potenciální úspěch v boji proti zločinu.

Byl čas pustit celou záležitost k vodě.

Peterson to tedy oznámil Nelsonovi a dodal: „Zavolejte Crimminsovu advokátovi a zjistěte, jestli Crimmins přistoupí na pár let vězení za drobné delikty."

„Provedu," odpověděl rychle Nelson a chladně poznamenal, že tento příkaz fakticky znamená pohřbení dvouleté práce. „A co ten Pellam? Pořád přece existuje někdo, kdo ho chce sprovodit ze světa. Neměli bychom na to nasadit Brac-

kena nebo Monroea? Ten chlap může být v obrovské šlamastyce."

Peterson natáhl figurku kačera Donalda, která poté ušla asi třicet centimetrů, narazila do obžalovacího spisu a přešlapovala u něj na místě, dokud se nevyčerpalo péro. „Ted je to Pellamův problém. Ať si ho řeší sám."

Nina jela rychle. Uháněla po maddoxské Main Street, míjela prázdné výklady prodejen, potemnělé realitní kanceláře, dobročinnou prodejnu. Její auto za sebou zanechávalo brázdu ve vybledlém opadaném listí.

Z Cranstonu zamířila Nina nejprve k federální budově v St. Louis. Pellama nakonec nenašla, přestože jeho karavan stál na parkovišti přes ulici. Byl ovšem prázdný. Kam mohl zmizet? přemýšlela Nina a v panice přecházela po chodníku sem a tam. Náhle ji přepadl pocit, že to ví. Naskočila do auta a vyrazila zpátky do Maddoxu.

Když však nyní projížděla opuštěnou Main Street, nebyla si tak docela jistá, zda byl její odhad správný. Prázdnota tohoto místa jako by se jí vysmívala. Tak kde, k čertu, je?

Projela zatáčku vedle opuštěných obilných sil a před očima se jí začaly míhat výjevy. Pellam stojí na poli vedle hnědé řeky Missouri a míří na ni polaroidem. Nina nanáší líčidlo na tvář drobné světlovlasé herečky ve žlutých letních šatech posetých otvory po kulkách. Pellam leží v posteli vedle Niny. Strašlivé kopnutí poloautomatické pistole kolt, která jí otřese rukou od zápěstí až po rameno pokaždé, co z ní vystřelí.

„Víš co?" Ralph Bales pronesl svou řečnickou otázku normálním hlasem, ale v prázdné továrně se jeho slova hlasitě rozléhala.

Bales se rychle rozhlédl kolem sebe, jako by ho vylekal několikanásobný návrat jeho vlastních slov.

Ten člověk s pivem však očividně nechtěl nic vědět. Ralph Bales přesto pokračoval: „Vždyť ani nevím, jak se jmenuješ."

K seznámení ovšem nedošlo. Místo toho chlap s pivem postrčil Ralpha Balese hlavní svého kovbojského revolveru ještě více dovnitř.

Přestože se však Ralphu Bálešovi zarýval revolver do zad, necítil se být nijak zvlášť ohrožen. Možná to bylo způsobem, jak ten člověk tu bouchačku držel - bez sebemenší známky zoufalství, spíše jako láhev od piva než jako zbraň. A možná to bylo jeho očima, které již ztratily původní děsivou poklidnost. Nyní působily mnohem cílevědoměji, jako by si ten člověk chtěl jenom porozprávět.

V zadní části továrního skladu se nacházela malá slepá ulička, nad níž se rozkládal balkon. Byla zde velká tma, neboť sem proudilo pouze nepřímé světlo z velkých obloukových oken pokrytých mastnotou a prachem. Rovněž podlaha byla celá zaprášená, přestože několikaletou souvislou vrstvu prachu nyní porušily čerstvé otisky. Přímo před plakátem Bee Gees stála režisérská židlička ze dřeva a kusu plátna.

Ralph Bales se zastavil, ale ten člověk s pivem kývl na židličku. „Posad se."

Bales uposlechl. „Tohle je teda nóbl místo. Tady natáčíte ten film?"

„Tohle si násad na obě zápěstí." Muž s pivem mu podal dva páry pout. „Jedno klepeto si násad na ruku a druhé zacvakni kolem opěradla."

„Tohle je zvrácenost." Ralph Bales si pouta bedlivě prohlédl. Na boku byla opatřena nápisem Majetek maddoxského pol. odd. „Kde jsi k nim přišel?"

„Násad si je."

Ralph Bales se znovu uvolnil. Tenhle chlap, takový amatér, rozhodně neublíží člověku připoutanému k židli. Bales si tedy upevnil první pár pout na pravé zápěstí a kolem židličky a zacvakl si první pouto druhého páru na levé ruce. Muž s pivem pak k němu přistoupil a s chrastivým zvukem nasadil poslední klepeto na druhou stranu opěradla.

Nakonec od Balese ustoupil a zadíval se na něj jako tesař, který si prohlíží dobře položenou podlahu. Vytáhl zpoza

opasku revolver. „Tak. A ted mi řekni, kdo seděl v tom lincolnu."

Takže má někde u sebe ukrytý magnetofon a snaží se ze mě vymámit doznání, pomyslel si Bales. „A jaký lincoln by to měl být?"

„Kdo v něm seděl?"

„Hele," řekl Ralph Bales s pobavenou sklíčeností, „tohle jsou teda hrozný kecy."

„Ten člověk v lincolnu. Kdo to byl?"

„Já nevím, o čem to..."

„Proč jsi parkoval před federální budovou?"

Ralph Bales zvedl ruce, co nejvýše to šlo. Drobné řetízky zacinkaly. „Chtěl jsem s tebou jen mluvit, nic víc."

„A co jsi mi chtěl říct?"

„Dobře, chtěl jsem ti zaplatit, abys nikomu nevykládal, cos viděl."

„Ale v kapse jsi měl bouchačku a prachsprostých...," chlap s pivem přimhouřil oči a snažil se rozpomenout, „...čtyřicet babek."

„Chtěl jsem ti zaplatit strašnou spoustu peněz - víc, než jsem chtěl nosit po kapsách."

„Kdo seděl v tom lincolnu?" zopakoval chlap s pivem neodbytně otázku.

„Já nevím. Vážně nevím. Sorry."

„Mrzí mě, že nejsi trochu vstřícnější," pravil člověk s pivem zklamaně a střelil Ralpha Balese přímo doprostřed žaludku.

John Pellam vystoupil z oblaku sirnatého kouře a sklopil oči. „Nijak zvlášť nekrvácíš," oznámil.

Ralph Bales civěl s hrůzyplným výrazem na ránu. Ústa měl otevřená. „Proč...?" zašeptal nechápavě. „Vždyť jsi mě postřelil... Bože, to je bolest."

„Kdo byl v tom autě?"

„Proč jsi to udělal, proč jsi mi to udělali"

„Kdo," zeptal se Pellam vyrovnaně, „seděl v tom lincolnu."

„Proboha," zašeptal Ralph Bales a zadíval se na Pellama se směsicí šoku a zmatku. „Vždyť já umřu."

„Jestli mi to neřekneš, vystřelím na tebe znovu."

„Jáne..."

Pellam na něj vystřelil znovu.

Byla to zase obrovská exploze. Kulka se zaryla do Bálešova těla pouhých pár centimetrů nalevo od první rány.

„Ne, ne, proboha...! Přestaň! Řeknu ti to." Ralph Bales škubnul hlavou, aby si vytřepal z očí pot. „Dobře! Byl to Philip Lombro! A teď mi zavolej doktora!"

„Kdo to je?" zeptal se Pellam.

Ralph Bales ho však neslyšel. „Prosím tě! Vždyť vykrvácím. Prosím..."

„Philip?"

„Lombro! Lombro!"

„Kdo to je?" , „Člověče, já za chvíli omdlím."

Pellam natáhl revolver. „Kdo to je?"

„Ne, ne, nedělej to, člověče, už ne! Je to jeden obchodník s ne-movitostma. Už to nedělej."

„Hláskuj to."

„Cože? Proboha..."

„Hláskuj jeho jméno."

„L-O-M-B-R-O."

„Proč nechal Gaudiu zabít?."

„Já nevím. Neptal jsem se. Já omdlím. Á, do prdele. Bylo to něco osobního. Přísahám k Bohu. Najal si mě, abych ho oddělal. Já vykrvácím."

„Kde bydlí?"

„Já nevím. Věř mi, člověče. Nevím. Někde v Maddoxu. Kancelář má na Main Street, víc toho nevím. Je v seznamu. Co po mně ještě chceš? Kristepane, zavolej mi doktora." Bales ještě chvíli úpěl a pak s plačtivou upřímností dodal: „Jsem dobrý katolík."

Pellam se minutu ani nepohnul a pouze se usmíval.

„Ne, člověče, ne. Nedělej to. Ty mě přece pustíš, nebo ne? Ne-nech mě umřít! Už jsem ti řekl, cos chtěl. Tak zavolej

policajty. Klidně mě udej, ale nejdřív mi, proboha, zavolej doktora!"

„A budeš proti tomu Lombrovi svědčit?" „Každopádně. Jestli si to přeješ, člověče, tak budu." „Každopádně," zopakoval Pellam tiše Bálešův výraz a začal cídit revolver. Ralph Bales se rozplakal. Pellama to očividně podrážděilo. „Ty kulky jsou voskové," řekl. Ralph Bales vzlykal dál.

„Přestal bys už brečet?" zeptal se Pellam nedůtklivě. „To nejsou skutečné kulky." „Cože?"

„Chci, abys s tím přestal," zopakoval Pellam v narážce na Ba-lesův usedavý pláč.

Ralph Bales pomalu popadl dech. Zamračil se a zadíval se na své břicho, kde mokvaly dvě velké sytě červené skvrny. Bales natáhl ruce, kolik mu pouta dovolila, a odhrnul si košili. Na místech, kde ho zasáhly kulky, se táhly obrovské zarudlé šrámy, ale kůže zde nebyla porušená. Na látce potřísněné tmavou krví pak ulpívaly kousky bílého vosku.

Ralph Bales začal znovu ronit slzy, ale tentokrát to byly slzy hysterického smíchu. „Ty zkurvysyne, ty zasraný..." V tu chvíli se na podlaze vedle mužů mihl stín. Ralph Bales i John Pellam trhli hlavou na stranu. Nejprve spatřili dámské lodičky, pak ženské kalhoty a džínsovou bundu a nakonec i pohledný bledý obličej Niny Sassowerové. A také pistoli v jejích rukou. „Nino!" zvolal Pellam. Ralph Bales se začal uklidňovat. „Co tady děláš?" zeptal se Pellam.

Její hlas zněl vzdáleně, jako by hovořila skrz několik vrstev hedvábí či gázy. „Myslela jsem, že půjdeš sem."

„Měla bys radši odejít. K čemu máš tu pistoli? Tohle se tě nijak netýká."

Nina přistoupila blíže. Vypadala hubeně a pobledle. Její kůže byla matná a její oči připomínaly dvě tmavé tečky. Podívala se na oba muže a její pohled vzápětí utkvěl na šrámech Ralpha Balese. „Proboha, Pellame..."

Pellam jí vysvětlil, že šlo o falešné kulky, a pak se na ni zadíval pozorněji, neboť si všiml, že si Nina prohlíží muže na židličce s ustaraným výrazem. „Ty ho znáš?" zeptal se.

Nina se k němu otočila. „Je mi líto, Pellame."

„Co tím chceš...?" Pellam vyrazil směrem k ní.

Nina rychle zvedla velkou pistoli. „Ne. Zůstaň, kde jsi."

„Nino!"

„Odhod zbraň. Odhod tu svou bouchačku na podlahu."

Pellam poslechl a hořce se rozesmál. „Takže to všechno bylo předem naplánováno, že jo?"

„Bylo to naplánováno," přitakala šeptem Nina.

„Sbalilas mě v nemocnici, nechala sis ode mě sehnat práci, abys mi byla nablízku... Pro koho vlastně děláš? Pro Lombra? Nebo pro Crimminse? Pro Petersona? Pro koho?"

„Mrzí mě to, Pellame. Moc mě to mrzí."

„Poslal tě Phil?" zeptal se Ralph Bales. „Ach jo..." Ulehčené si povzdechl. „Pojd, miláčku. Odveď mě odsud."

Nina přimhouřila oči, téměř je zavřela. Pellam věděl, co to znamená. Vrhl se k podlaze právě ve chvíli, kdy se v továrně rozlehly tři dunivé výstřely z Nininy automatické pistole. Okna zadrnčela v rámech, z cínového stropu se snesl prach a pokryl trojici přítomných jako prazvláštní šedivý sníh. Za okny se mihly stíny vyděšených holubů.

Pellam se pomalu postavil. Hlava se mu motala z prudkého pádu a silného hučení v uších.

Neochotně se podíval na druhý konec místnosti.

Ralph Bales dostal všechny tři kulky do prsou. Židlička se s ním nepřevrátila, ale pod nárazy kulek se otočila o pětačtyřicet stupňů stranou. Bales na ní nehybně seděl se sklopenou hlavou obrácenou k oknu, jako by dřímal v matných slunečních paprscích.

Nina opatrně vytáhla z komory další náboj a vysunula zásobník. Prázdnou pistoli pak zastrčila zpět do kabelky. Nato se předklonila a začala z podlahy sbírat prázdné nábojnice - činila tak s netrpělivou, ale důkladnou pečlivostí, jako by před vysáváním sbírala z koberce v ložnici rozházené ponožky.

Pellam rychle odemkl Ralphu Bálešovi pouta, strčil si je do kapsy a setřel z židličky otisky. Pak se otočil k Nině a

popohnal ji zpátky do auta. Jeho strach z příjezdu policie však nebyl opodstatněný: výstřely pravděpodobně nikdo neslyšel, a i kdyby ano, dost možná by je přikládal natáčení závěrečných scén filmu Blues řeky Missouri. Pellam s Ninou tedy nerušené nasedli do auta a odjeli do nedalekého parku u řeky.

„Víš, odkud mám tu pistoli?" zašeptala Nina. „Otec ji přechovával doma v zásuvce psacího stolu." Nina si otřela uslzené oči. „Přála bych ti ten stůl vidět," pokračovala. „Měl vyhrnovací kryt. Byl tmavý, nejspíš dubový, ale byly v něm i takové žluté proužky. Odemykal se mosazným klíčem, který se musel neustále leštit. Při odemykání vydával zámek strašně krásný zvuk. Pak jsi vyhrnul kryt a uviděls desítky malinkých zásuvek a šuplíčků vykládaných zelenou plstí. Některé zásuvky měly... Některé měly..."

Nina chvíli plakala. Pellam neučinil nic, čím by ji utěšil.

„Některé ty přihrádky měly malá dvířka s otočným knoflíkem. A tak jsme v nich vždycky hledaly tajné skrýše. Dívaly jsme se pod zásuvky, proklepávaly jsme zadní stěny kladívkem a hledaly dutá místa. Tu pistoli jsme našly už jako děti, ale nepřikládaly jsme jí žádný zvláštní význam. Je to už hezkých pár let, co jsem o tom stole přemýšlela. Až minulý týden. Vzpomněla jsem si na tu pistoli, a tak jsem zašla k mámě a vzala si ji. Od té chvíle jsem se s ní učila zacházet. Vyvolalo to ve mně spoustu vzpomínek. Jak jsme společně prohledávaly stůl. Jako malé holčičky. Jak jsme v něm hledaly hračky, kancelářské svorky..." Proud Nininých slz byl stále silnější. „Sestra a já..."

„Tvoje sestra?" zeptal se Pellam a konečně to pochopil. „Tvoje sestra byla ta žena s Vincentem Gaudiou - ta, kterou tu noc zavraždili."

„Všechny noviny psaly jen o tom postřeleném policistovi a o Gaudiovi," řekla Nina. „O Sally Ann se nikdo ani nezmínil. Nikomu na ní nezáleželo. Den po její vraždě jsem celou noc nespala a snažila se vymyslet způsob, jak najít chlapa, který to udělal. Říkala jsem si, že počkám, až ho do-

padne policie, a pak ho u soudu zastřelím. Jenže to by se mohlo táhnout měsíce a já už bych pak k tomu nemusela mít odvahu. A tak jsem se rozhodla, že se seznámím s Donniem. Viděla jsem v novinách jeho svatební fotografii s popiskem, kde stálo, že leží v maddoxské všeobecné nemocnici. Řekla jsem si, že se s ním seznámím a zjistím, jestli mi dokáže říct jméno toho vraha."

„Jenže ses místo něj seznámila se mnou. Takže tvoje matka v žádné nemocnici neležela?"

„Ne. Sestra byla moje jediná rodina. To ona byla tou příbuznou, o které jsem ti říkala v karavanu, když jsme hledali to poletou, na jejímž pohřbu jsem recitovala básničku. Ne moje teta. To proto jsem se tehdy rozplakala."

„A pak jsi slyšela, jak se se mnou Donnie hádá. Slyšelas ho říkat, že vím, kdo Gaudiu zavraždil."

Nina přikývla. „Promiň, Pellame." V jejím hlase se ozýval smutek. Ale kajícnost? Ani náhodou.

„A proč ta práce u filmové společnosti?"

„Věděla jsem, že po tobě půjde. A byla jsem přesvědčena, že tě dřív nebo později najde."

„A tos měla po celou tu dobu u sebe pistoli?"

„Někdy."

To proto byla tak rozrušená, když ji útočník přepadl v té továrně, vysvětlila nyní Pellamovi. Neměla totiž u sebe zbraň a litovala, že si nechala ujít příležitost.

Příležitost zastřelit agenta FBI. To jí ovšem Pellam neřekl. „Ona se ale jmenovala jinak než ty. Myslím tvoje sestra."

„Ne. Jmenovala se Sally Ann Mooreová. Vdala se totiž, ale pak se před několika lety rozvedla. Pověz, Pellame: nebyla jsem snad v právu? Zkus o tom přemýšlet. Ten policista dělal svou práci. Byl ve službě a utrpěl zranění. Gaudia byl odporný člověk, který dostal, co mu patřilo. Ale moje sestra neudělala nic, než že s ním šla na večeři. Byla úplně nevinná."

Pellam pochyboval, zda večeře s Vincem Gaudiou činí z člověka naprosto nevinnou lidskou bytost. Zároveň si však

nemyslel, že se Nina pletla ve všem, co udělala. Vždyť i on sám bloudil ozbrojen nehostinnými ulicemi Maddoxu přesně ze stejného důvodu - aby pomstil Stileovu smrt.

„Chtěla jsem ho zabít," pokračovala Nina. „Nechtěla jsem, aby šel prostě jen do vězení. Musela jsem to udělat sama."

Pellam mlčel.

Po chvíli se natáhl a objal Ninu kolem ramen. V jejích vlasech cítil nahořklý kordit z výstřelu. Naklonil k ní hlavu, ale jeho gesto vyznělo velmi vlažně. Myšlenkami už byl dávno někde jinde.

Pomalu projížděli ulicí, než našli telefonní automat. Pellam u něj zastavil a vystoupil z auta.

„Jdeš mě udat na policii?"

Pellam se na Ninu dlouze zadíval, ale neřekl nic. Nina sklopila v autě stínítko a začala si česat své bujné světlé vlasy.

Pellam se podíval na kartičku v náprsní tašce a vytočil číslo. Ve sluchátku se ozval hlas s lehkým přízvukem. „Haló?" „Pane Crimminsi, tady je váš přítel, který s vámi včera večer mluvil." Pellam totiž předchozího dne zavolal Crimminsovi a řekl mu, aby nepanikařil, až uslyší Petersona hovořit o blížícím se Crimminsově zatčení.

„Á, ach ano. Jak se vede?"

„Dobře. A vám?"

Crimmins se té formálnosti zachechtal. „Mně se vede skvěle. Předpokládám, že ty věci klaply."

„Nastala drobná komplikace."

„Vážná?"

„Ne, to snad ani ne."

„Tak to je fajn."

„Ale napadlo mě, jestli by mi váš přítel, pan Stettle, asi tak na hodinku nepíchnul."

„Myslím, že to se dá zařídit."

„Tak mu řekněte, aby mě za půl hodiny čekal na rohu Main Street a Patnácté v centru Maddoxu."

„Jde o nějakou riskantní operaci?"

„Myslím, že ne. Ale mohl byste ho poprosit, aby si s sebou vzal nějaké pytlíky na odpadky?"

„Pytlíky na odpadky?"

„On už bude vědět."

Odebrali se do salonku a skutečnost, že se Donnie Buffett mohl s doktorkou Weiserovou setkat právě zde, nahradila večer strávený s Ninou na čele žebříčku Buffettových nejlepších zážitků za poslední rok.

„Neměla byste kouřit," sdělil Wendy Weiserové, když si zapálila cigaretu.

„Já vím." Doktorka třikrát potáhla a opět cigaretu típla. „Víc toho stejně nikdy najednou nevykouřím. A dělám to jen dvakrát denně. No, spíš třikrát."

Buffett na tuto očividnou lež blahosklonně kývl a prohlédl si Weiserovou. Dnes nebyla ve službě a přišla sem výlučně na schůzku s ním. Měla na sobě těsné seprané modré džínsy a koženou bundu. Tričko pod bundou měla ozdobené nějakým nápisem. Buffett ji přiměl, aby bundu rozevřela a nápis mu ukázala. Na tričku stál slogan: „Jednou jsem si myslela, že se pletu. Ale pletla jsem se." Buffettovi se líbily její náušnice - z jednoho Mučku jí visela drobná zlatá vidlička, z druhého pak stejně drobný a stejně zlatý nůž.

Ze všeho nejlepší na této schůzce bylo, že se jí již Buffett neúčastnil jako zajatec. Tedy alespoň ne jako tak bedlivě střežený zajatec. Maximální ostraha mu byla nyní zmírněna na minimální. Ještě to nebyl normální režim, ale už se dal vydržet. Poprvé po téměř dvou týdnech si mohl Donnie Buffett dopřát nějakou formu pohybu - nebyl jen nehybným objektem, ale sám se pohyboval kolem ostatních věcí. Vzduch, který přitom rozrážel, byl zatuchlý a páchl dezinfekcí a ohřívaným jídlem, ale alespoň ho Donnie rozrážel.

Jeho první cesta na invalidním vozíku. Buffett trval na tom, že ho bude pilotovat sám, a Weiserová proti tomu nic nenamítala, přestože se zmínila, že je to proti předpisům. Buffett měl dojem, že Weiserová dobře ví, kam si může ne-

mocnice svoje předpisy strčit, a taky jí to velmi často dává najevo. Prudce se odstrčil od dveří pokoje, ale jeho paže byly silnější, než čekal, takže ztratil kontrolu nad řízením a narazil do nádržky s vodou a automatu na sladkosti, než konečně získal pro vozík cit.

Společně šli a jeli chodbou a Buffett usilovně přemýšlel, jestli se má Weiserové svěřit o noci s Ninou Sassowerovou. Pravděpodobně to byla věc, kterou by doktorka měla vědět, protože by jí mohla pomoci při terapii. Buffett však držel jazyk za zuby. Rozhodně si nepřál, aby měla Nina nějaké potíže. Koneckonců, pokud ji neprozradí, vždy bude existovat naděje, že se za ním ještě někdy vrátí.

Přemýšlel, jestli by to zvládl třikrát za jednu noc.

Salonek obsahoval asi dvanáct umakartových stolů, zářivě modrých a notně oprýskaných. U jedné oranžově natřené zdi stály staré a otlučené automaty na kávu, horkou čokoládu, sladkosti a nápoje. V automatu na nápoje bylo několik žároviček vyhořelých, takže se na čelním panelu vyjímal nápis OCA OLA.

Weiserová se Buffetta zeptala, co si dá.

Buffett odpověděl, že by si dal colu.

Doktorka se rozchechtala a řekla: „Já si dám dietní colu."

„Jak to? Vždyť máte skvělou postavu."

Oba se ještě chvíli smáli, načež Weiserová přistoupila k automatu se sladkostmi a koupila balíček sušenek s arašídovou náplní. „Večeře," poznamenala a Buffett se jí v tom okamžiku málem zeptal (samozřejmě nenucené, jako by prostě jen nahlas přemítal), jestli by někdy neměla chuť jít na večeři s ním. Vtom však do něj opět dloubla Hrůza a příležitost položit tuto stěžejní otázku jako by náhle vyprchala. To už Weiserová seděla za stolem, zapalovala si cigaretu, potahovala z ní a opět ji típala.

Buffett pocítil lehké zklamání, když poté vytáhla z kufříku hnědou obálku. Schůzka jako by tím získala oficiál-

nější a méně společenský nádech. Weiserová položila obálku před sebe, ale ne-otevírala ji.

„Už jste prakticky překonal míšní šok, Donnie. Došlo k dobrému obnovení vzruchů a kontroly mnoha vašich tělesných funkcí. Myslím si, že kontrola močového měchýře a konečníku bude téměř normální. A jak už jsem vám říkala, nevidím žádný důvod, proč by nakonec neměla být obnovena i funkce pohlavních orgánů..."

Buffett sevřel zuby vnitřní stranu lící, aby se nerozesmál. „Nakonec."

„Nyní je již zcela zřejmé, že nejzávažněji a trvale budou postiženy vaše nohy. Možná dojde k jistému zlepšení, které ale bude s největší pravděpodobností omezeno pouze na slabou reakci na vnější podněty. Pokud jde o otázku, zda ještě někdy budete chodit, Donnie, zůstává všechno tak, jak jsem vám již říkala."

Weiserová nabídla Buffettovi sušenku, ale ten zavrtěl hlavou. Weiserová ji snědla a usrkla dietního nápoje.

„V této oblasti probíhá v současné době intenzivní výzkum. Jeho velká část se zaměřuje na izolaci látek - ať už na bázi hormonů, anebo strukturálních bílkovin..."

Buffett se v duchu usmál a cítil, jak se utápí v bažinách jejího geniálního mozku.

„... které ovlivňují způsob, jímž se neurony stýkají a komunikují s receptorovými buňkami..."

Donnie přikývl a byl přesvědčen, že působí dojmem zaujatého člověka.

„Říká se tomu FNS."

„Fikaná nová..., a dál?" Donnie chtěl učinit vtip, ale nenapadlo ho třetí slovo.

„Funkční neuromuskulární stimulace." Doktorčiny oči jiskřily jako vždy, když hovořila o vědě. Popsala Buffettovi princip jakéhosi vynálezu, který se připojí na svaly na nohou a vysílá elektrické výboje, aby v určitém předem daném pořadí stimuloval svalstvo. Za použití tohoto prostředku prý

člověk nakonec může trhaně chodit o berlích nebo s chodítkem.

Weiserová vyprávěla dál, ale Donnie Buffett ji přestal poslouchat. Právě dospíval k názoru, že ať už je to FNS cokoliv, on se nikdy nenechá k něčemu takovému připojit. Věděl, že dokáže sedět po zbytek života na invalidním vozíku. Někdy možná bude plakat, možná bude řvát a také si dokázal představit sám sebe, jak prohazuje lampu televizorem poté, co počet zhlédnutí pořadů Jeopardy! nebo Kolo štěstí přesáhne únosnou mez. Ale stejně dobře si dokázal sám sebe představit, jak vyjíždí na vozíku z domu a nachází si práci. Jak se učí jezdit, jak sám překonává obrubníky a ještě více si přitom vypracovává obrovské paže a stopětadvaceticentimetrový hrudník. Hlavně žádné přístroje. Kdyby oslepl, také by začal používat hůlku, ale nikdy by se nespoléhal na slepeckého psa. Nedokázal vysvětlit, kde přesně u něj vede dělicí čára, ale přesto mu připadala naprosto zřetelná a vnímal ji jako rozdíl mezi stavem, kdy je jeho srdce ještě naživu, a stavem, kdy je z něj už jen kus chladného masa.

Všiml si, že Weiserová přestala mluvit a tváří se, jako by mu položila nějakou otázku. Donnie ji nechtěl žádat, aby mu ji zopakovala, a tak jednoduše řekl: „Nešla byste se mnou někam?" Odmlčel se a dodal: „Třeba na večeři?"

Když to doktorka odmítla, což Donnie nějakým způsobem předpokládal, neučinila to se šokovaným nebo - ještě hůře - s mateřským úsměvem. Místo toho na něj upřela spiklenecký pohled vdané ženy na večírku, které učinil diskrétní návrh atraktivní muž.

Příjemná lítost, nikoliv užaslé překvapení.

„Myslím, že bychom měli zůstat přáteli," dodala.

A když to řekla, Hrůza jedenkrát dloubla do Donnieho Buffetta tak prudce, až mu vyrazil na čele pot, ale pak se schoulila do klubíčka kdesi uvnitř něj a prozatím upadla do hlubokého, přehlubokého spánku.

„Přišel za vámi nějaký muž, pane. Tvrdí, že se jmenuje Pellam."

„Pellam? Znám ho?" odpověděl Philip Lombro a přejel si jelenicí po botách značky Bally.

„On zná vás, pane."

„Mám práci. Vezměte si od něj vizitku."

Lombro se opřel na kožené židli a zadíval se na podlahu. Husté mraky táhnoucí se za oknem vrhaly na zelený koberec rozmazané stíny, ale o okamžik později opět vysvitlo ostré slunce.

Interkom znovu cvakl a vylekal ho. „Tvrdí, že to nějak souvisí se zesnulým panem Balesem," ozval se plechový hlas.

Lombro si odkašlal. „Pošlete ho dál."

Pellam vešel do kanceláře. Rozhlédl se kolem sebe a zadíval se na decentní knihy vázané ve vínově červené a modré kůži - knihy o obchodu, knihy o právu. A pak na pracovní stůl. Na pohyblivý obrazec stínů na svěže zeleném koberci. Na výhled z okna, na elegantní linie staré cihlové budovy přes ulici.

A pak se bez vyzvání posadil na židli přímo proti Lombrovi. „Váš nájemný vrah je mrtvý."

Lombro polkl a pečlivě složil jelenici do čtverečku. Ano. Byl to on. Ten člověk s bednou piv, ten, který ho zahlédl. „Vy jste ten svědek."

„Ten svědek," zopakoval Pellam pomalu, jako by si chtěl to slovo co nejvíce vychutnat a co nejvíce přitom zdůraznit zvučnou sykavku.

„Pan James?"

„Ne, pan Pellam."

Lombro zmateně zavrtěl hlavou a pak obezřetně řekl: „Podvedl jste mě."

Pellam se zamračil. „Co prosím?"

„Vzal jste si ode mě peníze a pak jste stejně šel za státním zástupcem. Slyšel jsem tu tiskovku."

„Jaké peníze?"

„Těch padesát tisíc. Ty peníze, které vám dal Ralph..."

Lombrův hlas se vytratil a Pellam dospěl k závěru, který si nyní očividně udělal i Lombro. Oba muži si vyměnili žalostné úsměvy.

„Ach tak," řekl Lombro.

„Kvalita vašich pomocníků vyvolává jisté pochybnosti."

„Vypadá to tak. Říkáte, že je mrtvý?"

„Nehoda."

„Aha. Přišel jste mě zabít?" Lombro otázku pronesl se závidě-níhodnou věcností.

„Ne," řekl Pellam.

„Přísahám, že jsem Ralphovi zakazoval, aby vám ublížil. On vám chtěl jenom zaplatit, abyste..."

„Jenže včera se dostavil k federální budově s bouchačkou. A vy jste to věděl."

Lombro zavřel ústa a dotkl se pramenu šedivých vlasů na skráních.

„Chci vědět, proč jste nechával zabít Gaudiu."

„Vy jste policista?"

„Ne."

„Ale máte u sebe mikrofon."

Pellam si svlékl bundu a obrátil kapsy košile i džínsů. Lombro zvedl koženou bundu, a aniž by spustil oči z pažby koltu za Pellamovým pasem, důkladně prohmatal všechny kapsy.

„Prostě to chci vědět," řekl Pellam upřímně.

Lombro překřížil nohy, chytil se pravou rukou za kotník a začal si ho třít prsty. Nemusel si třídit myšlenky, protože už dávno předtím plánoval, že tento příběh někomu sdělí. Možná svému žalobci. „Miluji své neteře jako vlastní dcery," začal. „Nikdy jsem nebyl ženatý. Nikdy jsem neměl děti. Vy ano?"

Pellam neodpověděl.

„Jedné mé sestřenici bylo osmnáct let. Byla to sladká, líbezná dívka. Ale byla malinko těžkopádná, nejistá sama sebou. Chodila do školy a pracovala na částečný úvazek jako servírka v restauraci, kam někdy chodíval jíst Vincent Gau-

dia. Gaudia byl štědrý muž při penězích. Dával jí dvacetidolarové spropitné. To se později vyšplhalo na padesát dolarů. A pak jí jednou přislíbil sto dolarů spropitného. Předpokládám, že už asi tušíte, jak to bylo dál.

Strávili spolu několik nocí, po nichž Gaudia jednoduše zapomněl, že ta dívka existuje. Chudinka neteř se však do něj zamilovala. Snažil jsem se ji přesvědčit, že si to jen namlouvá, ale ona si nedala říct. Gaudia odmítal brát její telefony a odpovídat jí na dopisy. A tak se nakonec vydala do jeho domu. Bylo už pozdě večer, protože za ním jela až po službě v restauraci. Z jeho domu odjela ve dvě ráno a cestou zpátky projela křižovatku na červenou. Do jejího auta narazil nákladák a zabil ji. Měla alkohol v krvi a asi hodinu předtím měla sex. Podle důkazů se však jednalo o takový druh sexu, jaký raději nebudu popisovat."

„Jedna ze dvou tisíc," poznamenal Pellam zamyšleně.

„Prosím?"

„Slyšel jsem, že Gaudia už měl hezkou řádku žen. Byla pro něj jen dalším dobytým územím."

„Přesně tak. Policie uvedla, že tu nehodu zavinila ona, ale samozřejmě to bylo trochu jinak. Zavinil ji Vincent Gaudia. Svedl mou neteř. Což je stejné, jako by ji zavraždil. Právě tím se Gaudia provinil na mé rodině, a když můj bratr odmítl ve věci smrti své dcery cokoliv podniknout, rozhodl jsem se, že to udělám za něj."

„Starosvětská pomsta."

„Chcete-li."

„Ale přece jste věděl, že Bales nebo ten jeho kumpán zavraždili i tu ženu, která byla s Gaudiou. Že postřelili toho policistu. A že mi zabili přítele."

Lombro vrtěl hlavou. V obličeji měl výraz úzkosti a šoku. „Všechno se to nějak vymklo z rukou. Příšerně se to vymklo z rukou! Měl jsem to řešit jako muž. Měl jsem ho zabít sám a nést všechny důsledky. Nejsem zbabělec. Jen jsem nechápal, jak tyhle věci fungují. Už jste zavolal policii?"

„Ne, ještě ne," odvětil Pellam. Znovu se rozhlédl po místnosti - na obložení, na reprodukce na stěnách. „Jaká je vaše cena?" zeptal se.

„Co prosím?"

„Myslím v penězích. Kolik máte?"

„To opravdu nevím."

„Milion?" nadhodil Pellam.

Lombro se usmál. „To více. Proč se ptáte?"

„Co to znamená?" zeptal se Pellam. „To vaše ‚to více'?"

„Opravdu to přesně nevím," řekl důrazně Lombro.

„Podnikáte v nemovitostech?"

Lombro natáhl ruku ke kolenu a sebral si z kalhot smítko. „A už jsem v té branži dost dlouho na to, abych chápal, kdy je na místě učinit nějakou nabídku."

„Víte," řekl Pellam, „v některých státech existuje takový institut. Říká se mu fond na odškodnění obětí zločinu nebo tak nějak. Slyšel jste o tom někdy?"

„Ne."

„Když je někdo přepaden nebo znásilněn, dostane nějaké peníze. A když je zavražděn, dostane je jeho rodina."

„A vy mi navrhujete, abych vám něco zaplatil."

Pellam zaváhal a pak se rozesmál. „Jo. Přesně tak."

„Kolik?" Lombro otevřel zásuvku. A pak, když zřejmě dospěl k závěru, že šek asi není nejvhodnější způsob, jak tuto záležitost vyřídit, ji opět zavřel.

„Myslím hlavně na toho postřeleného policistu."

„To je jedno. Jakou částku jste měl na mysli?"

„Ten policista ochrnul. Už nikdy nebude chodit. Jeho život začne být strašně nákladný. Pečovatelky, speciálně upravená auta. A mimochodem, díky vám mě propustili z práce."

Lombro zvedl oči od bot a položil nohy na koberec. „Jsem k vám velice upřímný, když vám říkám, že jsem vám nechtěl ublížit a nepřál jsem si, aby zemřel kdokoliv jiný kromě Gaudii. Doufám, že se mnou souhlasíte, že jsem měl..., inu, vznešený motiv k tomu, co jsem učinil. Jsem přesvědčen, že vy mi neublížíte."

„Ne," přitakal Pellam. „Nemám v úmyslu vám ublížit."

„Samozřejmě můžete jít na policii a říct, co se stalo. Nakonec to však bude jen moje tvrzení proti vašemu. Už jsem se účastnil celé řady podobných sporů. Právníci říkají takovým případům zápas o lháře. Kdo uvěří komu? Myslím, že bych měl stejně dobrou šanci, že mi lidé uvěří, jako ji máte vy. V tomto městě požívám značný vliv. Jsem jeden z mála byznysmenů, kteří jsou ještě stále schopni platit daně, což činím měrou vrchovatou. Dobře mě znají nejen u zdejšího soudu, ale i na městské radnici. Ačkoliv tedy s vámi i s vaším přítelem soucítím, musím říct, že na mě nemáte žádné účinné páky. Takže navrhuji deset tisíc pro každého z vás."

„Ne, to nestačí." Pellam vytáhl z kapsy malý kapesník a hodil ho na stůl. „Podívejte se." Lombro kapesník rozložil a zadíval se na pouzdro na průkazy, které se ukrývalo uvnitř. Otevřel ho, pokrčil rameny a hodil pouzdro zpátky na kapesník. Pellam ho sebral a strčil si ho do kapsy.

„A kdo je ten zvláštní agent Gilbert?" zeptal se Lombro.

„Člověk pohřbený v základech jedné z budov, které právě stavíte. Jedné zástavby za St. Louis. Jmenuje se Foxwood. Pro tyhle názvy zástaveb mám opravdu slabost. Stonehenge. Windcrest. To si lidi vážně..."

„Cože? Tam nikdo pohřbený ne..."

„A navíc vám s lítostí musím sdělit, že byl zastřelen zbraní, která ted leží zakopána u vás doma na dvorku."

„To není možné. Žádnou zbraň nevlastním."

„Já jsem neřekl, že vlastníte zbraň. Pouze jsem řekl, že ta zbraň je zakopána na vašem pozemku."

„To je nesmysl."

Lombrova popelavá tvář náhle zbrunátněla a jeho oči se proměnily ve dvě bodavé jehly. Významný muž zbavený významu. Mocný muž zbavený moci. „Ten váš přítel policista. To on vám pomáhá s..." Lombro vytřeštil oči na Pellamovu kapsu a zašeptal: „A teď jsem právě zanechal otisky na jeho služebním průkazu, je to tak?"

„Netvrdím, že by vás rovnou usvědčili. Ale agent Gilbert byl skutečně zapleten do Gaudiovy vraždy. Vyhrožoval mně a mému příteli," řekl Pellam a dodal: „A já bych se cítil zavázán s policií spolupracovat, když se ted osobně znám se státním zástupcem. Pokládal bych to za svou povinnost."

Philip Lombro vyhlédl z okna na cihlovou budovu na druhé straně silnice. Sklopil oči, olízl si prst a sebral kousíček papírku nebo smítka z paty jedné ze svých bot - tmavě třešňových ballysek se střapci, naleštěných jako dvě temná zrcadla. Pellam chtěl něco říci, ale nakonec to neučinil. Zarazil se a upřel zrak na boty. A pak se zamračil, jako by už tuto obuv někde viděl, ale nedokázal si ihned vybavit kde.

Tony Sloan obecně vzato stále s Pellamem nemluvil, ale protentokrát učinil výjimku, aby mohl Pellamovi sdělit, že jelikož byly zbraně nakonec vydány zpět natáčecímu štábu a závěrečnou scénu se podařilo úspěšně natočit, hodlá mu milostivě vyplatit polovinu honoráře. Zbytek si prý ponechá, aby z něj uhradil náklady spojené se zdržením.

„Jestli to chceš navlíknout takhle, Tony, tak se uvidíme u soudu."

Sloan pokrčil rameny, opět se pohroužil do bobříka mlčení a nasupeně se vrátil do pojízdné střižny, kde již na příchod jeho umělecké vize netrpělivě čekalo téměř sto padesát tisíc metrů filmu a krajně znechucený střihač.

Naopak Pellam zamířil přímo do hotelu Marriott, aby se zúčastnil závěrečného večírku filmového štábu.

V salonku Hucka Finna vypil Sloanovo šampaňské, pojedl lahodně upraveného sumce a ještě lahodnějšího žraloka a poklábo-sil s herci i členy štábu, kteří byli bez výjimky natolik vyčerpáni útrapami závěrečných dnů natáčení, že jim bylo naprosto jedno, jestli Pellam upadl u režiséra do nemilosti.

Pellam se rozhlédl po davu a v rohu spatřil maskéry a maskér-ky. Nina Sassowerová mezi nimi nebyla.

Zamířil tedy za Stacem Staceym, který byl stejně vystavený jako všichni ostatní, ale přesto si dokázal zachovat nevzrušeně příjemnou náladu. Předal mu zbytek voskových

kulek a prázdné nábojnice ráže 0.45, které mu Stače zapůjčil. Kývl na ně a řekl: „Radši se o tom nezmiňuj."

Stače si strčil munici do kapsy a přitiskl si ukazováček na rty.

Pellam se mu svěřil, že mu Sloan zadržuje honorář. Stače již měl v sobě tři nebo čtyři panáky kubánského rumu s kolou, a tak byl notně uvolněný. „Chce tě trochu zmáčknout, co? Ten chlap je stoprocentní hajzl," pravil zbraňový specialista a byl to ten nejjadrnější výraz, jaký od něj Pellam kdy slyšel.

„Ale budeš s ním zase pracovat."

„Jo, to si piš. A ty budeš stát v řadě hned za mnou."

„Nejspíš jo," připustil Pellam.

Ve dveřích banketky se objevila žena, v níž Pellam poznal jednu ze Sloanových sekretářek, a naléhavě na něj zamávala proužkem papíru. Pellam byl zvědav, zda si Sloan přece jen všechno nerozmyslel a nerozhodl se vyplatit Pellamovi i zbytek honoráře. Tedy ne že by na tom nějak zvlášť záleželo. Sotva před pár hodinami bylo totiž z investiční společnosti Philipa Lombra převedeno na Pellamův účet v jedné bance v Sherman Oaks padesát tisíc dolarů.

„Přišel ti tenhle fax, Johne. Je od Martyho Wellera z Budapešti."

Které měly být v brzké době opět převedeny, tentokrát na financování filmu Střední standardní čas.

Sekretářka podala Pellamovi fax, obrátila se a zamířila k hloučku herců. Nedostala se však dál než ke Staceovi Staceymu, který ji objal kolem pasu a postavil se na špičky, aby jí něco zašeptal do ucha. Sekretářka se zahihňala.

Pellam rozložil fax. Obsahoval celou stránku producentských žvástů, než mu Marty Weller konečně vyklopil hlavní zprávu: totiž že se společnost Tri-Star rozhodla zvednout ze země sousto odhozené Paramountem a zafinancovat scénář o teroristickém únosu, který bude produkovat právě Weller, a to namísto Středního standardního času. Jo, a mimochodem, Madaři se rozhodli investovat do Tri-Staru s ním. Požádali

tedy Wellera, aby Pellama alespoň pozdravoval - toho Pellama, o němž vědí všechno a pokládají ho za druhého Jarmusche. Závěrem vyjádřili naději, že se snad někdy v budoucnu všichni přece jen sejdou při spolupráci na projektu „chytře napsaného kultovního filmu zásadního významu".

Pellam složil papír a zastrčil si ho do zadní kapsy kalhot. Sebral z kolem procházejícího tácu další šampaňské, zavřel oči a přiložil si chladnou číši na čelo.

O chvíli později se vrátil Stače. Byl již bez sekretářky, ale výraz v jeho obličeji nepřipomínal odmítnutého muže. Příjemně se usmál a řekl Pellamovi: „Zítra dopoledne si spolu zajedem trochu zastřílet, co říkáš? Vezmeme pány Smitha a Wessona a zastřílíme si na plechovky. A třeba tu dokonce mají i chřestýše."

Pellam otevřel ústa k omluvě, ale pak řekl: „Jen pokud nebudu muset vstávat moc brzy, Stacei."

„Ale kdepak. Filmování už přece skončilo. Máme dovolenou."

Basketbalové hřiště na Leonard Street v Maddoxu je většinu času uzavřené. Tvoří sice součást školního pozemku, ale vzhledem k rozpočtovým škrtům si ministerstvo školství nemůže dovolit jeho provoz mimo školní rok a i pak se brána v pět hodin odpoledne zamyká. To ovšem příliš mnoho neznamená - místní mládež již totiž prostříhala dostatek pletiva na to, aby mohla vklouznout na hřiště, kdykoliv se jí zachce.

Povrch hřiště je asfaltový. Na cihlových zdech, které hřiště obklopují, září spousta pestrých graffiti - přezdívky kluků a jejich gangů a také blýskavé trojrozměrné nápisy a malůvky, které vytvářejí talentovanější sprejeři. Samotná hrací plocha je však čistá jako černý mramor v kostele. Postranní čáry všichni respektují.

Dnes, v mírný a vlhký prosincový večer, jsou u plotu vidět dva muži. Díra v pletivu je dost velká na to, aby se jí protáhli, pokud by ovšem jeden z mužů neseděl na invalidním vozíku. Vozík je malý, kovově modrý a sportovně tvarovaný. Zkosená kola jsou nahoře blíže u sebe než dole. Muž, který

stojí, se rozhlíží kolem sebe a pak vytahuje z velké válcové sportovní tašky karbonové štípací kleště. Jednu rukojeť si pokládá na kyčel, svírá oběma rukama druhou rukojeť a přestříhává pletivo nejprve na jedné straně a pak na druhé.

Oba společně vnikají na hřiště. Muž na vozíku vyráží vpřed mocnými tempy svých silných paží pokrytých tmavými chlupy.

„Ne tak zhurta, jsem už starší pán," volá na něj Pellam.

Donniemu Buffettovi chvíli trvá, než si zvykne na driblink, ale jelikož býval vždy dobrý útočník, dobře ví, jak si držet míč od těla a zároveň ho mít pod kontrolou. Přesto má určitý problém, protože nemůže pořádně vystřelit z jízdy. Když totiž dribluje a druhou rukou chce odrážet vozík, pohybuje se dokola v kruhu. A tak si Donnie jednoduše pokládá míč do klína a vyráží pod koš.

Pellam hlasitě píská na zuby a křičí: „Kroky!"

„Proč ses sem vlastně vrátil?" ptá se ho Buffett, když zavěsí koš. „Kvůli tomu filmu o řece?"

„Ne. Ten už je v postprodukci. V červenci má jít do kin. A navíc žaluju režiséra kvůli honoráři a jméně v titulcích."

„To je otrava."

„K téhle branži to tak nějak patří. Ale já jsem přijel kvůli jinému scénáři."

„Vážně? Jak se jmenuje?"

„Střední standardní čas."

„To zní dost nudně. Kdo v tom bude hrát? Měl bys do toho obsadit Geenu Davisovou. Ta se mi fakt líbí. Nebo Shelley Longo-vou. Viděl jsi někdy Na zdravil"

‚tLdÁ.\ra v tom nikdo nehraje. Dokonce se ten film ještě ani nevyrábí. Ale když jsme tady natáčeli, všiml jsem si pár exteriérů, které vypadaly opravdu dobře. A tak jsem se na ně chtěl mrknout v tuhle roční dobu. Ten film se má odehrávat v zimě."

„No to je šílené. Dva filmy za jeden rok. Třeba bude z Mad-doxu nakonec druhý Hollywood."

„Hollywood taky začínal jako poušť," konstatuje Pellam.

„Jak dlouho tu budeš?"

„Týden nebo dva. A pak pojedu za matkou. Bydlí ve státě New York. Chci s ní strávit Vánoce."

Buffett většinu střel proměňuje, což je pro Pellama mimořádně skličující. Celou sezónu přece sleduje Lakers. Pokouší se vyskočit nad koš a zavěsit míč shora, ale nedostává se ani k obroučce. Hraje zkrátka příšerně. Kovbojské boty na nohou mu při hře také příliš nepomáhají.

Buffett „doskakuje" odražený míč a střílí další koš.

„Zatraceně," říká Pellam. „Ale schválně jestli zavěsíš shora."

Hrají ještě půl hodiny a pak si dávají pauzu na pivo.

Buffett Pellamovi na přímou otázku sděluje, že už se s Ninou nevídá. „Skončilo to. Byla to jen taková jednorázovka. Nikdy jsem nevěděl, co si mám o ní myslet. Byla strašně náladová. Jako by v sobě nosila nějaké velké tajemství nebo tak něco."

„Taky mi to tak připadalo." Pellam si otírá ústa do rukávu a myslí si, že jsou oba blázni, když pijí pivo v prosinci.

A když v prosinci hrají basketbal.

„Říkal jsem ti to?" ptá se Buffett.

„Co?"

„Penny se ode mě odstěhovala. Rozvádíme se."

„Co že se...?"

„Rozvádíme."

„Proboha," říká Pellam.

„No..."

„Myslím, že je to strašné."

Buffett se dívá jinam, protože se nemůže vyrovnat s rozpaky, a upíjí velký lok piva. „To se stává."

„Dozvěděla se o Nině?"

„Ne. Pořád to ještě neví."

Pellam vrtí hlavou a mává rukou k Pellamovým nohám, ale pak pohyb paže protahuje a zabírá celé hřiště. „Po tomhle všem se tě rozhodla opustit?"

„Ne, Pellame. E-e. To já jsem podal žádost o rozvod. Byl to můj nápad. Půjde bydlet k rodičům."

„Aha." Také toto považuje Pellam za projev bláznovství. Dlouze se na Buffetta dívá. „Po tom všem ses rozhodl opustit ty ji?"

„Jo."

„Proč?"

„Vždyť jsi byl u nás doma. Vážně se na to musíš ptát?"

„A to ted budeš bydlet sám? V takové době?"

Buffett krčí rameny. „Asi jo."

Pellam mu zvednutím obočí přeje mnoho štěstí a znovu zkouší trénovat driblink. Míč mu odskakuje. Pellam běží za ním, zastavuje ho a ptá se: „Viděl ses v poslední době s doktorkou Wendy?"

„Onehdy."

„A co?"

„Nic nového. Pořád stejná prognóza."

„Chceš o tom mluvit?"

„Ne."

Ještě pár minut popíjejí pivo a baví se o Knicks a Lakers. Buffett poté zničehonic říká: „Zkoušeli na mně nějaké nové léky. Ale nezabraly."

„Ještě se chceš zabít?"

„Myslím, že ne. Snad někdy později." Buffett nevtipkuje, ale ani se netváří vážně.

„Zrovna mě něco napadlo. Hraješ poker?"

Buffett se směje hlouposti této otázky. „Jasněže hraju poker."

„A máš rád chilli?"

„Ne. Chilli nesnáším."

Zvedá se vítr a na lenivé popíjení piva začíná být příliš velká zima, a tak muži opět vyrážejí ke koši a začínají hrát. Pellam provádí rychlý výpad a vypichuje Buffettovi míč. Zběsile dribluje a velkým obloukem se pokouší hodit trojku, přestože ví, že se mu to nepodaří. Míč přistává na zrezivělé

obroučce, ztřeštěně poskakuje sem a tam a nakonec přece jen propadá síťkou přímo do Buffettových nastavených rukou.